Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu merkezi yayın organı

ADHK

Konföderation für demokratische Rechte in Europa
Confederation of democratic rights in Europe
Confédération des droits démocratiques en Europe

DEMOKRATİK
GÜNDEM

AYLIK SİYASİ GAZETE ► YIL: 4 ► SAYI: 14 ► Ocak-Şubat ► 2007 ► www.adhk.de ► info@adhk.de

Fiyatı: 2 Euro

Türkiye'nin AB hayali bir kez daha 'askıya' takıldı!

AB'nin Dişişleri bakanları toplantısının yapıldığı 11 Aralık tarihi öncesinde, yoğun bir diplomasi trafiği yaşandı. Bu zorlama elbetteki TC'nin hayali AB beklentisinin, bu toplantıda gerçeğe dönüşemiyeceğini bile bile, sadece kitleleri avutmanın manevrası yapılarak, girişimler yoğunlaştırıldı. Muhalefet dil ucuyla AB'ci olduğunu söylüyor fakat iktidar partisinin işine gelecek hiçbir söylem vede davranışta bulunmaktan kati surette kaçma yollarını denediler.

Bir yanıyla AKP'yi yanlızlaştırma politikasıydı bu. Mevcut hükümetle AB konusunda resmi mutabakat ve resmi devlet politikasına varma konusunda çelişkili durumdaydılar. Zira yaklaşan genel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimleri nedeniyle, cumhurbaşkanlığı (Çankaya), Genelkurmay, ana muhalefet partisi ve hükümet arasında yaşanan çelişkiler, tam bu noktada iyice su yüzüne çıkardı.

Sayfa 3'de

Onurlu ve dürüst bir devrimciyi daha güneşe uğurladık!

Kadın-erkek emekçi halkımız, gençler ve göçmen işçiler;

Yoldaşımız, arkadaşımız, dostumuz, sevdiğimiz insan ve halkımızın bağrına bastığı değerli evladımız EFENDİ (Hüseyin) GÜNDÜZKANAT'ı, 28 Aralık 2006 günü, saat 12 sularında, ne yazıkki, yakalandığı naçar kanser hastalığının pençesinde kaybettik.!!!

Sayfa 7'de

Irak işgali, Saddam'ın idamı ve anti emperyalist duruş

Emperyalist-Kapitalist dünyanin varlık zemini, yaşam kaynağı, ekonomidir. Siyasal, askeri ve kültürel, kısacası, tüm sosyal yaşamı bunun üzerinden inşaa eder. Böylikle stratejik yönelimine temel olarak ekonomik çıkarları kendisine rota edinir ve bu yönde adım atar. İşte emperyalistlerin dünyayı **„terörden kurtarma"** safsatası ile düştükleri yol, aslında EKONOMİ çıkarlar ve paralelinde dünyaya hakim olma uğraşından başka bir şey değildir. Dünyanın başka coğrafyalarında olduğu gibi, emperyalistlerin, Büyük Ortadogu Projesi'ndeki esas amaçları, bölgenin zenginlik kaynaklarının, gelecek dönemlerde tüm rezervelerin sorunsuzca ve sonsuzca himayasinde olması planlanmasıdır.

Sayfa 2'de

Uluslararası Anti-Emperyalist Gençlik Konferansı

Almanya'nın Frankfurt şehrinde, 6 Ocak tarihinde Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi tarafından "Emperyalizm ve Anti-emperyalist Gençlik Mücadelesi" adlı, Uluslararası Gençlik Konferansı düzenlendi. Konferansta; ILPS (Avrupa Seksiyonu), YDG, Red Block (İtalya) Agif Gençlik Komisyonu, AGEN (Fransa), DHDH, Nepal Birleşik Cephesi (Avrupa) ve ADGH fiilen katılırken, DGH (Türkiye-K.Kürdistan), 16 Tetori (Arnavutluk), RAS (Almanya) yaşanılan aksaklıklardan dolayı katılamadıkları için birer mesaj göndererek konferansa ilişkin görüşlerini belirttiler.

Konferans anti-emperyalist antifaşist mücadele içerisinde yaşamını yitiren devrimci ve demokratların anısına yapılan bir dakikalık saygı durşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından ADGH Komisyonu tarafından konferansın neyi hedeflediğine ilişkin bir açıklama yapıldı. Konuşmacı "Konferansımız entellektüel anti-emperyalizmin tartışılması değil bilakis netleşen anti-emperyalist bilincin uluslararası kurumsallaşma platformudur" vurgusunu yaparak, konferansın teknik gidişatına ilişkin bilgilendirme yaptı.

Sayfa 9'da

Türkiye'nin AB hayali bir kez daha 'askıya' takıldı! Sayfa 3'de

Avrupa Birliğinin ordulaşması üzerine kısa değerlendirme Sayfa 4'de

ÖKKEŞ, SADECE ÖKKEŞ DEĞİLDİR... ÖTESİDİR; ÖZLENEN GELECEKTEKİ İNSAN(LIK)DIR... -III- Sayfa 5'de

Alman polisinin, Anadolu Federasyonu'na bağlı dernek ve çalışanlarına yönelik saldırısını kınıyoruz! Sayfa 6'da

Süleyman Şahin'in iadesini durduralım! Sayfa 6'da

Silahlı düşman ancak silahla yenilir! Sayfa 10'da

Enver Gökçe Sayfa 11'de

"Egemenlerin korkusunu daha da çoğaltmak gerek" Sayfa 11'de

Uluslararası Gençlik Konferansına giderken Sayfa 11'de

BAŞ YAZI

2007'ye girerken...

Geride bıraktığımız 2006 yılının, insanların hafızasına kazınan en çarpıcı görüntüsü Saddam Hüseyin'in idam edilmesi oldu. Yılın bitiş düdüğünün çalınmasına saatler kala atıldığı düşünülen bu "gol" aslında, ABD destekli kukla Irak rejimi tarafından gerçekleştirilen bu tarihsel infazda saklı şifreler çözüldüğünde, geride bıraktığımız ve yeniden başladığımız iki yılın, dünya halklarının karşı karşıya kaldığı durumun anlaşılması ve tarihsel görev ve sorumluluklarının neler olduğunun bilince çıkarılması açısından taşıdığı derslerle, dünya halklarının silahlanmasına hizmet eden, yeni bir "suç üstü" durumundan başka bir şey değildi.

"Medeniyetler arası diyolog" çığırtkanlığını yapan emperyalist güçler, ABD şahsında Saddamı alelacele asarken, insanlığın yeni yılda, kendisini tehtit eden emperyalist sistemin vurucu gücü ABD şahsında ne büyük bir tehtit altında olduğunu bir kez daha göstermiş oldular. Bir medeniyetin bir buçuk milyarlık değişik uluslardan halklarına, bayram denilen o çok özel günde, dar ağacındaki bir infaz gö-

Sayfa 3'de

Rosa Lüxemburg ve Karl Liebknecht kavgamızda yaşıyor

15 ocak 1919 da Alman burjuvazisi tarafından katledilen Devrimci önderler Rosa ve Karl her yıl olduğu gibi bu yılda binlerin katılımıyla coşkulu bir şekilde anıldılar.

PDS ve KPD gibi Alman sol gruplarının düzenledikleri anma yürüyüşüne yaklaşık 10 bin kişi katıldı. MLPD, KPD/ML, GIB, Antifa ve Otonom gibi Alman grupların yanı sıra çeşitli uluslardan devrimci ve komünist güçlerde yürüyüşe yoğun katılım sağladılar.

Türkiye K.Kürdistanlı Devrimci ve Demokratik kurumlarda pankart ve flamalarıyla yürüyüşteki yerlerini aldılar. "ROZA VE KARL MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR" Almanca ve Türkçe yazılı pankartla ADHK ve "ROSA'DAN BERNA'YA VARDIK VARIZ VAROLACAGIZ" pankartlarıyla ADKH (Avrupa Demokratik Kadın Hareketi) anma yürüyüşündeki yerlerini aldılar.

DHDH (Dünya Halkları Direniş Hareketi) de kendi flamalarıyla yürüyüşe katılarak yoğun bir şekilde bildiri dağıttı. PDS yürüyüşün düzenleyicisi olmasına rağmen anmaya katılmayarak gerçek yüzünü bir kez daha göstermiş oldu. Anma yürüyüşüne önceki yıllara oranla bu yılki katılımda gözle görülür bir düşüş vardı. Anma yürüyüşünün dışında yaklaşık 60 bin kişi Rosa ve Karl'ın anıt mezarlarını ziyaret ederek karanfiller bıraktılar.

Irak işgali, Saddam'ın idamı ve anti emperyalist duruş

Irak'a ikinci saldıri, her ne kadar uyduruk „**Irak'ta kitle imha silahlari mevcut olmasindan**“ vs zırvalamalarıyla, sebep aranmaya çalışılsada, mazlum dünya halkları açısından tekke çoktan düşmüş ve kel görünmüştür. Saddam Hüseyin'in saklandığı yeri tespit edip getirenler her ne hikmet ise yaklaşık 4 yıl geçmesine rağmen bahsi geçen silahların henüz bulamadılar! Saldırının bir diğer bahanesi ise kendisiyle „**Sadık adamları**“ arasında çıkan çelişkilerden dolayı, onları „**Terörist**“ kendisini „**kurtarıcı**“ ilan edip ve saldırıya geçiyordu. Dün birlikte omuz omuza verip başka ülkelere saldırılar düzenlemeleri, katliamlar gerçekleştirmeleri, aralarındaki işbirliğinin her iki taraf açısında meselelere karşı mutabık oldukları ve anlaşmalara sadık kaldıkları gerçekliğiydi. Oysa tüm dünyaya aşikar olan bir gerçeklik var, o da, emperyalistlerin Orta Doğu coğrafyasında Terör sahnesinde bu figuranlarının başrol alması gerçekliğiydi. Bunu en iyi, o bölgede gerçekleştirilen, gerek tek tek gereksede toplu kitle katliamlarında görmek için kahin olmaya gerek yoktur sanırız. „**Irak'a özgürlük getirecegiz**“ diyenler, daha önce terör sahnesinde başrolü paylaşanların, o bölgede yaşayan kitleler üzerinde kurmuş oldukları diktatoryalarının, bölgenin, efendilerince işgal etmenin bahanesi olmaktan başka kıymetleri kalmamıştı. İşte bu „**kıymetli şahsiyetlerin**“ veya „**sadık insanları**“nın mükaafatı ise

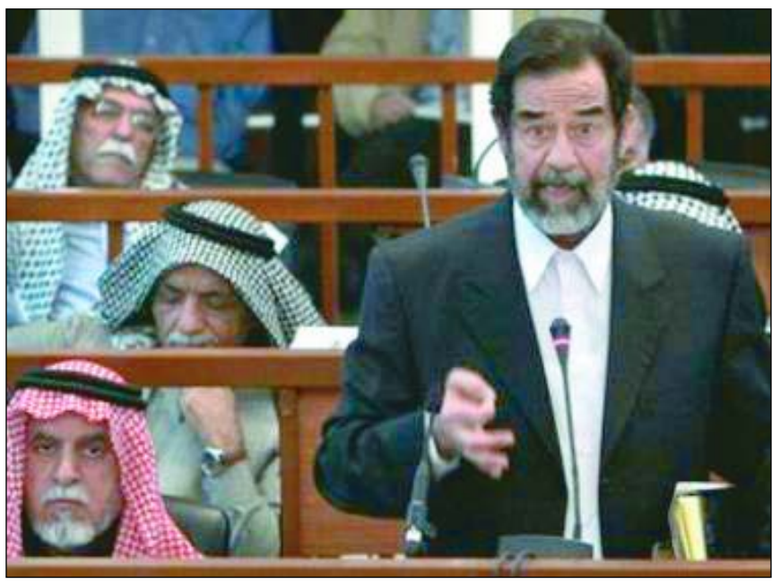

başına ilmek takmakla bilindi!. Evet özellikle Güney-Kürdistan başta olmak üzere Irak'ta yaşayan mazlumlara karşı gerçekleştirdiği katliamlar, baskılar, zulümler ve keza bölgede diğer komşu ülkelerine karşı gerçekleştirdiği savaşlarda görüleceği gibi, Saddam Hüseyin ve diktatoryasının esin kaynağı, siyasal dayanağı, askeri dayanağının bir zat emperyalist haydutlar olduğu gerçekliğidir. Bundan hareketle birilerinin ona „**devrim şehididir**“ demesi bizim açımızdan pekte hor görülmemelidir, zira bahsi geçen devrim bizlerin umut ettiği bir devrim degil.

Bizler Saddam Hüseyin'in her ne gerekçeyle olursa olsun emperyalistler tarafından asılmasına yüreğimize su serpilmiş gibi davranamayız, ne sokaklara çıkar bayram havası estiririz nede birileri gibi Saddam'ı „**devrim şehidi**“ olarak ilan ederiz. Saddam ve diktatoryasinin tek başına bağımsız bir çizgisi yoktu, olamazdıda. Yukarıdaki her iki bakış açısı bir ve aynıdır. Dün Irak Kominist Partisi üye ve savaşçılarına, Kürtler'e, Şiiler'e, muhaliflere karşı gerçekleştiridiği katliamları unutup, avazları çıktığınca emperyalizme karşı olduklarını söyleyenler, özünde emperyalist siyasetin pisikolojik savaş araçları halindedirler. Aslında bu onlara yakışmıyorda değil! Evet Saddam Hüseyin ve diktatoryası bir zat emperyalistler tarafından inşaa edildi, beslendi bugünlere getirildi. Gelinen süreçte emperyalizmin taktik dengelerinde bu zatın imhasına karşı, bizlerin takınması gereken en doğru ve bütünlüklü tavır; gerek Orta Doğu'da gereksede dünyanın başka bir coğrafyasında gelişen olaylara bizler, kitlelerin davasına karşı duyduğumuz sorumluluk bilincinin gereklilikleri üzerinde düşünür ve hareket ederiz. Bundan hareketle Irak'ta emperyalistlerin her türlü oyunlarını deşifre etme, kitlelere anlatma göreviyle karşı karşıyayız. Saddam'ı yaratanlar, onu katletmekle, genelde tüm dünyada özelde ise Orta Dogu'da gelişen anti-emperylist dalgaya gözdağı verme, mezhep ve

inanç ayrılıklarını vesile ederek kitleleri bir birbirine kırdırma ve sonrasında yeni müdahalelerde bulunma planları içerisindeler. Bizler emperylist saldırganlık ve teröre karşı, ezilen kitlelerin topyekün direnişe geçme çağrısı ve pratiği olmalıyız. Her nerede olursak olalim, gelişmeleri doğru bir biçimde kitlelere anlatmak ve onları emperylizme karşı tutum içerisinde olmalarını sağlamak acil görevdir.

4 yılına doğru Irak işgali!

Savaşın startının verildiği Mart 2003 tarihinden bu yana işgal altındaki Irak toprakları, denilebilinirki savaşın en kanlı günlerini yaşıyor. Ölü sayısı Birleşmiş Milletler (BM) raporlarında gösterildiği gibi olmadığı gerçekliği bir yana, sunulan raporlarda dahi tüyler ürpertici rakamlarla karşı karşıya kalırsınız. Öyleki raporda aylık ölü bilançosu 2 binlere vardığı söylenmektedir. Raporda aynı zamanda işgal güçlerinde ise 3 bin Asker öldüğü yansıtılıyor. Evet bu raporlarda gerçek rakamları aramak safdillilik olur. Irak'taki yerel kaynaklar veri alınarak değerlendirildiğinde dahi gerçek rakamların bunun kat kat üstünde olduğu, savaşın pisikolojik yönü, olumsuz bir değerlendirmeye gidilmemesi için BM raporlarında özenli bir giz olduğunu söyleyebiliriz. Asıl konumuz raporların gerçekliği yansıtıp yansıtmaması değil, amacımız işgal altındaki Irak topraklarında yaşayan kitlelerin nasıl bir zulmün altında olduklarına vurgu yapmaktı.

ABD eski dışişleri bakanı James Baker ve Cumhuriyetçi Lee Hamilton'un başında bulunduğu „**Irak çalışma gurubu**“ 6 Aralık 2006'da Amerikan Senatosu'na sunmuş oldukları raporda, ABD'nin **Irak YENİLGİSİNİ** açıkça ifade ediyorlardı. Daha önce BM Sekreteri Kofi Annan tarafindan dillendirilen bu yenilgi, Irak Çalışma Grubu tarafından dahada genişletilerek aynı zamanda önerilerile Amerikan Senatosu'na sundular. Evet yenilgi Amerika'nın „**saygın**“ sözü geçerli kurumlarınca itiraf edilmesi ezilen kitleler ve anti emperyalist çevrelerce, zorunlu itiraf olarak değerlendirildi, ki doğruydu. Gerçektende ABD almış olduğu yenilginin moral bozukluğunu dışa vuruyordu. Evet iktidardaki Bush yönetimi önlerinde duran rapora adeta matadorun kırmızı peştemaline bakan boğalar gibi bakıyorlardı. Bu hınçla aradan bir ay geçmeden Saddam'ın infazını gerçekleştirdiler. İnfaz öyle bir tarihe denk getirildi ki adeta tüm Müslüman alemine alın size Kurban Bayramı mesajımız deniyordu.

Bir alıntı ile sorunu dahada açmak gerekirse; "Ünlü Engizisyon yargısı/savcısı Bernard Gui (1307-1323), Ortaçağlar uzmanı Umbert Eco'nun belgesel romanı Gülün Adı'nda şöyle uyarıyor zanlıyı: ***İtiraf edersen lanetlenecek ve cezalandırılacaksın; itiraf etmezsen de lanetlenecek ve cezalandırılacaksin***; yalan yere yemin eden birisi olarak da cezalandırılacaksın. Bu, ABD'nin Saddam'a söylediklerinden farklı değildir. Kitle imha silahlarına sahip olduğunu itiraf etseydi, lanetlenip cezalandırılacakti, Saddam bunu yapmayı reddedince de, bu kez BM Güvenlik Konseyi'ne (Kitle imha silahlarımız yok diyerek) yalan söylemekten dolayı cezalandırılmakla tehdit edildi ve sonunda cezalandırıldı da“ (ABD-Orta Doğu-Türkiye, Haluk Gerger)

Evet yazarında belirttiği gibi Saddam hangi cevabı vermiş ol-

Devamı Sayfa 3'de

UMUTSUZLUK YASAK OLSUN!

MARTI

Birgün öncesinin akşamı…Yani 18 aralık akşam haberlerinde katliamcı suratıyla Ecevit denilen bir cellatın, cıktığı bir toplantı için yaptığı tek cümlelik bir açıklaması „yarın başka bir gün olacak“. Emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalistlerinin, güvendiklerini dillendirdikleri ve Ecevit adındaki bu yeminli uşağında emperyalistlerin güvenini bugüne kadar boşa çıkarmadığını dillendirmekten kaçınmadığı bu söylemi insanın tüylerini diken diken eden, tek cümlelik açıklaması kan dondurucu cinsindendi. Yakın tarih bilgisi güçlü olanların her savaş ve katliam öncesi Ecevit celladının iktidarda olduğunu elbetteki bilirler.

Dışarda Ulucanlar katliamından bu yana süre giden, aileler ve bazı sivil toplum örgütleriyle tabutluklara karşı yürütülen bir eylemlilik söz konusuydu. Cezaevlerinde 20 Ekim 2000 tarihi itibariyle üç örgüt ölüm orucu eylemiyle F tipi hücrelere karşı en üst eylem şekliyle karşı duruşa geçtiler. Ölüm orucu başladığı günden beri, dışardaki eylemler ailelerin kaygılı yürekleriyle sürdürüldü. Kaygılıydılar… Çünkü ailelerimiz 1982 -84 ve 1996'ları yaşamışlardı.Tecrübeleri, bilmenin pratiğinden değil, bizzat pratiğin öğretici bilincinden geliyorlardı. Tecrübeleri, sahiplenmenin gücünü ve kazanıcılığını öğretmişti onlara. Eylem anlarında gözlerinin ışıldaması, birbirlerinin kolluk güçlerine en aktif karşı koyanla, pasiflik sergileyenleri espiriyle karışık hafif alaya almaları bundan. Kaygıları ise, bir yaşamı yakınını veya tanıdığını veya tanıdığının tanıdığını veya sadece devrimci aydınlık bir yaşamın fiziken yok olmasının ağırlığını çoğu zaman çok yakından bilmelerindendir. Yaşadıkları topraklarda faşist iktidar kendi gibi düşünmeyenlere yaşam hakkını tanımadığını çok iyi bilmelerindendir Dışarda operasyon söylentileri iyiden iyiye ayyuka çıkınca kaygılar girdap şeklinde dönmeye başlamıştı. Sonuçta aile idiler. Hiç bir karşılık beklemeden sevdikleri evlatlarını ve yakınlarını kaybetmek istemiyorlardı. Sadece aileler değil, hiç kimse bir canın yaşamdan kayıp gitmesini istemez. Yoldaşları, devrimci mücadeleye gönül vermiş olan kimse istemez. Mücadelenin kaçınılmaz bir takım sonuçları olacağını bilmek, acının meşruluğunu bilince çıkarır hepsi bu. 0 acıların yok olması için mücadele seçilmiştir.

Faşizm her yerde faşizmdir. Ülkeden ülkeye şekil değiştirmez. Bazen taktiklerinde nüans farklılıkları olsa da, her zaman katliamcıdır, kafatascıdır. Kimi zaman derelerin rengini kan akıtacak kadar kurşundan kılıçtan geçirir insanları. Kimi zaman gaz odalarında katledilir; kimi zaman ise yakılır fırınlarda. 19 Aralık 2000 tarihi, yer Türkiye'de ise cezaevleri fırın olarak kullanılır, diri diri yakılır insanlar veya insan eriten asitler dökülür tutsakların üstüne. Burunları, elleri, gözkapakları, saçları olmayan insanlar haline getirir insanları.

Faşizm ne ister? Kendi iktidarı altındaki insanlara korku denizleri yaratarak sindirmek, köleler yaratmak. Katliamlara uğramak, tanık olmak konusunda oldukça verimli bir coğrafyada yaşıyoruz. Bu ilk değildi. Son da olmayacak. Faşizm, emperyalizm ve gericilik adına ne varsa devam ettiği müddetçe yaşanması muhtemel şeyler. Kanla beslenenler sürekli kan akıtırlar. Ama bu kader değil elbette. Baskının olduğu yerde sürekli bir direniş kendinide kaçınılmaz olarak gösterecektir. Türkiye coğrafyası katliamlar konusunda verimli olduğu kadar, devrimci geleneği ve direniş destanlarıyla da oldukça verimlidir. Bunun sayısız örnekleri vardır ve olacaktır da. 19 Aralık kahramanlık haftası da bunlardan biridir.

• • •

19 Aralık saat sabahın 04:30'u. Feryat figan halde çalan telefon yüreklerimizi ağzımıza getirdi. Kötü bir şeyler vardı. Bu saatte telefon çalmaz. Hayatı birşey olmasaydı eğer. Arayan bir gazeteci arkadaş: „tüm cezaevlerine operasyon başladı. Her taraftan bomba sesleri yankılanıyor“ diyor. Tüm ev halkı ayakta. Herkes telefonlara sarılmış bir yandan kıyafetler giyiliyor. Ulaşılabilecek herkese telefon ediliyor. Avukatlar aranıyor. Beş dakika içinde arabaya biniliyor. Gecenin zifiriliğini yırtan bir patinajla araba hareket ediyor. Saat 05. Bayrampaşa Cezaevi yakınındayız varabilen tüm ailelerle birlikte. Cezaevinin dört kilometre uzağında tutuluyoruz. Cezaevi tam daire şeklinde abluka halinde. Her taraftan deniyoruz, yaklaşamıyoruz. Bomba sesleri çıldırtıcı, kahredici, yakıcı. Dört kilometre uzağında bile bizler nefes alamazken. Hepimiz karga tulumba sürülüyoruz bölgeden. Tüm kitle örgütleri IHD'de toplandı. Saat 12'de Sultanahmet Meydanı'nda eylem konacaktı. Öylede oldu. Ama bir araya henüz gelmiştikti, korkunç pervasız bir saldırıyla yerlerde sürüklendik. Tutuklamaların sayısı belli değil.

Atılan bombaların siyahlığı sanki tüm gökyüzünü kaplamıştı. Ortalık barut kokuyor, bomba kokuyor, kimyasal kokuyor. Dışarıda ve içeride tam bir vahşet yaşanıyor.Vahşetin en koyusu içerde yaşanıyor. Dışarıda vahşetin çığlıkları yükseliyor. Hiç bu kadar çılgına dönmüşcesine insan seli görmedim. Hiç bu kadar koyu çaresizlik yaşamadım. Ve genç yaşlarda olan hiç kimse bunları yaşamamıştı. Kelimelere dökülemeyecek kadar dehşet bir tablonun orta yerindeydik. Gözler yuvalarından oynamışcasına koşuşan, bir bilgi kırıntısı almak için sağa sola yıldırım hızıyla gidip gelen insanlar ve her yerde devlet terörü. Nefes alabiliyormuyuz bilmiyoruz. Bunu yaşayan biz miyiz? Farkında değiliz. Kurum sorumluları sanki programlanmış gibi sadece yapılabilecekleri yapıyor ve daha neler yapılabilir. Hızlı düşünüp hızlı hızlı hareket ediyoruz... Ama. Ama yapılan herşey yetersiz kalıyor. Hiçbir şey yetmiyor. Düşman bir yandan bombalar yağdırıyor, diğer taraftanda dışarının korkusunu artırmak ve ailelerin bir araya gelerek eylem yapmalarını engellemek için avukatları arayıp, özellikle temsilcilerin isimlerini vererek öldürdüklerini, ailelerin bir an önce cenazeleri almak için hazırlık yapmalarını söylüyorlar. Yani saldırı içinde dahi düşman, psikolojik saldırısını da ihmal etmeden sonraya bırakmadan yapıyordu.

Herkes çocuğunun derdinde. Yakının derdinde. Ölüm havada kol geziyor. Dışardakiler susmayan silah ve bomba seslerinden ve dumanlar arasında görülmeyen cezaevlerinden kimsenin sağ çıkabileceğini düşünemiyor. Aileleri sakinleştirmek her dakika zorlaşıyor. Herşeye, herkese saldırı isyan halindeler. Bir yandan devletin içeriye operasyonun yanında dışarıyı da sonraya bırakmadan saldırısı, psikolojik bombardımanı... Her dakika ailelerin ve herkesin sorularına maruz kalan çok az sayıdaki kurum sorumluları sorulara ve saldıralara yanıt olmakta zorlanıyorlar. Bir takım örgütlemeleri yapmakta zorlanıyorlar. Yetersiz kalıyorlar. Aynı anda herşeye yanıt olmaya çalışmak ve yanıt bulmak. Ve tepki örgütlemek. Tepki gösterebilecekler doğal refslekleriyle çocuklarının, yakınlarının yanındalar. Diğerleri mi ? Yani ölüm orucuna başlayan üç örgüt ve diğer örgütler mi? En çok sorulan ve canları yanan, içleri kavrulan ailelerinin en çok sordukları sorulardan biri de buydu. Acılarını biraz olsun dindirecek bir hareket bekliyorlardı. Ama yoktu. Devlet bu kadar kapsamlı bir saldırıda herşeyi düşünmüş, ne içeriyi ne dışarıyı bu saldırıdan mahrum bırakmayacak herşeyi düşünmüş ve yapmıştı. Hatta psikolojik saldırısınıda gözardı etmemişti. Ama devrimciler cephesinden sadece aileleri, tutsak yakınları , aydın-demokrat insanlar ve sivil toplum örgütleri dışında bir şey yoktu. Bunun bir sürü nedenleri olabilir, vardırda. Ama o durumda kimsenin bunları duymaya tahammülü yoktu. Kavrayacak durumları da yoktu. Algılama durumu minimum düzeydeydi. Bu da yaşanan acı karşısında abartılamazdı. Çünkü onlar aile idi. Militan bir bilinç beklenemezdi.

Militan bir biliç beklenemezdi. Ama onlar ilk şoku atlattıktan hemen sonra yine sokaklardaki eylemlerin içindeydiler. Yıllar içinde yüreklerin acısını hep aynı ilaçla iyileştirebilmişlerdi. İzleri hiç geçmesede. İlacın adı: Direnci korumaktı. Onlarda cenazelerimizi kaldırıp, cezaevlerindekilerin götürüldükleri adresler belli olduktan sonra meskenleri yine sokaklar oldu, yollar oldu. Öyleki gençler, onların yüzlerindeki acı çizgilerin içindeki genç direnişle coştular. Coşturdular. Yollar anaların sesindeki marş ve türkülerle ilerledi. Devlet umutsuzluğun ve korkunun bombasını attığını sanmıştı. Kısmi anlamda başarısını da sağlamıştı. Bir operasyonda her şeyi en iyi şekliyle ördüğünü düşünmüştü. Unuttuğu bir şey vardı. Şiddetin sürekli olduğu bir yerde umudu söndüremeyeceği gerçekliğiydi, unuttuğu. Bazen umut ve hareketlilik göreceli olarak tökezlemiş olabilir; ama bitmez. Acılardan damıtılarak ortaya çıkmış umut ise kendisini süreklileştirir.

Yukarıda acı yazıların sadece küçük bir bölümü yazılı. Bu konu sadece bir yazının konusu olamayacak kadar da derin. Tablonun karamsar olduğunun da farkındayım. Ama farkında olduğum ve olmamız gereken başka bir durum daha varki, oda şudur: Kendi gerçekliğimizi abartarak bir çözüme ulaşamayacağımız. Bugüne kadar belkide yaptığımız hatalardan biri de, var olan gerçekliğimize biraz abartarak yaklaşıp, sınıf bilincini gerektiği kadar yükseltemeyişimizdir. Günü birlik politikalar eksenli bir faaliyet yerine, geleceği hedefleyen politikalar üretmek zorunluluğu kendini dayatmıştır.

Dünyanın en güzel sabahlarını yaratmak kılıç darbeleri arasında güneşe yürümekle mümkün. Dünyaya güzellik getirmek, kötülüklerin efendilerini al aşağı etmek, kurşunlara, bombalara karşı gül atmakla olmuyor. Olmadığını tarih sahnesi bize çoğu zaman öğretti. Öğretmeye devam ediyor. Dünyanın en güzel sabahlarını yaratma mücadelesinde ilerlerken yaşananlar asla unutulmamalı ve unutturmamalı. Çünkü o acıların, korkunun üzerine nasıl yüründüğünün de göstergesi. Sıkıştırılmış mekanlarda cesaretin yüceleştiğini, faşist cellatların cüceleştiğini ve korkusunu göreceksiniz. Dar mekanlara sıkıştırılan kahramanların ölüm mangaları karşısında isyanı büyütüp, umutsuzluk yasak siloganlarını duyacaksınız. Duyuyorsanız eğer, siz umudu çoğaltansınız. O zaman hemen yanınızdakinize elinizi uzatın umudunuz zincirleme yanınızdakine geçsin.Umudun olduğu yer karantinaya alınamaz, hiç bir duvar ve en güçlü madde neyse, umudu hapsedemez. Bugüne kadar hiç bir cezaevi ve katliam bunu başaramadı. Çünkü umut sizsiniz. Umut baskı ve sömürünün karşısında altın çağa giden yolun inşaasındaki tüm silah ve politikaların üretimidir.

DEMOKRATİK GÜNDEM

ADHK

Sahibi: ADHK

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
Konföderation für demokratische Rechte in Europa
Confederation of democratic rights in Europe
Confédération des droits démocratiques en Europe

Adhk logosu ile beraber adhk yayın organı olduğu belirtilir.

Kontak:
demokratikhaklar_avrupa@yahoo.com
demokratikgundem@hotmail.com

Türkiye'nin AB hayali bir kez daha 'askıya' takıldı!

Hükümet adına Başbakan R. T. Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül; AB dönem başkanlığı görevini üstlenen Finlandiya başkanı Vanhanen'e Kıbrıs sorunuyla ilgili olarak sundukları 'çözüm' önerisinin "sözlü" haline hem AB bileşenleri itibar göstermediler, hemde içerde kaosun büyümesine neden oldu.

14-15 Aralık tarihine gelmeden, öncesi tarih cetvelini hatırlatmakta yarar var. AB ile Türkiye arasında süregelen '**AB'ye dahil olma**' serüveni; Yakın zaman önce AB komisyonunun 8 Kasım'da açıkladığı 75 sayfalık "**ilerleme Raporu**" nda, Kıbrıs sorunu kritik nokta olarak belirtilerek ileri sürülmüş ve 6 aralık tarihine kadar Liman vede Havaalanlarının Kıbrıs Rum kesimine açılması için somut adımların atılması istenmişti. Ancak ne varki, AB dönem başkanı, belirtilen tarihi beklemeden (ki AB Türkiye'den bu noktada adım çıkmıyacağını çok iyi biliyordu) 6 Kasım'da yapılması kararlaştırılan toplantı, 29 kasım tarine alınarak erken gerçekleştirildi. Bu toplantıda, Türkiye ile müzakere sürecinin 8 başlıkta askıya alınması önerisi gündeme getirildi.

AB komisyonu'nun 8 başlıkta askıya almak istediği noktalar ise şunlar; "**Malların serbest dolaşımı**", "**İş kurma hakkı ve hizmet sunma**", "**Tarım ve kırsal kalkınma**", "**Balıkçılık**", "**Taşımacılık politikası**", "**Gümrük Birliği**", "**çevre ve işdış ilişkiler**."

Öncelikle bir gerçeğin altını bir kez daha çizmekte fayda var. ADHK, Geçen dönem yürüttüğü kampanyayla birlikte bu konudaki ön görüşünü açık olarak **Demokratik Gündem** sayı 7'de söyle ifade etmişti. "**Türkiye'yi yakın dönemde alma olasılığı tamamen imkansızdır. Uzun vadede, yine Emperyalistlerin kendi aralarındaki çıkar ilişkilerinin doğuracağı olası durumlardan dolayı** 'evet' **deme zorunluluğu dışında, Türkiye'nin AB'ye girmesi tamamen hayalden ibarettir.**",... "**Ne varki; Tür devleti bu durmun farkında olarak, uzun vadeye yaydığı bir stratejik plan üzerinden kitleleri daha çok taktiğini güdüyor.**"

Durum tamamen açık ve nettir. Ölü doğmuş bir AB gerçekliği ile birlikte, 25'inde, her yanı yıkık dökük olan AB'nin, rahatsızlıklarını onaracak çarelere ihtiyacı varken, Türkiye'nin bu süreçte vede bu haliyle kendilerine fazla faydalı olamıyacağını da bilme durumundalar. Kimi üyelerin kendi iç çelişkileri ve Türkiyedeki çıkarlarını gözeterek, Türkiye'ye arka çıkıyor gibi görünmeye çalışmaları, hiçbir şekilde bu gerçekliği değiştirmez. Geçen dönem, Türkiye ile iyi ilişkilerde olduğu gösterilen vede söylenen Almanya'ydı, Aralık ayında yapılan AB dişişleri bakanları toplantısı sürecinde, Türkiye ile müzaker sürecinin 8 başlıkta askıya alınması" kararının çıkmasında etkili ülkelerden biri olmuştur.

AB Emperyalistlerinin Türkiye'den talepte bulundukları maddelere bakıldığında, tamamıyla ekonomik kaynaklı maddelerdir. Çokça "**Demokrasi**", "**İnsan hakları**" savunucusu kesilen AB'nin 8 başlıkta askıya aldığı maddelerden birinin mutlaka insan hakları ve demokrasi sorunuyla alakalı olması gerekirdi. Oysaki o çokça adı edilen "**demokrasi**", "**İnsan hakları**" savunuculuğu, gerçekte Abli emperyalistler için de bir değeri yoktur. Bütün mesele, ekonomik kaynaklar üzerinde hakimiyetin sorunsuz olarak nasıl kurulacağı yada ele geçirileceği anlayışından ibaret olduğu anlaşılırdır. Bunun da ötesinde, blok içinde yer alan güçlerin, bloktan bağımsız olarak kendi öz çıkarlarını blok'un önüne geçirerek en karlı payı kendine nasıl kazandıracağı girişim ve çabaları sözkonusu olmaktadır.

ADHK'nin ; "**Emeğin özgürleşmesi ve Halkların Bağımsızlığı için, Emperyalizme ve Emperyalist Blok AB'ye Hayır**" başlıklı kampanyanın öğrettiği ve kitlelere sunduğu anlayış bu noktada aydınlatıcı ve öğreticiydi.

•••

"**giderek daha çok genişleme planını da önüne proje olarak koyan AB denilen emperyalist blok'un, emperyalist güçler arasında öteden beri süre gelen Pazar rekabetinin, sermaye ihracı yoluyla alan hakimiyetini kurma girişiminin zorunlu sonucu olarak, birinin diğerinin etki alanını daraltmma ve bütün pazarlar üzerinde tek yanlı olarak etki gücünü sağlamanın zorunlu sonu olarak**....." ABD emperyalistlerinin varlığı karşısında, kendilerinin de bir güç olduklarını kabul ettirmeyi hedefleyen bir emperyalist-kapitalist birlik olarak ezilenlerin karşısına çıkmaktadır." Ne varki ; egemen güçler bu gerçekliği gizleme çabasındadırlar. Ne "**medeniyetler çatışmasıdır**", nede "medeniyetler ittifakı"dır. Emperyalist ve gerici güçler arasındaki çıkar çatışmaları ve gerici ittifaklardır.

Emperyalist çıkarların vede ittifak ilişkilerinin belirleyici özelliği, ulusal ekonomiyi besler nitelikte olması her koşulda hissedilen vede bilinen bir durumdur. Sadece AB açısından olmayıp, genel tüm sermaye gruplarının en büyük endişe ve kaygısı ekonomik kaynak sorunudur. Bugün ekonomok sıkıntılarının "sorumluları" olarak yabancıları yada göçmenleri sebep olarak gösteren bir AB'nin, böylece kıtaya yerleşmiş bulunan vede suçlu görülen yabancılar içinde ilk sıralara yerleşen Türkiye'lilerin, geldikleri ülkeyi hangi mantık silsilesi içinde kabul etme samimiyetini gösterebilir.

Türk devletinin, ayrıca hükümetinin, AB'li emperyalistlerle karşılıklı gösterdikleri bu iki yüzlü politikanın, bahsini ettiğimiz gerici ittifak vede çıkar ilişkileri üzerinde yürüttükleri siyasal manevralar, bir biçimde gerçekliği ört baş etme çabasıdır. Hem bir yandan yaşadığın ekonomik sorunların, işsizliğin, toplumsal sorunların faili olarak "yabancı"ları gösterceksin, ama aynı zamanda, "yabancı"ların ülkesini üye olarak alacam diye vaadlerde bulunacaksın. Türk devleti bu durumu bilmiyormuş gibi yaparak, bir yandan elini çabuk tutarak, tekellerin ihtayaç alanı olan ekonomik taleplerini yasal reformlarla yasal hale getirdi. Bununla kurtulacağını zannetti. Oysaki şimdiye kadar sadece elini vermişti, istenen ise bedenin tümüydü.

Bir kez daha altını önemle vurgulamak gerekirse; Avrupa'nın 'sosyal devlet'i yoğun sıkıntı ve bunalımlı süreçlerden geçerken, insan hakları alanında son derece ciddi ihlallerin yaşandığı dönemleri yaşamaktadır. Zaten askıya alınan 8 madde içinde demokrasi sorunu ve insan hakları alanında bir tek cümlenin yer almaması bunun net kanıtıdır. Kendisinde olmıyanı, ne başkasına verebilir, nede ondan talep edebilir. Işte bütün meselenin düğümlendiği nokta burasıdır. Türkiye'den istedikleri ; daha çok ekonomik avantajların sunulabileceği somut kaynakların sunulmasıdır.

Türkiye'yi emperyalistlere parselliyen Türkiye egemenleri, ülkenin bir baştan bir başa, içine girmiş olduğu kötü durumu halka ısrarla yansıtmama gayretinde olsalarda, Son dönemlerde eğitim, sağlık ve toplumsal yaşam alanlarında gündeme gelen skandalların, "**hortumları kestik**" derken, yeşil sermayenin mevcut hükümetin güvencesi altında, halkın dini ibadet alanlarına kadar inerek, hırsızlık, sahtekarlık vede dolandırıcılıkta sınırsız bir mesafe kadetmesi, Avrupa'nın her köşesine yayılmış yeşil sermaye vurgunu, "**Ankara iyi niyetli girişimine karşılık alamadı**" sitemleriyle; 'trenin' daha fazla yol alamıyacağını, dil ucuyla da olsa kabullenir duruma geldiler.

saydı yinede bugünkü sonuçtan farklı bir şey çıkmayacaktı. Zira Saddam çoktan gözden çıkarılmıştı.

Özellikle dikkat edilmesi gereken önemli hususlardan biride Saddam'ın ölümünden sonra kamuoyuna yansıtılan görüntülerde kitlelere verilmeye çalışılan gözdağıdır. Bizimle birlikte çalışmayan, bizlere karşıt tavır içerisinde olanların sonu budur demeye gitiriyordu. Öte yandan Saddam'ın asılması esnasında görüntülere yansıyan bir diğer önemli husus ise cellatlardan birilerinin daha önce Saddam tarfından öldürülen Şii lideri lehine sloganların atılmasıdır. Buradanda Şiilerle Sünniler arasındaki çelişkileri derinleştirmek ve ortamı kendisi olmasada savaş alanına çevirmek ve buradan hesapları doğrultusundan adım adım ileriye gitmektir. Olaylar tamda emperylistlerin çekmek istedikleri ratoda yürüyordu. Saddam'ın asılmasından bir gün sonra Şiiler ve Sünniler arasında çıkan çatışmalarda, bir çok sehir merkezinde karşılıklı silahlı çatışmalar sonucu günde yaklaşık 200 insan hunharca katlediliyordu. Irak direniş cephesi tarafından „**acilen işgalci güçlere karşı geniş bir cephe oluşturulması**" önerisi çatışmaların seyrini fazlaca etkilememiş görünüyor.

Kürtler cephesinde ise, çeşitli dönemler sadık adam ve diktatöryasından çektikleri baskı, zulüm, katliamların acısıyla asılmasına adeta oh çekmektedirler. Onlar açısından zalime zulüm kim ve nereden geldiği önemli değil, önemli olan aynı zulmü onunda görmesidir. Böylesi dar, kin ve öfke dolu düşünüş tarzı, zalimin zulmünün nerden kimler tarafından „**sadık adama**" yaptırıldığının adresini, mazlum Kürdistan halkına yalnış göstermek ve gizlemekten başkada bir ise yaramayacaktır.

Sonuç olarak; *Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu ve onun tüm bileşenleri, emperyalizmin hegomanyasına karşı, dünyanın her bir yerinde, coğrafyasında Anti Emperyalist Cephe'nin genişletilmesi ve birleştirilmesi görevini esas almalı, kendisinin de bağlı olduğu Dünya Halkları Direniş Hareketi'nin önemini en geniş kitlelere ulaştırmanın bilinciyle hareket etmelidir.*

- **Emperyalizm Irak'tan Defol!**
- **Yaşasın Enternasyonalizm!**
- **Kahrosun Dünya Gericiliğinin başı Emperyalizm!**

BAŞ YAZI

2007'ye girerken...

rüntüsüyle, yeni bir yılın on gününde yeniden efelelendiler. Ve 11 Eylul'den bugüne idda ettikleri gibi, bir "terör tehdidi" altında değil, kendilerinin sistemli emperyalist bir terörle, halklara bayramda da kan ve göz yaşı yaşattıklarını ispatlayarak, yeni bir yılın dünya halkları açısından, bu sistemli emperyalist teröre karşı bilinçlenerek, mücadele etmesinin objektif olarak yolunuda çizmiş oldular.

Bu durum 2006 yılının, dünyanın bir çok cephesinde bir yıl boyunca yaşanan gerçekliğin, en açık ve yalın özeti olarak yaşandı. İnsan haklarından dem vuran emperyalistler, hiç bir devlet hukuku ve ahlakına sığmayan, daraağacında gerçekleştirilen ilkel bir infazın kurbanı olan, kendi eserleri olan bir eski diktatör şahsında, kendi doğal çirkinliklerini teşhir etmiş oldular. Bayramda ve yeni bir yılın öngününde, daraağacındaki küçük bir diktatöre yönelik öfke değil, onu bir donem besleyip, Irak ve Ortadoğu halklarının başına bela eden ABD emperyalizmine ve onun devletcilik oynayan işbirlikçi kukla Irak yönetimine tepki ve öfke duydular. Bu öfkenin suç üstü yaptığı, gerçekleştirilen idam şahsında köşeye sıkışan emperyalistler, Bush'un ağzından, "idam daha onurlu gerçekleştirilebilinirdi" demek zorunda kaldılar.

İşgallerin, darağaçlarının, hak gasplarının, her türlü ekonomik sosyal yıkım politikalarının dizginsiz bir şekilde halklara dayatıldığı 2006 yılında, madalyonun birde öteki yüzü de vardı ki, 2007'ye umutla ve coşkuyla girmenin tarihsel morel değerlerini sunuyordu insanlığa. Ortadoğu'da direniş yalın bir gerçeklikti. Ortadoğu halkları Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da, işbirlikçi devletlerin sunak taşında boyunlarını emperyalistlerin bıçaklarının altına uzatan zavallı birer kurban olmayı red ettiler. ABD emperyalizmi, tüm efelenme, "yeni Irak Stratejisi" geliştirme manevralarına, kuyruğunu dik tutan afra tafralarına rağmen, ikinci bir Vietnam çıkmazında her geçen gün biraz daha yıpranıp, yenilgiye, yada o anlama gelecek kaçışa hazırlanıyor. ABD destekli siyonist İsrail devleti, kurulduğu günden bu yana, tarihinde ilk defa, BM'ye kendisi ateşkes kararı alınması tavsiyesinde bulundu ve derhal bu karara uyarak, Hizbullah'ın füzelerinden serseme dönmüş bir vaziyette cepheyi terk etmek zorunda kaldı.

2006 yılı Orta Doğu'da böylesine anti-emperyalist bir direnişi mayalarken, Atlantik'in ötesindeki kıtada, Latin Amerika'da anti-ABD'ci reformcu hükümet ve devlet başkanlarının seçilmesiyle, Latin halklarının emperyalizme karşı derinden derine besledikleri öfkelerini sandıkta dışa vurmalarıyla, bir başka olumlu gelişmenin sinyallerini vermiş oldu.

Bir başka cephe de, Nepal'de maocu gerilla savaşı, Nepal gericiliğini, belirlenen demokratik hakların anayasal yoldan güvence altına alınarak, yeni bir cumhuriyete uzanan yolda atılan sessiz ama dev bir adımın atılmasına sahne oldu. Halk Nepal halkının sesinde "yeni bir dünya mümkün" tarihsel belirlemesini, iyi niyetli bir iddia olmaktan çıkartarak gerçeğe dönüştürmenin aktörü olarak kendi rolerini oynayacaklarını gösterdiler. Halklara umut ve gerçek onurlu bir gelecek vaad eden, insanlığın geçmiş devrimsel birikimleri üzerinden yükselen, kurtuluşa giden ve son yirmi otuz yıldır unutturulmak ve yok sayılmak istenen yollar, yeniden açılarak doğrultu bir kez daha gösterilmiş oldu.

"Kırıntı değil, dünyayı istiyoruz" diyenlerin sesi 2006 yılında bastırılmak söyle dursun, Turkiye, Kuzey Kürdistan siyasal coğrafyasında yaşanan gelişmelerin ışığında görüleceği gibi, tüm yasaklama, göz altı, tecrit ve katliamlara rağmen, direnmenin savaşmanın ve kazanmaya iddali yürüyüşlerin sesiyle çoğalarak büyümeye devam etti. Türk egemenlerinin payına ise, AB'ye girme hayellerini suya düşüren "askıya almalarla", efendileri tarafından, sahte umutları suya düşürülmüş ve kandırılmış iyi bir uşağın, "bizede bu yapilirmi" şeklindeki kulakları tırmalayan sızlanmaları düştü.

Yaşadığımız coğrafya Avrupa ülkelerinde ise, sosyalist sistemin "tehdidi" altında, kendi halklarına "sus payı" olarak sunulan ve belirli bir mücadelenin desteğiyle bugünlere taşınan belli haklar, yeni bir saldırı tehtidi altında. En açık biçimiyle, Fransa'da mayıs ayında yapılacak cumhurbaskanlığı seçimlerinde burjuva basının birinci sayfadan düşürmediği Sarkozi'nin politikasında ifadesini bulan bu politik konsept, başta göçmenler olmak üzere, Avrupa ülkelerinde yaşayan tüm emekçi kesimleri hedef almış bulunuyor. Ancak unuttukları ve hesaba katmadıkları bir gerçek var ki, tarihinde Komunarların göğe saldıran başkaldırısıyla egemenlere meydan okuyan tarihsel bir nesli içinden çıkarmış Avrupa halkları son noktada, duracağı ve direnerek ilerleyeceği yeri bilir. Dünyanın tüm siyasal coğrafyalarında olduğu gibi, Avrupa'da da iki cephe arasındaki mücadelede de kazanılmış haklar için ezilenler cephesi, sokağın yakıcı diliyle cevap verecek, ve dünya ezilen cephesindeki tarihten gelen onurlu yerlerini alacalardır.

Dünya bu koşullar altında tek bir seçenekle, umut seçeneğiyle yeni bir yıla girdi. 2007 umudun büyüyerek dünya halklarını daha güzel bir geleceğe yaklaştıran yeni bir adım, halkların eyleminde yeni sıçramaların yaşandığı bir basamak ve yenilgilerden, düşmanlarına karşı verdikleri eski kavganın derslerinden öğrenerek, daha biliçli ve keskin mücadelenin kurmaylığının her ülke cephesinde çözüme kavuştuğu koşullarda Nepal'in gösterdiği yeni yönelim içinde ve geniş ittifakları güçlü ordu bölüklerinin oluştuğu halkları cephesiyle girecektir. Bundan hiç bir kuşkumuz yoktur.

2007'ye girerken bize düşen görev, geçmiş yılın deneyimlerini, yeni yılın güçlü silahlarına çevirecek bir biliç ve eylem donanımıyla hiç bir umutsuzluk ve tereddüte düşmeden, sarsılmaz bir doğrultuda, iyiden güzelden ve umuttan yana ne varsa kuşanarak yola devam etmektir. Başka da bir yol yoktur.

Diktatörleri de Asarlar!

Haydar Karatas | Zürich

"Vali, bir de çingene cellat buldu. Gece 12:00'de hapishaneye gittik. Farlarla çevreyi aydınlattık. Mahkemenin 72 sanığı var. Sanıkları aldık. Mahkemeye götürdük. Çingene de geldi. Adam başına on lira istedi. "Peki" dedik. Sanıklar Türkçe bilmiyor. Mahkeme kararı açıkladı. Yedi kişi ölüm cezasına çarptırılmış. Karar okununca hükmü iyi anlamadılar. "İdam Tüne" diye bir vaveleyle koptu. Seyit Rıza'yı aldık. Otomobilde benimle polis Müdürü İbrahim'in arasına oturdu. Jeep jandarma karakolunun yanındaki meydanda durdu. Seyit Rıza sehpaları görünce durumu anladı:

-Asacaksınız, dedi ve bana döndü:, "sen Ankara'dan beni asmak için mi geldin? Bakıştık. İlk kez idam edilecek bir insanla yüz yüze geliyorum. Bana güldü. Savcı namaz kılıp kılmayacağını sordu. İstemedi. Son sözünü sorduk. Kırk liram ve saatim var. Oğluma verirsiniz, dedi.

Bu sırada Fındık Hafız asılıyordu. Asarken iki kez ip koptu. Fındık Hafız'ın idamı bitti. Seyit Rıza'yı meydana çıkardık. Hava soğuktu ve etrafta kimseler yoktu. Ama Seyit Rıza, meydan insan doluymuş gibi sessizliğe ve boşluğa hitap etti:

"Evladı Kerbelayıh. Bi hatayıh. Ayıptır. Zulümdür. Cinayettir, dedi. Benim tüylerim diken diken oldu. Bu yaşlı adam rap rap yürüdü. Çingeneyi itti. İpi boynuna geçirdi. Sandalyeye ayağı ile tekme vurdu, infazını gerçekleştirdi. .. ihtiyarın bu cesaretini takdir etmekten kendimi alamadım. "

Mustafa Kemal'in genç İçişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil'in hatıralarında yer alan bu bölümü kaç kez okuduğumu ben dahi bilmiyorum. Satır aralarında aradığım anlamlar, hüzünler her seferinde bende değişik çağrışımlar yapmıştır. Elazığ Buğday meydanını, odun pazarını her gördüğümde bu yoksul Dersim köylüleri aklıma gelir. Sanki o sabah bende orada, o soğuk sonbahar havasını solumuş ve idamın sesi genzime yapışmışta bir daha gitmemiş gibi bir hissiyat duygusuyla kaç kez uyandığımı ben dahi bilmiyorum. Aslında ölüm kavramının kendisi dahi yeterince etkileyici bir olgu, inanan da inanmayanda her nedense bu doğallığı kabul etmemekte direnir. O halk türküsü güzel hicvetmiştir bu gerçeği, "ölüm allahın emri ayrılık olmasaydı." Evet hepimizin hayatında ayrılıklar, ölümler vardır. Söz konusu ölümse, en zorudur. Cüzdanımızda taşır gibi, hep yanımızda taşırız bu acıyı.

Ama ne yazık ki, ölüm sadece bir ayrılık değildir. Ölüm modern mantığın dizgesinde, ölüm olmanın ötesinde bir çok anlama sahiptir. Akli mantık ölümün önünde diz çöktüğü gibi, ölümle övünür de, ki belki de anlaşılması en güç duygu da burada yatmaktadır. Çoğu kez bir ölüm olmaktan çok, bir propagandaya dönüşen bu bitim anı, toplumları hep derinden sarsmış ve kendine ait yeni bir dil yaratmıştır. Fransız devriminin lideri Robes Pier Kral Ludwig'i Paris Walissels meydanında giyotine gönderirken üç yıl sonra kendisinin de aynı giyotine gideceğinden habersizdi.

Doksanlı yıllarda İzmir Buca hapishanesinde tutukluyken, cezaevinin emektar bir gardiyanı ile, 1980 darbesinin son idamları olan Hıdır Aslan ve İlyas Has'ın idam edilişlerini sormuş ve bu gardiyan yine bize idamın gerçekleştiği o sabah ayazını şöyle anlatmıştı…

"İlyas'ı birkaç hafta önceden Burdur cezaevine götürmüşlerdi. O zamanlar asılacaklar alt hücrelerde tutuluyorlardı. Sabah saat üç gibi, savcı iki çingene yanında garnizon komutanı cezaevine geldi. Ben o gün gece vardiyasındaydım. Önce iki adli mahkumu hücrelerden almaya gittik. Biri biz daha hücrenin kapısını açar açmaz bayıldı. Diğeri kalorifer borusuna yapışmış, sökemedik. Askerler geldi, yok adam demirle bir olmuş. Savcı geldi. Yok, sağlık kontrollerine götüreceğiz, idam artık yok, bilmem ne diller döktü. Neyse götürdük. Darağacı müşaade hücreleri ile idare binasını bağlayan ara yere kurulmuş. İpleri görünce dizlerinin bağları çözüldü zavallıların. Ben öyle gözler görmedim. Kocamanlardı. Sonra Hıdır'ı almak için savcı ve garnizon komutanı Hıdır'ın hücresine kadar gittiler. Kapı açılır açılmaz, koluna girmek isteyen askeri itti. Ben kendim gelirim,dedi. Hücredeki arkadaşlarına devrimci şeyler söyledi. Aynı anda tüm arkadaşları kapıları vurmaya, marşlar söylemeye başladılar. Babam o nasıl bir şeydi… adam yürüdü, çingeneyle tokalaştı, Türkler ve Kürtlerle ilgili bir şeyler söyledi. İpi boynuna geçirdi… '

Buda bir cezaevi gardiyanının idam tanıklığı. 1994 yılında o günkü cezaevi günlüğüme böyle not etmişim. Bir içişleri bakanı ile, bir gardiyanın tanıklığı bende hep benzer bir çağrışım yapmıştır. Kişi her kim olursa olsun, ister yoksul Dersim Köylüsü ister, ölüme değil de bir düğün salonuna gider gibi darağacına giden Deniz Gezmiş ya da Devrimci Yol'un yiğit sıra neferileri Hıdır Arslan ve İlyas Has olsun, ölüme gidenlerin ölüm karşısındaki tutumları, idam kurbanlarından çok cellatları öldürmüştür. Ancak bugün, idamın kendisi de etki alanları da bir hayli genişledi. Öyle ki, Saddam'ın idam görüntüleri bir anda dünyanın öte ucunda izlenir oldu. Saddam'ın ölüm karşısındaki şaşkınlığı, ama zorbalara boyun eğmez tutumu, bu yerel zorbanın hışmına uğrayanları dahi etkilemediğini kim söyleye bilir? Onun yerel azınlıklara, Kürtlere, _iilere, muhaliflere yaptıklarını herkes bir tarafa bıraktı, hafızalarda Saddam'ın boynuna geçirilen bu amerikan ipi kaldı. Evet belki, bu cehennemi Saddam'ın kendisi yarattı. Bu darağaçlarını halka karşı kullananlar da gene bu diktatörlerin kendisiydi. Seyit Rızaları asan Mustafa Kemaller, Hıdır Arslanları asan Evrenler, Leyla Kasımları asan Saddamlar…

Ancak size önerim, siz siz olun diktatörlerinizle duygusal bağlar kurmayın. İyisi mi diktatörleri asmayın efendiler… Bırakın kalsın kara kara heykelleri meydanlarda. Kalsın ki çocuklar görsün onları ve onları yaratan zihniyetin sahiplerini… Belki utanırlar _ililer dans ederken diktatör Pinoshet'in ardından.

Yurdanur ve Melahat

Fetih KOÇ

Berrak gök mavisinden kar tane tane düşüyordu yere. Duygular pelte pelte kaplanıyordu beyaza...

Bugünkü düzenden uzaklaştıkça, duyguların aşkın berraklığıyla özgür akan o mavi munzur kıyısında toplanıyor bilge gülüşlü kadınlar...

Güneşli, sıcak günler yerini rüzğarlı yağmurlara ve oradan tipi kara bırakmıştı. Kuşlar uçuşuyor, turnalar göç ediyor, dağ keçileri dağların zirvelerini mesken eylemişti. iklimlerin değişmesiyle doğadaki bütün canlılar kendi yaşam eylemine geçmişlerdi. Bu eylemin seyrine dalan gamze gülüşlü Yurdanur şöyle diyordu "insanı, doğayı ve aşkı irdalediğimizde ufkumuz yarınlara giderek zincirlerinden koparak özgür kadını da doğuracağını nasılda gösteriyor." Ve ardından Melahat tamamlıyordu sözü "her şey sevgi ve paylaşımın ürünü olduğunu, ve bizde bunları halkımıza vermek için birer gönüllü yıldız savaşçısıyız" diyordu... Ben bunları duyumsuyor, dinliyor ve bir insan olarak kendimi irdeliyordum.

Kaç gün, kaç ay, kaç yıl oldu düzenden yada kökünden kopmamak? Bilemiyorum. Bir süre hep böyle düşündüm durdum haberi duyunca vede okuyunca... Bilemiyorum yüreğimizdeki sızıları dindirmek içinmidir bu yazmalarım. Yada vicdanen duyduğum utancımın bana yüklediği demokratlık borcumu ödemekmiydi. Ödedimi acaba bu yazıyı yazmakla..?

Sonra fotoğraflarda gördüm Yurdanur ve Melahat'ı. İkisininde omuzlarını kaplamıştı zülüf telli saçları. Duraksadım aniden; acaba parmakları her tetik düştüğünde neler düşünüyorlardı. Peki ya ben, ya biz ne düşünüyorduk..? sonra sırtımı duvara yasladım durdum, düşündüm, düşledim ve kendi kendime mırıllandım ve sordum kendime soruyu "bu şehrin yanan gece sokak lambalarında, yada sabahın tan vaktinde şiir yazsam, veya bir filmin sanaryosunu tasarlasam hayalimden bu demokratlık görevimi yerine getirmiş oluyormuyum? Ardından 8 Mart'a bir panele katılıp şiir okusam bu insanlık sınavından geçermiyim? " Peki bunları hersene yapmıyormuyum? Yapıyorum. Öyleyse neden hep aynı şeyi düşünüyorum. Bu benimkisi biraz bencillik değilmi? Evet, kesinlikle köküdeki damardan, dalındaki yaprağa kadar bencillik...

★ ★ ★

30 nolu bildiriyi yeniden açıp okuyorum. Hemen ardından Yurdanur ve Melahat'ın yaşam serüvenine göz gezdiriyorum. Melahat bir erkek yoldaşına şöyle demiş "yoldaş sen şuan güç olanı seçtin. Ama yaşamın en güzel ve en anlamlı olanı seçtin. Çünkü insanlığın ışık kaynağı sevgi, paylaşım ve bilinçtir. Bu bilinci toplumda paylaşım aşkıyla harmalanıp yoğrulduğunda o zaman insanlık gerçek özgürlük ışıklarıyla tanışacak. İşte, biz bunun yaşam bulması için ezilen halkımızın gönüllü işçileriyiz" demiş. Evet, zorlu bir süreçtir hayat. Kolay olan tek şey ona ilgisiz kalmaktır. İlgisiz kalanda hayattaki güzellikleri kayıb etmiş demektir. Ya bu zorlu sürece omuz verip hayatın güzellikleriyle tanışacağız. Yada ilgisiz kalıp anlamsız bir hayatın içinde debelenip duracağız. Önümüzde duran bu iki seçenekten mutlaka birini seçeceğiz, bu tamamen yüregimizdeki duygularla ve beynimizdeki bilince bağlıdır.

Ülkemizin gerçekliğinden kaynaklanan, başta egemen sınıfı ve buna pareler olarak erkek egemenliği kadın üzerinde her zaman bir baskı mekenizması mevcuttur. Burda kadına biçilen roli hiç yazmaya gerek varmı? Evimizin içinde Annemizin durumunu ele alırsak, ülkemizde kadının vahim durumunu rahatlıkla görebiliriz.

Önümüzdeki 8 Mart, Newroz, 24 Nisan, 1 Mayıs, 6 Mayıs ve 18 ayıs'a Melahat ve Yurdanur'ların bilinç ruhuyla kuşanarak sarılalım bu anlamlı günlere. Ve ardından halaylarımızın rotasını onların yürüdüğü patika yollarına çevirelim. Artık her şiirimiz, her türkümüz ve her okuduğumuz kitap dağ kokmalı. Ki Yurdanur ve Melahat yoldaşların sesine ses olabilelim....

Not: Yurdanur ve Melahat 15 Ocak 2005 de Mazgirtde faşizmle girdikleri çatışmada MKP-HKO saflarında şehit düştüler...

Avrupa Birliğinin ordulaşması üzerine kısa değerlendirme.

Devrimci parti ve örgütler Avrupa Birliği üzerinde tartışmalar yürüterek, Avrupa Birliği'nin geçmiş ve geleceği hakında görüşlerini kitlelere sunmaktalar. Avrupa Birliği'nin gelişmesi sorununda temel iki farklı düşüncenin olduğu bilinmektedir.

Avrupa Birliği'ne Türkiye'nin üyeliği tartışmalarında özelikle her kesim Avrupa Birliği'nin ekonomik gelişmesi ve sermayesinin yayılmacı gücü üzerinde tartışmalar yaptı ve de yapmaktadır. Biz bu yazımızla Avrupa Birliği'nin yayılmadaki esas yönünü teşkil eden Avrupa Birliği'nin ordulaşması üzerine kısa bir değerlendirme yapacağız. Çünkü bu sorun kongremizdede tartışma konusu olmuş farklı fikirler ortaya çıkmıştı.

Bilinmektedirki sermayenin dünya çapında ezilen ve sömürge ülkeleri iliğine kadar sömürmesi ve rahatça yayılması, sermayeyi koruyan ve onun önündeki engelleri temizleyen ve de emperyalist sermayenin kul kölesi olan askeri örgütlemeler gerekmektedir. Bu askeri örgütlemeler olmazsa ezilen halkların direnci kırılamaz veya geriletilmez. Sermaye ezilen halkların kanları üzerinde dolaşım sağlar bu da sömürü, talan, soygunla birleşen, zor, şıddet, katlıam, soykırımlar v.s iç içe yürür. Tarih bu acı gerçekleri ezilenlere göstermiş, bugün ise Irak'da Afganistan'da ve Balkanlar'daki emperyalıst işgallerde bu gerçeği birkez daha görmüştür.

2000'le başlayan süreç, Avrupa Birliği'nin sınır gümrüklerinin kaldırılması, ekonomik yasal önlemlerin aynı seviyede tutulması, tek para birimine gidilmesi yani içte tüm Avrupa Birliği ülke devletlerinin kabul etiği adım adım yürülüğe koydukları iç yasla birlikte, uluslararası yayılma stratejik birliğide sağlamış oldu, birlikte hareket etmeleri üzerinde anlaşma sağlandı. Bu birliktelik bir bütünlük değildir, emperyalist güçler arsında çelişkide sürekli mevcut olacaktır. Avrupa Parlementosu'nda çıkan kararlara bakılırsa en önemli bölümü Avrupa Birliği'nin dışda gelişmesini oluşturmaktadır. Yani Avrupa Birliği'nin yeni ülkeleri kendi içine alması, ikincisi

Avrupa Birliği'nin dışda yayılmasını oluşturmaktadır. İki yönlü gelişen Avrupa Birliği, birincisi kurduğu Avrupa Birliği paktı içine ülkeleri alarak onları kendisine bağlı kılarken, ikincisi dünya pazar kavgasına aktif katılarak pazar aramaktadır. Üstte belirtiğimiz her iki yönlü yayılmanın jandarmalığını yapan askeri güç gerekmektedir, bu olmazsa uzun süre ezilen halkların mücadelesi karşısında duramaz. Her emperyalıst gücün bu tür askeri güçleri vardır, ancak Avrupa Birliği'nin denetimi altındaki askeri güç uluslararası pakt biçiminde gelişmiştir.

Avrupa Birliği'nin yayılma emelleri eskiden beri mevcuttu. Varşova ve NATO arasındaki dengeler gereği, Avrupa ülkeleri NATO'nun yanında yer almış bunun şemsiyesi altında kalmıştır. Varşova blokunun dağılması ve Almanya'nın birleşimiyle Fransa ve Almanya arasında tarihsel ilişkiler ve antlaşmalar her iki devlet Avrupa Birliği'nin içinde hakimiyetliğini koruyarak, 11 Eylül akebinde ABD ile birlikde kendi çıkarlarını koruyarak dünya paylaşım mücadelesine girmişlerdir. 11 Eylül sonrası Avrupa Birliği yanlızca ekonomik yayılmacılıkla yetinmediler, askeri olarakda yeni mesafeleri katletdiler. Yeni üstler kurarak, ABD üstlerini birlikde kulanma hakını elde ederek, Avrupa Birliği'nin askeri yayılma gücünü sağlamışlardır.

Avrupa Birliği'nin askeri gücünün kurulması 2. Dünya Savaşı'ndan sonra gündeme geliyor, bu askeri güç NATO'nun güçlenmesi çerçevesinde ele alınıyor.

2. Dünya Savaşı akebinde sömürge ve yarı sömürgelerde sosyalist dalga gelişmiş, sosyalist blok Avrupa emperyalistlerin kapısına dayanmıştır. Bunu gören emperyalist güçler NATO'yu güçlendirerek sosyalist blok önünde engel oluşturmak istemişlerdir.

1950'de İngiltere Başbakanı Winston Churchil sosyalist blokun yayılması ve önünde engelin oluşturması ve özelikle sosyalist demokrasiye sahip olan ülkelerin Avrupa'da Batı Almaya'ya saldırmasını engelemek için Avrupa Birliği'nin savunma hattı oluşturmasını önermektedir. O dönem Alman ordusundaki yenilgi ve Almanya'nın ABD ve İngiltere'nin kıskacı içinde olması Almanya'nın kendisine özgü ve has askeri birimlerini oluşturamıyordu.

1950 Churcil'in yaptığı öneri üzerine Almanya Başbakanı CDUlu Konrad- Adenauer ABD ile bu teklif üzerinde görüşmeler yapıyor, ABD'nin de önerisiyle 1951'de Almanya'da Bundesgrenzeschutz yani bugünün polis ordusu kuruluyor.

1952'de İtalya, Fransa ve Almanya'nın üzerinde anlaştığı Avrupa'nın birlikde savunması paktı kuruluyor, bunun esas amacı sosyalist ülkelerden gelen saldırılara karşı birlikde hareket etmekti. 1952'de kurulan bu pakt 1953'de Avrupa'nın politische gemeinschaft, 1970 Europesche politische suzammen arbeit 1991'de Mastrich Anlaşması'yla GASP yani Avrupa'nın birliğin dışta savunması ve güvenliğine dönüşmüs 1993'den beri yürürlüktedir.

Doğu blokunun dağılmasıyla açılan yeni pazarlara Avrupa Birliği askeri olarak müdahalede yetersiz kalması (ki bu yönlü halen bugüne özgü tartışmalar olmakta 2006'da Alman genarellerinden bazıları Almanya'nın Balkanlarda ve Afganıstan'da aktif olmadığını açıklaması yapmıştır.) sonucu yanlızca GASP ile yeterli derecede dış ülkelere müdahale edemeyeceklerini görmeleri sonucu, 1992'den beri çokca tartışılan ESVP Avrupa güvenliği ve savunma sistemi 2000 yılında yürülüğe soktular. ESVP, GASP'nın bir parçasıdır. 2000 yılında kurulmasıyla Avrupa Birliği'ni oluşturan ülkeler arasında baş gösteren çelişkiler daha fazla su yüzüne çıktı. İngiltere'nin tavrı oluşan askeri oluşum ESVP NATO'yla birlikte hareket etme isteği idi. Hatta Avrupa ordusunun denetimine sunulan asker ve savaş araçlarında bile İngiltere o dönem sorun yaratmıştı. İngilter Avrupa ordusnunun denetimine 12.500 Asker,18 Gemi, 72 Savaş ucağı vermiştir.

Avrupa Birliği içinde ve uluslararasında derin stratejik hattı olan GASP ve ESVP askeri örgütlenme NATO'dan bağımsız hareket etmekte uluslararasında operasyonlara katılmıştır. Avrupa Partentosu'nun bilgilerinde bu örgütlemeler Avrupa dışında 12 operasyona katıldıkları dile getirmişlerdir, bunların bir bölümü eski Yugoslavya'daki silahlı direnişleri bastırmadır, diğerleri ise gizli tutulmuştur. Ancak bazı söylentiler Avrupa ordusunun Afganistanda'da yer aldığı söyleniyor.

Avrupa ordusunun denetimi altında 60.000 civarında asker ve çok güçlü teknik araçlarla donanan ordu mevcutdur.

NATO'nun dışındada hareket etme, diğer ülkelerde operasyon düzenleme hakkını elde etmiştir. Ancak bugünkü dönemde halen NATO karşısında değil onla birliktedir. Bu da ekonomik ve askeri güç sorunudur.

Avrupa Birliği'nin bügünkü askeri ordusu baştada belirtiğimiz gibi 2. Dünya Savaşı sonrası, dışta ve içte gelişen komünist tehlikeye karşı kurulmuş ve esası Nato'nun bir parçası oluşturmuştur. Ancak halen böyle olduğunu yani NATO'nun bir parçası olduğunu söylemek doğru mudur. Bizce hayır, emperyalistler arsındaki ilişki ve çelişkiler sermaye ve çıkar ilişkisiyle ilintilidir. Avrupa'nın askeri stratejik ordusunun amaçları birincisi Avrupa sermayesinin bekçiliğini yapma ve ulusal ve sınıfsal hareketlere karşı savaşmayı oluşturmaktadır.

Dünya çapında askeri pakt olan GASP ve onun parcası ESVP hızlı askeri güç olarak gelişen oluşumdur. Bu askeri oluşum içinde İngiltere olduğu sürece ki olacaktır, sürekli ABD ve NATO yanlısı ibre olacaktır. Ancak gelişme Avrupa Birliği'nin ABD yanlısı seyir içinde olmadığı NATO'nun gölgesi dışında hareket ettiklerini gösteriyor. Bugün ABD'ye muhtaçlar ancak gelişmelere bakılırsa Avrupa odusu ABD'nin kullandığı teknık donanımını kendısı kuruyor. Her savaşda kullanılan uydu sistemlerin tümü ABD'nin denetimindeydı. Bilgi alımı ABD'nin denetimiyle oluyordu halen böyledir. Avrupa Birliği'nin kendisine özgü kurdukları uydu sistemleri 2010 yılında bitimiyle askeri olarak da Avrupa Birliği'nin ekonomik çıkarları gereği ESVP (Avrupa Ordusu) NATO'nun dışında hareket edecektir.

TEMEL DEMİRER

ÖKKEŞ, SADECE ÖKKEŞ DEĞİLDİR... ÖTESİDİR; ÖZLENEN GELECEKTEKİ İNSAN(LIK)DIR... -III-

"Gece ne kadar karanlıksa yıldızı o kadar parlaktır."

Bülent Ecevit'in, "Derin devlet hâlâ var. Şimdi daha tehlikeli," dediği koordinatlarda öncelikle şuradan başlayalım:

Türkiye'de Gladio olmadığı söylenemez. İkinci Dünya Savaşı sonrasında Türkiye NATO'ya girince, Sovyetler Birliği ve müttefiklerine karşı Batı'nın savunma sistemine dahil edilmiş oldu. Bu süreçte, bütün NATO ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de Gladio tipi gizli bir örgütlenmeye gidildiği anlaşılıyor.

Türkiye'nin bu örgütlenmede özellikle önemsendiği kuşkusuzdur. Çünkü Türkiye, NATO'nun en doğu karakolu olması yanında, NATO ile Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki Varşova Paktı ülkeleri arasındaki toplam sınırın üçte birine de korumalık yapmak durumundaydı. Açık anlatımıyla, bu coğrafi konumu nedeniyle Türkiye, Sovyet tehdidine en açık NATO üyesiydi. Türkiye'deki Gladio tipi gizli NATO örgütlenmesinin bu nedenle oldukça faal olduğu açık. Geriye dönüp bakılınca, bunu görmek isteyen her göz, rahatlıkla fark edebilir.

Yurtiçinde kargaşa yaratmak amacıyla çeşitli operasyonlara başvurulduğu artık sır değil. Bu operasyonların tarihi de oldukça eskiye gidiyor. 6 Eylül 1955'te Mustafa Kemal'in Selanik'teki evine bomba atılması ve hemen ertesinde başta İstanbul olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında Rumları ve genel olarak gayrimüslim yurttaşlarımızı hedef alan olaylarda Türk Gladio'sunun yönlendirici etkisi, deyim yerindeyse gün ışığına çıkmış bulunuyor.

Sonrasında, 12 Mart 1971 müdahalesi ve 12 Eylül 1980 darbesi süreçlerinde sağ terör eylemlerinin önemli bir bölümünde Gladio damgası inkâr edilemez. Daniele Ganser'in 'NATO'nun Gizli Orduları' adlı kitabında, Türkiye, 'gerilla birimleri ve Gizli Ordu Rezervleri'nin kurulmasına fazlasıyla uygun bir ülke' olarak tanımlanıyor. Ayrıca, Türkiye'deki Pantürkizm hareketinin bu amaçla stratejik olarak ABD tarafından nasıl kullanılacağına da dikkat çekiliyor"du...

Geçerken ekleyelim: "Kemal Yamak'ın Doğan Kitap tarafından yayımlanan anıları, 12 Mart 1971 muhtırasından sonra 1974'te iktidara gelen Ecevit'in başbakanlık döneminde varlığından haberdar olduğu, 'Özel Harp Dairesi'yle ilgili yeni tartışmaları gündeme taşıdı.

Kemal Yamak'ın anıları, Susurluk'ta ortaya çıktığı gibi 'derin devlet'in yasadışı operasyonlarda kimi 'vatansever' unsurlardan yararlandığı gerçeğini ortaya koyuyor.

Özel Harpçi, Gladio ya da Derin Devlet. Adı ne olursa olsun, bu gizli örgütlenmelerin 'milliyetçilik' adına kullanılmasının günümüzdeki sonucu 'çeteleşme' oldu..."

Söz konusu "çeteleşme"ler; devletindi; "kurtlar vadisi kahramanları"nındı...

Örneklersek...

"**Haluk Kırcı:** Yedi idamlı, iki kez yanlışlıkla salındı...

Oral Çelik: İpekçi ve Papa'da kilit, artık işadamı...

Mehmet Şener: Ağca ile beraberdi, yargılanamadı...

Yalçın Özbey: Ağca ile beraberdi, hiç yargılanmadı...

İsa Armağan: Beş cinayet, bir gasp, 7 yıl yattı...

Bünyamin Adanalı: Yedi idam, 1999'a dek firari...

İbrahim Çiftçi: 4 idam kararından sonra beraat...

Mustafa İzol: 12 idamı, bir 20 yılı var, serbest...

12 Eylül öncesi bir dizi suçun sorumlusu Kırcı, Armağan, Şener, Çelik, Adanalı, Osmanağaoğlu gibi isimler, ya yakalanıp kaçtı, ya hiç yakalanamadı ve çoğu kısa süre hapis yatarak kurtuldu...

Mehmet Ali Ağca ve 12 Eylül öncesinde aynı olaylara karışan ülkücü arkadaşları Türkiye'de hep bir 'çıkış yolu' buldu. Susurluk kazasıyla ilişkilerinin küçük bir bölümü ortaya çıkan 'şanslı'ların kısa öyküleri:"

MEHMET ALİ AĞCA: 1 Şubat 1979'da gazeteci Abdi İpekçi'yi öldürdü. 25 Haziran 1979'da gözaltına alındı, 11 Temmuz 1979' da tutuklandı, 25 Kasım 1979'da Maltepe Askeri Cezaevi'nden firar ettirildi. Ağca'ya, İpekçi davasından 28 Nisan 1980'de idam cezası verildi. Kayıplara karışan Ağca, Papa İkinci Jean Paul'e 13 Mayıs 1981'de suikast girişimiyle ortaya çıktı. Yakalanıp, müebbet hapis cezasına çarptırıldı. İtalya'da 19 yıl cezaevinde kalan Ağca, 14 Haziran 2000'de iade edildi, Kartal H Tipi Cezaevi'ne konuldu. Yargılandığı bir dosyadan zamanaşımıyla kurtulan Ağca, iki gasp suçundan ise 36 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

ABDULLAH ÇATLI: Ankara Bahçelievler'de 7 TİP'linin öldürüldüğü katliamın planlayıcısı olduğu gerekçesiyle 1982'de gıyabi tutuklama kararı çıkarılan Çatlı, birkaç kez gözaltına alınmasına karşın her defasında kurtuldu. Ağca'nın kaçırılmasını planlayan, Papa suikastına adı karışan Çatlı, sadece Fransa ve İsviçre'de uyuşturucu, sahte pasaport suçlarından tutuklu kaldı. 1990'da İsviçre'de tutuklu bulunduğu Bostadel Cezaevi'nden firar etti. Türkiye'ye sahte pasaportla giren ve serbestçe dolaşan Çatlı, Susurluk'ta 3 Kasım 1996'da öldüğünde polis şefi Hüseyin Kocadağ ve DYP Şanlıurfa Milletvekili Sedat Bucak'la birlikteydi. Çatlı'nın üzerinden dönemin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ın imzasının bulunduğu silah taşıma belgesi ve yeşil pasaport çıktı.

İSA ARMAĞAN: Balgat'ta 1978' de dört kahvenin taranarak 5 kişinin öldürüldüğü katliamla adını duyurdu. Saldırının ardından İsa Armağan, Mustafa Pehlivanoğlu, Naim Yanık ve Mehmet Varmı yakalanarak yargılandı. Armağan, Pehlivanoğlu'yla birlikte idam cezasına çarptırıldı. Armağan gasp suçları nedeniyle de 18 yıl hapis cezası aldı. Kararın 1980'de onanmasından 10 gün sonra Armağan ve Pehlivanoğlu Mamak Askeri Cezaevi'nden kaçırıldı. 12 Eylül darbesinden sonra yakalanan Pehlivanoğlu 7 Ekim 1980'de idam edildi. 1992'de Almanya'da yakalanan Armağan'sa 30 Mayıs 1995' te iade edildi. Aftan yararlanan Armağan 2002'de salıverildi.

HALUK KIRCI: 24 Mart 1978'te Ankara'da savcı Doğan Öz ile 9 Ekim 1978 günü Bahçelievler semtinde 7 TİP'li öğrencinin öldürülme eylemlerine karıştı. 1988'de Bahçelievler katliamı davasında idama mahkûm oldu. Çıkarılan İnfaz Kanunu'ndan yararlandı ve 26 Nisan 1991'de Bursa Cezaevi'nden 'yanlışlıkla' tahliye edildi. 1992'de evlendiğinde nikâh şahitliğini Mehmet Ağar yaptı. 1996'da İstanbul'da yakalandı ve aynı gün firar etti. 10 Ocak 1999'da yakalandı. Kırcı, Susurluk çetesine üye olmak suçundan 4 yıl hapse mahkûm oldu. 18 Mart 2004'te yine 'yanlışlıkla' tahliye edilen Kırcı, Ukrayna'da yakalandı ve iade edildi. Kırcı, şu an cezaevinde.

İBRAHİM ÇİFTÇİ: Savcı Doğan Öz'ü öldürdü. Bahçelievler katliamında 7 TİP üyesi genci öldürdüğü iddiasıyla yargılandı. Dört kez askeri mahkemece idama mahkûm edildi. Askeri Yargıtay da her seferinde 'eksik soruşturma'dan kararları bozdu. Dördüncü kez verilen idam cezası, askeri Yargıtay tarafından onandı. Ancak bu sefer başsavcılık itiraz etti. İtiraz üzerine Daireler Kurulu tahliye kararı verdi. Çiftçi beraat etti. Çıktıktan sonra iş hayatına atılan Çiftçi MHP Genel Başkanlığı'na da adaylığını koydu.

ORAL ÇELİK: Adı 1978 ve 1979 yıllarında Malatya'daki cinayet ve bombalama olaylarıyla anıldı. İpekçi suikastının yönlendiricisi ve Papa suikastının kilit ismi olduğu iddia edildi. 1985'te İsviçre'de Çatlı ve Mehmet Şener'le yakalandı. 14 Kasım 1986'da Fransa'da uyuşturucu suçundan üzerinde Bedri Ateş sahte kimliğiyle yakalandı. Gerçek kimliği ortaya çıkınca İtalya'ya iade edilen Çelik, yargılandığı davadan beraat edince 1996'da Türkiye'ye iade edildi. Hakkındaki davalardan bir kısmı zamanaşımından düştü, bir davasında da dosyanın tamamen yok edildiği ortaya çıktı. Bir ara Malatyaspor'a başkanlık yapan Çelik, şimdi işadamı.

MEHMET ŞENER: İpekçi suikastında Ağca'yı yönlendirdiği ileri sürülen Şener'in adı Papa suikastına da karıştı. Çatlı ile birlikte 22 Şubat 1982'de İsviçre'de, Nevşehir Emniyet Müdürlüğü'nden Durmuş Utanmaz adına düzenlenmiş sahte pasaportla gözaltına alındı. Tutuklanan Şener, Kürt olduğunu ileri sürerek iade edilmemesini istedi, iade edilmedi. İpekçi'nin öldürülmesini azmettirdiği gerekçesiyle 20 yıl süreyle aranan Şener'in gıyabi tutukluluğu, Ağustos 1999'da zamanaşımı nedeniyle kaldırıldı. Şener böylece yargılanmaktan kurtuldu.

ÜZEYİR BAYRAKLI VE RIFAT YILDIRIM: Ağca ile birlikte Dr. Bedrettin Cömert'in öldürülmesinde isimleri geçti. Papa suikastında Bayraklı'nın Ağca'ya silah sağladığı iddia edildi. Bayraklı ve Yıldırım 1984'te uyuşturucu kaçakçılığı suçlamasıyla Almanya'da yakalandı. Uyuşturucu işinde Çatlı ve Ağca'nın suç ortağı Oral Çelik de vardı. Ancak Türkiye'de idam cezası olduğu için iade edilmediler. Bayraklı, 1992'de Almanya'daki sağ gruplar arasındaki uyuşturucu kavgasında öldürüldü. Yıldırım 2002'de Türkiye'ye iade edildi ve değişen infaz yasaları nedeniyle beraat etti.

YALÇIN ÖZBEY: Ağca'nın İpekçi olayında zanlı olarak yakalandığı sırada sorgulanırken Şener ve Çelik'in yurtdışına çıkışından sonra verdiği isim olarak kamuoyu tanıdı. Türkiye tarafından yurtdışında kırmızı bültenle aranan Özbey, İpekçi davasından 20 yıla kadar ağır hapis cezası istemiyle tutuksuz yargılanırken Almanya'da iki MİT görevlisinin aldığı ifadesinin ses kayıtlarının imha edildiği ortaya çıktı. Özbey Türkiye'de hiç yargılanmadı.

ÜNAL OSMANAĞAOĞLU: Bahçelievler katliamı ve Kemal Türkler davası sanığı. 22 Ağustos 1980' de öldürülen DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in katil zanlısı olarak aranırken, 12 Eylül'den sonra yurtdışına kaçtı. İnterpol'ün kırmızı bültenle aradığı Osmanağaoğlu, 1999'da yakalandığı zaman yıllardır Kuşadası'nda yaşadığı ortaya çıktı. Bahçelievler katliamından 7 kez idam cezasına çarptırılan Osmanağaoğlu, Türkler suikastından beraat etti.

BÜNYAMİN ADANALI: TİP üyesi 7 öğrencinin öldürüldüğü Bahçelievler katliamına katılmak suçundan uzun yıllar aranan Bünyamin Adanalı, 10 Ocak 1999'da Pendik'te düzenlenen bir operasyon sonucu Haluk Kırcı ile birlikte yakalandı. Adanalı yakalandığında Yakacık'taki Hakteks Tekstil Limited Şirketi'nin sahibiydi. Adanalı, Ünal Osmanağaoğlu ve Haluk Kırcı gibi 7 kez idam cezasına çarptırıldı. Aynı katliamın gıyabi tutuklu sanıkları Kürşat Poyraz ve Mahmut Korkmaz ise hiç yakalanamadı.

MUSTAFA İZOL: 12 Eylül öncesi Urfa'da 'aşiret kavgası'nda 12 kişiyi öldürmekten 12 idam ve 20 yıl ağır hapis alan İzol'un sürpriz tahliyesi, Haluk Kırcı'nın serbest bırakılması için fırsat yaratmıştı.

Ve son bir şey daha: "*Soğuk Savaş yılları boyunca, kanıtlanmamış olmasına rağmen sık sık 'sosyalistlerin' Moskova'dan beslendiğinin iddia edildiği Türkiye'de, resmi bir kurum olan Özel Harp Dairesi'nin ABD tarafından finanse edildiği açıklandı. Özel Harp Dairesi Başkanlığı, Kara Kuvvetleri Komutanlığı ve Özal döneminde Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği görevlerinde bulunan emekli Orgeneral Kemal Yamak, anılarını derlediği kitabında Özel Harp için ABD'den her yıl 1 milyon dolar 'yardım' sağlandığını yazdı...*"

* * * * *

Küresel, bölgesel ve yerel ölçekli bu kokuşmuşluk dünyasında sadece Ökkeş olmayan Ökkeş hepimize başkaldırı yolunu göstermektedir...

O'nu Mercan'da yitirdiğimizi sananlar yanılıyor; O, yani Karayılan soyundan bizim Antepli Ökkeş; şimdi Nepal'de dövüşenlerle Katmandu'yu kuşatanların safında hepimizin özgürlüğü için omuz omuza savaşıyor...

Bize, hepimize, herkese; umudun imkânsızı istemek olduğunu hatırlatıyor...

Hem de kimileri çok şeyden ya da her şeyden vazgeçmişken!

Kimileri "Amerikancı Sol olmuşken";

kimileri DİSK'i TÜSİAD'ın "peşine takmaya" cüret ederken;

kimileri "Özgürlük ve refah için yeniden AB heyecanını talep ediyorsanız... İster emekçi olun, ister kamu çalışanı... Kendinizi TÜSİAD'ın yanında bulacaksınız. Yani 'sınıfsal çelişki' gündem dışıdır," derken;

kimileri "Bir zamanlar, 'sol' bir umuttu. Geleceğin daha iyi olabileceğine dair (romantik de olsa) bir umut... Sol gitti ve yeri boş kaldı. Liberalizm artık karşı konulamaz bir ideolojiye dönüştü. Ve vahşi yarışmacı düzeniyle, 'altta kalanın canı çıksın' anlayışıyla insanların çoğu için bir umut kapısı açmıyor," çaresizliğine teslim olmuşken;

Ökkeş bizlere amacın insan(lık)ı "altın çağ"a götürmek olduğunu hatırlattı...

Hani insanların "senin" ve "benim" sözcüklerini bilmediği; kimsenin kimseyi kıskanmadığı; duvarların, kalelerin, kulelerin olmadığı o "altın çağ"ı...

Unutulmasın... Dünyanın vicdanı, o "altın çağ" özlemiydi...

Kimileri için o özlem bitti; "elveda" dediler...

Yenik düştüler; sonra da bakın ne hâle geldiler.

Hükmen mağlubiyeti kabullendiler, mağlubiyeti içselleştirdiler; "sivil toplum" fetişizmine sarıldılar; kapitalizm ve emperyalizmden söz etmeyi, neredeyse ayıp saydılar; demokrasi mücadelesini AB sevdasına endeksledilerdi; Afganistan ve Irak işgaline yüksek sesle itiraz edemediler...

Kürt meselesinin devrimci çözümünden, kemalizmle hesaplaşmaktan hep uzak durdular...

Latin Amerika'daki isyandan, Nepal'deki halk savaşından, Paris varoşlarındaki göçmen başkaldırısından hiç mi hiç hoşnut olmayan onlar; egemenlerin "terör" ve "terörist" kavramına esir düştüler...

Meşru müdafaa hakkı, devrimci şiddet ve işgale karşı savaş gerçeğini kavrayamadılar...

Nerede ve nasıl olursa olsun; bir yerde, eşitlik-adalet-özgürlük için, bir şekilde başlayan bir isyan, bir virüs gibi çevresine -umut saçarak- sıçrayacak, çoğalacaktır...

Kırık dökük söylenen işsizlik, eşitsizlik, adaletsizlik sözcüklerinden gayrı net bir cümlesi olmasa bile isyan er ya da geç kendine bir yol bulacak ve yeryüzüne yayılacaktır...

Evet, evet isyan, insanlığın kendisi üzerinde uygulanan neo-liberal şiddete karşı verdiği şiddetli yanıttır ve yeryüzüne yayılacaktır. Bu ne bir dilektir ne de bir "bakış açısı"; bu, gerçektir.

Bu, piyasanın tanrılaştırıldığı, başka bir dünyanın mümkün olduğunun söylenmesinin tanrıtanımazlık sayıldığı dünyanın sonuna yaklaştığımızın göstergesidir.

Başka bir dünyadan söz edenler, piyasanın ve iktidarın tanrılaştırılmadığı bir yeryüzünü kurmak isteyenlerdir...

Ve Ökkeş bunun en anlamlı kanıtlarındadır...

Şunu da ekleyeyim: Hiçbir zaman "demode" olmayan sosyalizm artık her zamankinden daha fazla güncel...

Örneğin, "2005 yılında zengin ülkelerde özellikle Avrupa'da da sesleri yükselmeye başladı; yılın ikinci yarısında, Fransa, İtalya, Belçika'da genel grev düzeyine ulaşan işçi hareketleri yaşandı. Fransa'da Avrupa Anayasası'nın reddedilmesi ve yoksul/göçmen gençlerin ayaklanması, hareketliliğin hızla toplumun diğer kesimlerini de içine almaya başladığını gösteriyordu. Anayasa konusunda Avrupa halkı Fransa halkıyla aynı ruhu paylaşırken göçmenler konusunda hemen tüm AB ülkeleri, Prof. Wallerstein'in The Guardian'da vurguladığı gibi, aynı sorunlarla karşı karşıyaydılar..."

İspanya'dan Fransa'ya böyle bu...

İspanya'nın kuzeyindeki Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele eden ETA örgütü yayımladığı bildiride, silah bırakmak için şartlar öne sürüldü. ETA, "Bask ülkesine kendi kaderini tayin etme hakkı verilmeli ve Bask'a karşı olan devletin güvenlik güçleri etkisiz hâle getirilmeli" şartlarını dile getirdi. Bildiride ayrıca, ETA'nın, örgüt içinde silah bırakma çağrısında bulunan cezaevindeki 8 eski liderinin kovulduğu açıklandı...

Korsika'da Fransa'dan ayrılmayı savunan örgütlerden FLNC-UC, adadaki kamu binaları ve üst düzey memur lojmanlarına düzenlenen son 22 saldırının sorumluluğunu üstlendi ve yeni saldırılar için "savaş birliklerini konuşlandırdığı" uyarısında bulundu. Fransız basınına gönderilen bildiride, "Korsika halkının, Fransız devleti tarafından sömürgeleştirilmesine karşı çıkılacağı" belirtilerek "Bu konudaki siyasi ve askeri mücadelenin devam edeceği" kaydedildi...

Ayrıca Fransa'da, hükümetin borç batağındaki devlete ait feribot şirketi SNCM'yi (Korsika Milli Akdeniz Şirketi) özelleştirme planı, küçük çaplı bir isyan yarattı. Fransa'nın SNMC'nin özelleştirilmesine yönelik planlar, Korsika'da, Fransa'ya karşı isyanı yeniden ateşledi...

* * * * *

Şimdi etrafımıza iyice bakalım; gerçekle yüzleşmekten korkmayalım...

Türkiye'de öne çıkan görüngü şudur: "Bütün toplum çaresiz ve güvensiz.

Asıl yoksulluk, asıl cehalet bu değil mi?

Bir türlü hesap soramayan toplum.

Hiçbir zaman ödeşemeyen toplum.

Karanlıkta ellerini ovuşturup yeni hesaplar yapanlar.

Onları sessizce seyreden çaresizler, güvensizler.

Asıl yoksullar, asıl cehalet içindekiler.

Silkinip kendine gelemeyenler.

Gücünü bilip gösteremeyenler. (...)

Ama her zaman, çaresizlik kendi çaresini yaratır.

Biz hazırlanarak bekleyelim..."

Hazırlanmak için yeniden siyaseti toplumsallaştırarak sokaklara, dağlara çıkaran ütopyalara ve cüretine muhtacız...

Anımsayın: "Edip Cansever, 'Yok düş kuracak vakit bile/ Her şeyi bir yana bırakıyoruz söylene söylene' dizeleriyle acı bir gerçeğe dikkat çeker. Sahi, düş kurmayalı ve düşlerimizi gerçekleştirme gayretinde olmayalı ne kadar oldu?"

"Hayatın pek karışık olduğunu herkes bilir de, insanın sinsi, kinci, intikamcı dedikodunun kurbanı olmaktan kurtarılmasının bir yolunu bilen var mı? İnsanlığa ütopya gerek. İnsanı yalnızca ütopya kurtarır. Ama ütopyasını tank sesinin gürültüsüyle uyanarak yitirenlerin işi zordur.

Teslimiyeti anlatan kitaplar, yazılar, tasarılar hep verili koşullarla düşünmeye alışmış beyinlerin işiydi. Malzeme; kum, kireç, tuğla, kiremit ve harç, hep beynimizin içindeki muhafazakâr geçmişten gelirdi. İnsanın bu geçmişten gelmeyen, geçmişten gelmediğini şaşarak gördüğü, yaşadığı günden ve gelecekten gelen ilk ciddi ütopyası sosyalizmdir. Yaparken öğreniyor, yaşarken kuruyor, yanılıyor ve yeniden kuruyorduk. Sonra rüzgâra verdik onu.

Peki bitti mi ütopya?

Bitmez, ama yine de gerçeği teslim edelim, işimiz zordur: Saldırganın ahlâki değerleri yıpranmıştır. Yaşar Kemal'in anlattığı dürüst insanlar, çoktan 'o güzel atlara binip gittiler'..."

Gittiler; gittiler ama giderken de hepimize bizim Ökkeş gibi yükseklerde tutulan kızıl bir kavga sancağını emanet ettiler...

O sancağı yükseltip, onun gölgesinde "Mutlu isek nasılını, mutsuz isek nedenini anlayarak yaşamalıyız... Hep birlikte nasıl yaşayacağımızı düşünmeliyiz..."

Eklemeden geçmeyelim: "İstemek ile yapmak arasında dört temel olasılık vardır:

İstediğini yapmak,

İstediğini yapamamak,

İstemediğini yapmak,

İstemediğini yapmamak..."

Bunlardan birincisini seçerken de "Neleri istedim ve yaptım?

Neleri istedim de yapamadım?

Neleri hiç istemediğim hâlde yaptım?

Neleri istemedim ve yapmadım?" sorularını net biçimde yanıtlamalıyız...

Diyeceklerimi toparlıyorum: "Hiçbir şey söylememek, konuşmak kadar siyasal bir eylemdir. Masumiyet diye bir şey yok ve herhangi birimizin mükemmel olması ya da bütünüyle sistemden ayrı durması hiçbir anlam ifade etmiyor. Eğer bir bankaya para yatırırsam, bu para bomba ve barajların yapımına harcanacak. Vergi ödediğim zaman, gerçekleşmesine karşı olduğum projelere yatırım yapmış oluyorum. Ben insanlığın iyiliği için kampanya yürüten, bütünüyle suçsuz bir insan değilim. Ancak bu saf olmama hâline rağmen, hiçbir şey söylememek mi, yoksa bir şeyler söylemek mi daha iyidir? Bir insan, bu gidişata kapılmamak için ne yeterince güçlüdür ne de yeterince güçsüz. Çoğumuz dünyanın işleyiş biçiminden dolayı bütünüyle tuzağa düşmüş durumdayız. Hepimizin elleri kirli.."

Tekrar ediyorum:

"*Uzak bakışlar bırakmıştınız arkanızdan*
Akmamıştı göz yaşlarınız
Boğazınızda düğümlense de hasret
Kimse
Kimsesiz kalmasın diye
Gitmiştiniz işte
Nice umutlara gebeydi bu topraklar... Nice düşlere,
sevinçlere... Kalkıp gidenler vardı; kendi ömrüne
sürülenlerden olmamak, aynalara utanmadan bakabilmek için.
Ardında analar, dostlar ve belki de sevdalılar bırakarak...
Sırtında, kendiliğinden yüklendiği bir dolu hayatın mutluluğu
adına, kendi ömrünü yok sayarak..."

dizeleriyle betimlenen bizim Ökkeş hepimize bu kirlerden kurtulmanın, arınmanın yolunu işaret ediyor...

Tıpkı Um Nidal Ferhat'ın fedakârlığıyla...

9 Şubat 2006 00:11:50, Ankara.

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
Föderation für Demokratische Rechte in Europa
Confederation of Democratic Richts in Europe
Confédération des Droits Democratiques en Europe
http://www.adhk.de · e-mail: info@adhk.de

Yeni Yıl Vesilesiyle...

28 Aralık 2006

Bir yılı daha geride bırakırken büyüyen kürselleşmenin yarattığı açlık, yoksuluk, işsizlik, savaş ve saldırılarına karşı bir mücadele yılını daha tamamlamış olduk.

2006 yılı dünya halkları ve ezilen mazlum ulusların katili ABD emperyalizmine karşı mücadele yılı oldu. Ezilen halklar ve ezilen Uluslar arasındaki çelişki keskinleşmiş, globalleşen kapitalist sistemlerde yoksul ve zengin ayrımı gittikçe derinleşmiştir. Avrupa kıtasında hak gaspları ve terör yasalarıyla yaşam alanlarımız daraltılmak isteniyor.

Buna karşı güçlü karşı koyuşlar örgütlenmemiş olsada tavırsızda kalınmadı, kalınamazdı. Asyada gündeme oturan Nepaldeki mücadele gelinen aşamada oluşturulan ikili hükümetle dünya halklarına bir başka dünyanın mümkün olduğunu göstermiştir. Keza, Filipin, Peru, Hindistan'da ki mücadeleler olmak üzere Ortadoğu ve Irak'daki ulusal hareket karşısında emperyalistler kendi yenilgisini gizleyemediler.

2006 yılında emperyalistler, ezilen halklara karşı yürütükleri anti terör saldırılar oluşturdu. Bunun bir parçasıda yaşadığımız Avrupa ülkelerinde sürmektedir. Ekonomik boyutu ezilen halkların kendi mucadelesi sonucu elde etikleri haklar, yeni yasalarla azaltılarak ellerinden alınmak isteniyor. İşçi hakları tırpanlamıştır. Ekonomik yoksuluk ve sağlık alanında çıkarılan kanunlar ve mezarda emeklilik Avrupa emperyalislerin saldırı boyutunu göstermiştir. Siyasal haklar toplu sözleşmeler, dernek yasaları v.b kanunlar deyiştirilmekte emekçilerin örgütlenmesi zorlaşmaktadır. Emperyalist baskı ve saldırılara karşı mücadele eden devrimci demokratik kurumlara operasyonlar düzenlenmiş, siyasi sığınmacılar tutuklanmış, kısacası ilericileri sindirme haraketine girişmişlerdir.

Kendi iç cephesini yani arka bahçesini sağlama almak isteyen avrupa birligi ülke dışında operasyonlar düzenlemekte, ABD emperyalislerliyle birlikde kendisine alternatif olanlar kaçırarak, sorgulamıştır.

Ancak nafile, onların istedikleri gibi bir dünya olmayacaktır. Tarih daima ileriye akar, geriye gitmez. Bazı dönemler gerileyip durağanlaşsada illeriye akmaya devam eder. Avrupada köklü mücadele geleneği olan ADHK, ezilen halkların ekonomik demokratik taleplerini demokrasinin bir parcası olduğunu biliyor ve bu bilincle hareket ederek, Avrupada emperyalist saldırılara karşı tavır alarak, 2006'da önemli çalışmalar yürütmüştür. Emperyalist saldırganlık ve Hak Gasplarına karşı Direnen Halklar Kazanacaktır, kampanyasıyla emperyalistlerin ne hedeflediğini ve ezilenlerin tavrının ne olması gerektiğini kitlelere anlatmaya çalıştı. Çünkü, Ezilen halkların mücadelesi terörizm değildir. Asıl terörün emperyalist kapitalist sistemlerin ürünü olduğunu ısrarla vurgulamak gerekir.

2007 yılındada kendi mücadelesinde taviz vermeyen ADHK gerici yasaları, sosyal kısıtlamalara karşı mücadele ederek, anti emperyalist cepheyi genişleterek dünyada gelişen sınıfsal ve ulusal hareketlerin yanında yer alacaktır. 2007 yılı dünya emekçilerin, emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele yılı olacaktır.

ADHK olarak, dünya halkların yanında olduğumuzu yeni yıl vesilesiyle bir kez daha belirtmek istiyoruz. Dünyanın değişik ülkelerinde yaşayan emekçilerin, işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, kadınların kısacası tüm ezilenlerin yeni yılını kutluyoruz.

Yeni yıl, umudu büyüterek ve özgür, demokratik bir topluma bir adım daha yaklaşacağımıza olan inancımızla mücadele yılı olmasını diliyoruz..

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!
Yaşasın Dünya Halkların Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadeleleri!

Alman Polisinin, Anadolu Federasyonuna Bağlı Dernek ve Çalışanlarına Yönelik Saldırısını Kınıyoruz!

29 Kasım 2006

Basına ve Kamuoyuna!

Almanya'da hak gasplarının hergün artığı bu dönemde, devrimci ve demokrasi güçlerine de eş zamanlı saldırılar gelişiyor. Alman Polisinin, saldırı, tutuklama, ev baskınları vb. artık olagan bir seyir izlemektedir. 15 Kasım da tutuklanan Süleyman Şahin'ini, Anadolu federasyonuna bağlı, dernek ve üyelerine yönelik saldırı ile devam etmektedir.

Anadolu Federasyonuna bağlı dernekler ve çalışanlarının evleri 28 kasım günü, sabah saat 06.30 civarında hiçbir gerekçe gösterilmeden basılarak üye ve yöneticileri gözaltına alınmış, dernek malzemeleri dağıtılmış ve el konulmuştur. 28.11.2006 Salı günü, polis tarafından basılan derneklerde, üyelerin ve yöneticilerin evlerinde, sayısını daha öğrenemediğimiz bir çok kişi gözaltına alınmış, hakarete uğradıktan ve fişlendikten sonra bir çoğu serbest bırakılmıştır. Demokratik zeminde mücadele yürüten Anadolu Federasyonuna dönük baskınlarında gözaltına alınan Avukat A. Düzgün Yüksel, Hasan Subaşı ve ismini öğrenemediğimiz iki kişi halen serbest bırakılmamıştır.

Almanya'da eş zamanlı olarak 28 Kasım sabahı; "Stuttgart Anadolu Halk Kültür Evi", "Köln Halk Kültür Evi" ve "Berlin Irkçılığa Karşı Mücadele Derneği" ve bir çok eve baskın düzenlenmiş, baskınlar esnasında

derneklerin materyallerine gerekçesiz el konulmuştur.

Gerek iktisadi gerekse siyasi bakımdan güçlü Alman devleti kendilerine yönelik demokratik eylemleri kolaylıkla terörist eylemler diye nitelerken, azgelişmiş ülkelerdeki eylemleri kendi çıkarlarına zarar vermediği sürece, böyle nitelemeyebilmektedir. Bu gün muhalif demokratik göçmen kurumlarına yönelik yapılan bu saldırılar karşısında sessiz kalınırsa alman halkı tarafından, yarın bu saldırılar kendi demokratik kurumlarına da yönelecektir. Bunun için başta, ilerici ve demokratik kurumlar bir araya gelmelidirler ve ortak tepkiyi örgütlemelidirler.

ADHK olarak; Anadolu Federasyonuna yapılan bu saldırıyı, bize yapılan bir saldırı olarak görüyor ve kınıyoruz. Alman devleti; kazanılmış özgürlükleri hiçe sayarak, arama adı altında keyfi terör estirerek insanları sindirmeye çalışan tutumundan vazgeçmelidir. Baskılarla, devlet terörüyle demokratik kurum ve kuruluşları susturamayacağını anlamalıdır, eylemlerle hisetmelidir.

Demokratik zeminde mücadele yürüten Anadolu Federasyonunun yönelik Alman devletinin terörünü nefretle kınıyor, hala gözaltında tutulan dört kişinin derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz.

ADHK olarak, Almanya'da yaşayan ve demokratik hak gasplarına karşı olan tüm göçmenleri, Anadolu Federasyonunu sahiplenmeye, destek vermeye, yapılacak eylem ve etkinliklere katılmaya, Alman devletinin terörünü kınamaya çağırıyoruz.

Tutuklananlar Derhal Serbest Bırakılsın ve El Konulan Eşyalar İade Edilsin!

İDHF-ÖK Kuruldu!

ADHK Genel Konseyi, 16 Kongresin'den sonra önüne bir dizi siyasal kampanyaların yanısıra, örgütsel duruma ilişkin belirlediği, kurumlarımızın olduğu yerlerde öneminin kavranması, olmayan yerlerde ise kurumlaşmaya gidilmesi perspektifinden hareketle, bu dönemde İsviçre ve Avusturya'da federasyonlaşma çalışmalarının 17. Kongreye kadar sonuçlanması hedeflenmiştir. Bugüne kadar İsviçre'de kurum olarak komite düzleminde çalışmaların yürütülmesi bir eksiklik olarak görülmüş ve bu eksikliğin giderilmesinde önemli bir rol oynayacağından dolayı İsviçre Demokratik Haklar Federasyonu-Örgütleme Komitesi (IDHF-ÖK) kurulmuştur.

İsviçre Demokratik Haklar Federasyonu-Örgütleme Komitesi, İsviçre'nin kendi özgül durumuna, şartlarına uygun bir şekilde hareket ederek, sürece ilişkin şu çalışmaları önüne koymuştur:

- **Basel Zürich ve Friebourg bölgelerinde bileşen-komite kitle toplantıları düzenlenecek**
- **Yine üç bölgede dernekleşme çalışmalarına hız kazandırılacak**

Federasyon Kongresi örgütlenecek,

Tarih 13 Nisan 2007

Yukarıda temel başlıklar altında yürütülecek faaliyetlikler, bölgelerde yapılacak toplantılarda ortaya çıkacak iradeyle dahada güçlendirilmiş olunacaktır. Bu anlamıyla İDHF-ÖK'si bileşen ve komiteler başta olmak üzere tüm kitlesine şu çağrıyı yapmaktadır: Faaliyetliklerimizin derli olması, bir çatı altında yürütülmesi, bizleri, dağınık çalışma tarzından çıkaracak, denetimli, esas olarak kitlelerin sorunlarına eğilmede daha güçlü bir iradeyle müdahale edilmiş olunacaktır. Bundan hareketle önümüzdeki süreçte bölgelerde gerçekleştirilecek toplantıların canlı ve tartışmalı geçmesini sağlamak, moral motivasyon açısından önemlidir. Görevlerimizin bilincinde olmak, kitlelerin sorunlarına eğilmede en belirleyici özelliktir. Her bir bireyimiz bu duruş içerisinde hareket edeceğine olan inancımız tamdır.

İDHF-ÖK (İsviçre Demokratik Haklar Federasyonu Örgütleme Komitesi)

SÜLEYMAN ŞAHİN'in iadesini durduralım!

24 Kasım 2006

KAMUOYUNA!

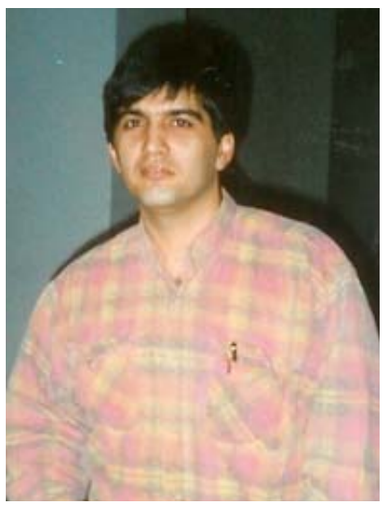

Alman devleti, politik sığınmacılara, hak ve özgürlüklere kendi yasalarını ve altına imza attığı uluslararası antlaşmaları çiğneyerek saldırmaya devam ediyor. Son dönemlerde artarak devam eden bu hukuksuzluğa 15.11.2006 tahrihinde Almanya'da yaklaşık 10 yıldır siyasi sığınmacı statüsünde yasal oturum hakına sahip olan Süleyman Şahin'i, Türk devleti'nin iade talebi doğrultusunda tutuklayarak yaşanan hukuksuzluğa yeni bir hukuksuzluk daha eklemiştir. Çıkarılan "Anti-terör yasaları" ile yasalaştırılmaya çalışılan hak ve özgürlüklerin gaspı Alman emperyalizmi şahsında emperyalizmin demokrasi, insan hakları maskesini yırtmakta, emperyalizmin iğrenç yüzünü açığa çıkarmaktadır. Süleyman Şahin Türkiye'de siyasi düşüncelerinden ve aktif siyasal kimliğinden ötürü bir çok defa işkenceli sorgulardan geçirilmiş ve 12 Eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan DGM 'lerde yargılanarak hukuksuz bir şekilde tutsaklık yaşamıştır. Tutsaklık yaşadığı hapishanede bir gurup devrimciyle birlikte gerçekleştirdiği özgürlük eylemiyle özgürlüğüne kavuşan Süleyman Şahin, Türkiye'de yaşama koşulları kalmamasından dolayı Almanya'ya gelerek siyasi sığınma talebinde bulunmuş ve siyasi sığınmacı statüsünde oturum hakı almıştır. Tamamen yasal bir stattüde Almanyada kalan Süleyman Şahin, şimdi Türk devleti'nin iade talebi doğrultusunda 15 Kasım 2006 tarihinde

Hildesheim şehrinde Alman polisi tarafında tutklanarak hapise konulmuştur. Alman devletinin bu kararı Aynı zamanda Alman devketinin iki yüzlülüğünün ifadesidir. Alman devleti 12 Eylül askeri faşist cuntasının ürünü olan DGM'lerin kaldırılması noktasında bir yanda açıklamalarda bulunurken ,diğer yanda bu faşist mahkemelerin verdiği kararları esas alarak siyasi sığınmacı durumunda olan devrimci ve demokrat insanları "terorist" damgasıyla iade etmeye çalışmaktadır. Suleyman Şahin'ni ve binlerce devrimci, demokrat, yurtsever insan, işkenceli sorgulardan sonra bu mahkemelerce yargılanıp cezaevlerine konulmuştur. Bu kararları esas almak bu faşist mahkemelerin işlediği insanlık suçuna ortak olmaktır. Suleyman Şahin'n iadesi durumunda bu onun için işkence ve F tipi tecrit hücrelerinde tecrıt ve izalasıyon içinde ölüme gönderilmesi demektir. Tüm devrimci demokratik ve ilerici kamuoyunu Alman devletinin gerek kendi iç hukukunu, gereksede altına imza attığı uluslar arası cenevre sözleşmesini çiğneyen bu politikalarına karşı mücadele etmeye ve Süleyman Şahin'n iadesini engelmek için yapılacak tüm eylemliklere aktif şekilde katımaya çağırıyoruz...

- **Süleyman Şahin Derhal Serbest Bırakılmalıdır..!**
- **Tüm Siyasi Sığınmacılar ve ilticacılar üzerindeki Baskılara Son Verilmelidir...!**

19 Aralık 2000 Cezaevleri Katliamının yıldönümünde Ulm'de

"3 Kapı, 3 Kilit Açılsın, Tecrite son verilsin !"

19 Aralık 2000 Cezaevleri Katliamını yıldönümünde Ulm'de yapılan etkinlikle protesto edildi. Ulm Çarşı merkezinde AGİF, ATİF ve ADHF tarafından Pazartesi yürüyüşleri ile birlikte düzenlenen etkinlik'te, Almanca yapılan ortak açıklamada katliamın 6 . yılında sorumlu olanların yargılanması istenirken, F tipi cezaevlerinde hala tecritin sürdüğü içeride ve dışarıda ölümlerin devam ettiği, tecrite karşı ölüm orucunu sürdüren Avukat Behiç Aşçı, Gülcan Göruroğlu ve Sevgi Saymaz ile dayanışmayı büyütelim denilen açıklamada, bugün Türkiye'de tüm demokratik kamuoyu tarafından kabul gören "3 Kapı, 3 Kilit Açılsın, Tecrite son verilsin" talebine karşı devletin duyarsızlığı protesto edildi.

Dağıtılan bildirilerden sonra, 23 Aralık 2006 Cumartesi günü, 19 Aralık Katliamı ve bugünü konulu düzenlenecek panele cağrı yapıldı.

HALKIMIZA VE KAMUOYUNA

Onurlu ve dürüst bir devrimciyi daha güneşe uğurladık!

Kadın-Erkek Emekçi Halkımız, Gençler Ve Göçmen İşçiler;

Yoldaşımız, arkadaşımız, dostumuz, sevdiğimiz insan ve halkımızın bağrına bastığı değerli evladımız EFENDİ (Hüseyin) GÜNDÜZKANAT'ı, 28 Aralık 2006 günü, saat 12 sularında, ne yazıkki, yakalandığı naçar kanser hastalığının pençesinde kaybettik.!!!

Kendisini tanıyanların, "Hüseyin gerçekten pırlanta gibi bir insandı(r)" dedikleri, bu değerli kardeşimizi, fiziki olarak yitirmenin derin hüznü ve üzüntüsü içersindeyiz. O'nu tanıyan herkesin yoğun matemsel hislere kapıldığı şu anlarda; unutmamalıyız ki, insana özgü adil ve özgür bir yaşam için verilen onurlu kavgamız; O'nu ve onun gibi nice devrimci insanları her zaman yeniden üretebilme kudretine sahiptir. Çünkü; insanın insan tarafından sömürülmesine, onurunun çiğnenmesine karşı verilen haklı ve meşru davamızın kızgın ateşi; zulmün kaleleri tek tek yıkılana ve bu koşullar son bulana dek dinmeyecek/ asla dindirilemeyecektir... Özellikle bunu, Hüseyin"i de bağrında yetiştiren DERSİM Halkı çok iyi bilir ve anlar...

1964 Ovacık doğumlu olan EFENDİ GÜNGÜZKANAT, devrimci düşüncelerle ve bugünlere kadar güçlü bir gönül bağı beslediği TKP/ML ile Ortaokul yıllarında tanışır. Yakın akrabası Süleyman Cihan'ın 1981'de işkencehanelerde hunharca katledilmesinden çok etkilenir. Kendisi, yurtdışına 1980'de işçi göçmen statüsü kapsamında gelir. Burada, uzun yıllar, devrimci saflarda örnek alınan tarzda ve bölgesel düzeyde yöneticilik sorumlulukları üstlendiği bilinmektedir. O, kazandığı ilerici-devrimci düşünceleri kendi kişilik özüne sindirebiliyor ve bunun sonucu olarak doğal bir şekilde yansıtabiliyordu. Siyasal meselelerde zeki bir kavrayış kapasitesine ve güçlü bir politik yorum ve bildiklerini aktarım yeteneğine sahipti... Herkes bilmektedirki; yine O, halkın günlük sorunlarını yakından takip etme ve çilelerini yardımsever desteklerle paylaşma ayrıcalığını hiç bir zaman köreltmedi... Gerçek devrimcilerde olduğu gibi; O'da, kendi içinde her zaman, halka yönelik derin bir güven ve saygı besledi... Yurtdışı'nın görece zorlu koşullarında, makine teknisyeni olarak mesleki eğitimini bitirdi ve bir işçi olarak, uzun yıllar çeşitli işyerlerinde emek teri döktü. Alınterinin onurunu sahiplenmekten ve yaşamında sadeliği sürdürmekten şimdiye değin kopmadı. Rüsselsheim kentindeki spor klübü DERSİM SPOR içinde, on sene gibi uzun bir süre, yönetici ve oyuncu olarak ta yoğun bir emek sarfetti. _

İşte bu zengin ve çok yönlü özelliklerinden dolayıdır ki; Hüseyin'imiz, düşündüğü ve göründüğü gibi yaşayan ve içimizden biri olarak; gerçekten devrimci karektere sahip bir insan şeklinde anılagelecektir. Bu karekteristik özelliğinden dolayıdır ki; halkımız onu dostane, yardımsever, mütevazi, sevecen, saygılı, nezaketli, fedakar ve en önemlisi de insanları birleştirici erdemlerinden dolayı hatırlayacaktır. Bu nedenle; O, bu inasani-devrimci özelliklerde ve bunları yansıtabilen herkes şahsında, her zaman yaşayacak ve anılacaktır._

19 Aralık 1978 Maraş Katliamı, 19 Aralık 2000 Zindanlar Katliamı ve Aralık/Ocak aylarında yitirdiğimiz devrimci insanların anılarını bir kez daha yaşattığımız/yaşatacağımız şu günlerde; Hüseyin'imizi de yine bir 28 Aralık günü güneşe, uğurladık! Ne güzel bir tasadüftür ve O'nun için ne büyük onurdur ki; kendinden önce tohumlaşan nice yiğitlerimiz gibi, kendisi de aynı günlerde şehadete erdi ve dava arkadaşlarının yanına birlikte horon tepmeye koştu. Biz, aşağıda imzası bulunan kurumlar açıklıyoruz ve Efendi (Hüseyin) yoldaş, sen de bilmelisin ki; SENİ ASLA UNUTMAYACAK VE UNUTTURMAYACAĞIZ! ÇÜNKÜ; DEVRİMCİLER YENİDEN VE YİNEDEN DOĞAR ÖLÜMLERDE!

AVRUPA TÜRKİYELİ İŞÇİLER KONFEDERASYONU (ATİK)
AVRUPA DEMOKRATİK HAKLAR KONFEDERASYONU (ADHK)
DERSİM SPOR

29 Aralık 2006, Rüsselsheim-Almanya

"Emperyalist Terör ve Hak Gasplarına Karşı Direnen Haklar Kazanacak" Kampanyası Londra'da tamamlandı!

ADHK'nın Avrupa çapında yürüttüğü kampanyanın sonuncusu Londra'da yapıldı. Seminerin ilk bölümünde kampanyanın amacı anlatıldı. Kitlelere Avrupa Birliği'nin şirin gösterildiği ve AB'ye girmemiz durumda ükemize demokrasinin geleceği yalanlarının yayıldığı bir dönemde bu kampanyanın önemine işaret edilerek, AB bir sermaye projesidir, sermaye dünyasında insanın ve halka için demokrasinin yeri yoktur. Sermaye insanı değil karı esas alır. Sermayenin mantığında insan ikincildir. İkinci ve ana konuşma bölümde emperyalizmin, kendi iç kalelerinde halklara ve özellikle göçmenlere karşı ne türden yasalar çıkardığı ve "terörle mücadele" kisvesi altında halklar ve gelecekte muhalefet güçlerini engellemek için nasıl yasaların yürürlüğe konulduğunu anlatıldı. Emperyalistler bizleri altetmenin tartışmalarını yürütmektedirler. Ayakta nasıl kalacaklarını tartışıyorlar. Eskiden, komünizm tehlikesini dillerine pelesenk eden emperyalistler, şimdilerde ise "terör" kelimesini öne çıkararak bütün yasalarını bu kavram ışığında ele alarak düzenlemektedirler. Halbuki en büyük terörist kendileri oldukları halde, başta kendi kalelerinde yaşaşan ezilen insanların beyinleri "terör" korkusuyla teslim aldıktan sonra yasalarını düzenlemektedirler. İşin ilginç yanı, uydurdukları bu yalana bir süre sonra kendilerininde inanıyor olmalıdır.

Tartışmanın sonuda ise, örgütlenmenin ne kadar gerekli olduğuna vurgu yapıldı ve bu konıuda diğer demokratik güçlerle ortak bir zeminde, emperyalizme ve gericiliğe karşı, birlikler yaratmanın aciliyetine vurgu yapıldı.

Berlin Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi olağanüstü kongresini gerçekleştirdi

BERLİN

Uzun yıllardır Berlin'de faliyet yürüten Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi 19 Kasım'da yaptığı olağanüstü kongreyle geçmiş sürecin muhasebesini yaparak ve önüne yeni konseptler koyarak önemli bir adım attı.

Açılış ve saygı duruşuyla başlayan kongrede, iki kişilik bir divan seçillerek kongreye devam edildi.

Yaklaşık 2,5 yıl 3 kişilik bir yürütme komitesi tarafından faliyetlikleri sürdürülen dernek kongrede yeni yönetim organlarını seçerek demokratik bir yapıya kavuşmuştur. Yürütme komitesinin geçmis faliyet dönemini değerlendirdiği kongrede esas olarak derneğin olması gereken yerin gerisinde bir seyir izlediğini belirterek, özellikle üyelerinde apolitik bir zeminin güçlendiğinin altı çizilerek bunun nedenleri üzerinde duruldu. Üyelerinde değerlendirmeleriyle ve eleştirileriyle katılarak canlı bir tartışma atmosferi oluşturdukları kongre mali raporun okunup tartışılmasıyla devam edildi. Yeni yönetim organlarının seçiminde özellikle gönüllü adayların kendilerini önermesi ve yeni konseptlerle aday olmaları sevindirici bir gelişmeydi.

Yeni yönetim organları dernek yönetim kurulu asil 5, yedek 2, denetim 3 olmak üzere toplam 10 kişiden oluşmaktadır. Organlarının seçiminden sonra öneri ve temennilerle kongre başarılı bir şekilde sonuçlandırıldı.

Yeni seçilen yönetim organları kongreden sonra ilk toplantılarını yaparak görev dağılımlarını yapmış ve önlerine 2 aylık bir proğram çıkarmıştır.

UNUTMADIK! UNUTTURMAYACAĞIZ!

19 Aralık Kahramanlık Haftasını selamlıyoruz!

8 Aralık 2006

Yapısal krizleri'nin çıkmazında olan Emperyalist-kapitalizm, bunalımlarını aşmanın kendi doğasına uygun yol ve yöntemlerini aramaktadır. Dünya halkları'nın baş düşmanı ABD ve işbirlikçisi haydutların önderliginde bir çok yerde sürdürülen fiili işgaller, bölgesel savaşlar ve neu-liberal politikalar bunalımın boyutlarını ve çelişkilerin derinliğini göstermesi bakımından yeterli verilerdir. Afganistan, Irak, Bosna gibi yerlerde süren açık işgaller, BOP gibi projeler, bölgelerin ve ülkelerin koşulları ve çelişkilerin niteliğine göre değişsede, özünde Emperyalist-kapitalizmin ne pahasına olursa olsun dünyanın bütün nimetlerine sahip olma, ideolojik-politik olarak hakimiyet emellerinden başka birşey olmadığı açıktır.

Bu anlamda, kuruluşundan beri emperyalizmin uydusu durumunda olan Türkiye ve K.Kürdüstan'da, emperyalizmin uşakları eğemen sınıfların eliyle ülkemiz özellikle 80'lerden sonra emperyalizmin Neu-liberal politikalarının hedef alanı haline getirilmiş durumdadır. Emperyalizmin dünyayı yeniden yapılandırma politikasının geregi olarak, öncelikle devrimci komünist güçler olmak üzere sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerinin kuşatılması, tasfiye ve imha edilmesi ve oradanda önderliksiz bırakılan halkları kuşatıp teslim alınması gerekmektedir. Ülkemizde bu saldırı çok uzun zamandır sürdürülmesine karşın, özellikle 19 Aralık Katliamı olarak tarihe geçen saldırıyla özdeş bir ifade alan ve devrimci hareketin „F Tipi Yaşam" olarak ifade ettigi, genel bir saldırı dalgası olarak hala devam etmektedir.

Tutuklama, gözaltı, yasak terörüyle aydınlar, ilerici muhalif basın ve diğer kurumların yaşamları F-tipi saldırının cenderesindedir.

Bu saldırı dalgasının temel hedeflerinden birinin, sınıf mücadelesinin doğal bir sonucu olarak bir kadro birikiminin yığıldığı zindanlar olması anlaşılır bir durumdur. Zira F-tipi saldırı sadece devrimci tutsakları yeni tipten bir cezaevine taşıma saldırısı değil, halkların bütün yaşamını taşımak istedikleri genel bir sistemdir, bir saldırı konseptidir. Özgül olarak tutsakları hedef alan tecrit politikası, bu saldırının içinde lokal bir saldırı biçimidir.Yoksa tecrit tek başına bir amaç değildir.Bu saldırıyı büyük ölüm orucu direnişiyle karşılayan devrimci ve komünist tutsaklar,122 şehit ve yüzlerce gazi pahasına, esas boyutu ideolojik-politik-örgütsel teslimiyet sağlamak olan bu politikayı kendi cephelerinde esas olarak boşa çıkarmış ve çıkarmaya da devam etmektedir. Sorun,sadece tek cephede değil ama bütün cephelerde bu genel saldırıyı kırmak ve halkların örgütlü gücünün hakimiyetini tessis etmektir.Yani bu genel saldırı dalgasını, yer yer özgül biçimler alsada,esasta birleşilebilecek bütün kesimlerle birlikte, genel bir direniş dalgası yaratarak karşılamak gerekmektedir..._deolojik-politik ve örgütsel alanlarda teslimiyeti hedefleyen, bunun sağlanması için askeri ve ekonomik vb.saldırılarla desteklenen bu genel saldırı dalgasını boşa çıkarmak için, zindan direnişçilerinin ruhunu kuşanmak zorunluluktur! _

Şan olsun Kahramanlık Haftası'nın yaratıcıları yüce şehitlerimiz ve kahraman gazilerimize!

Şan olsun zindanları sınıf mücadelesinin direniş mevzilerine çevirenlere!

Emperyalist saldırganlığa ve faşizme karşı ortak direniş ortak mücadele

19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleşen 'hayat söndürme operasyonun' dan bugüne tam 6 yıl geride kaldı. Ülkenin pek çok hapishanesinde gerçekleştirilen katliam saldırılarında, 28 politik tutsak katledilirken, yüzlercesi de yaralanmıştır. Ve bugüne kadar devam eden Ölüm Oruçları sonucu 122 devrimci tutsak yaşamını yitirirken, yüzlerce tutsak da sakat kalmıştır. Bu katliam, sadece hapishaneleri "hizaya" getirmek için değil, gerçek anlamda tüm toplumu "hizaya" getirmek için yapılmıştır. Katliam hükümeti başında bulunan 'solcu-güvercin' Ecevit yaptığı açıklamada; "bu operasyon olmasaydı, yeni ekonomik politikaları uygulayamazdık" diyerek, devlet katliamını açıktan savunmuş, katliamın nedenini de itiraf etmiştir. Katliama, demokrasi savunucusu kesilen AB ve ABD emperyalistleri de açıktan destek vermişlerdir.

19 Aralık sonrası meclisten geçen ve uygulanan; Ceza İnfaz Yasası, SS-GSS (Sosyal Sigortalar-Genel Sağlık Sigortası) yasası, Terörle Mücadele Yasası (TMY) gibi yasalar, katliamın yarattığı koşullarda işçi sınıfına ve toplumun tüm kesimlerine yönelen saldırı yasalarıdır. Gene Kürt ulusuna karşı yapılan katliamlar da, toplumsal muhalefetin ezilmeye çalışıldığı bir süreçte gerçekleşmekte. Son aylarda devrimci örgütlere, onlarca demokratik kurum ve derneğe yapılan saldırılar, yüzlerce aktivistin tutuklanması 19 Aralık katliamından ve devamında hayata geçirilen politikalardan bağımsız değildir. Amaç, devrimci muhalefeti ezerek, tüm ülkeyi açık bir hapishaneye çevirmektedir. AB tartışmalarının dorukta olduğu günümüzde, AB emperyalistleri, ikiyüzlü bir şekilde Türkiye'ye demokrasi dersi verirken, sadece 301'i ve kimi tanınmış yazarı görürken, devam eden Ölüm Oruçlarını, tecridin devam ettiği hapishaneleri, tutuklanan, işkence gören devrimcileri, ulusal baskıya ve katliama maruz kalan Kürt ulusunu görmüyorlar-görmek istemiyorlar.

19 Aralık ve sonrasında gerçekleşen tüm saldırılar hepimize karşıdır. 19 Aralık'ta verilen ortak direniş ve siper yoldaşlığı, bugünkü mücadelemizde kılavuzumuz olmalıdır. Bugün her zamankin den daha fazla ortaklaşmaya, güçleri birleştirmeye ihtiyacımız var. Ülkemiz hapishanelerinde tecride karşı devam eden direnişin, halkımızın demokrasi ve özgürlük mücadelesi AB'nin söylemiyle değil halkımızın vereceği ortak mücadele ile ancak kazanılır. Bizler aşağıda imzası olan kurumlar, 19 Aralık katliamını kınıyor, saldırılar karşısında dayanışma içerisinde olduğumuzu belirtiyoruz.

- **YAŞASIN 19 ARALIK DİRENİŞİMİZ !**
- **EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI TEK YUMRUK TEK BARİKAT !**
- **YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!**

Devrimci Demokrasi Gazetesi,
PARTİZAN, Atılım Gazetesi,
Bilinç ve Eylem Dergisi Yunanistan Temsilcilikleri

Viyana - Avusturya

25 Aralık Pazartesi günü AVUSTURYA'nın başkenti VİYANA'da DEVRİMCİ DEMOKRASİ .ATILIM, PARTİZAN dergisi tarafından 2 etkinlik aynı gün düzenlendi. 1. etkinlik 19 Aralık şehitleri anmasıyken 2. etkinlik ise AVRUPA'da Almanya merkezli düzenlenen EMPERYALİST SALDIRGANLIK VE FAŞİST DEVLET TERÖRÜNE KARŞI BİRLEŞİK MÜCADELE başlıklı tartışmaya açık paltformdu..

19 Aralık etkinliği 14.30 yapılan açılış konuşmasının ardından saygı duruşuyla başladı Ardından üç kurum adına okunulan ortak mesajla devam etti. Sahnede ise 19 Aralık şehitlerinin resimleri yanan mumlar arasındaydı.

Etkinlik 19 Aralık operasyonunu anlatan kısa bir tayad yapımı sinevizyon gösterildi. Etkinliğe şiir ve müzik bölümünde ise çalışmalarını DEMOKRATİK GENÇLİK HAREKETİNE bağlı olarak sürdüren müzik grubu sahne aldı. Söylenilen marşlarla birlikte kitlenin daha da coşkulandığı gözlendi ve yaklaşık 2 saat süren etkinliğin ardından 15 dakikalık ihtiyaç molasından sonra 2 .etkinliğe geçildi.

Yine ortak üç dergi ve gazete tarafından örgütlenen etkinliğe katılım arttığı gözlendi. Yaklaşık 90'na yaklaşık bir kitle katılımı olduğu gözlemlendi. ATILIM, DEVRİMCİ DEMOKRASİ, PARTİZAN dergileri adına yapılan konuşmalarda, genel olarak geçmiş süreçteki saldırılar ve bugün yapılan saldırılara dikkat çekildi ve gelinen süreçte ortak hareket etme noktasına vurgu yapıldı. Çeşitli farklı görüşlerde gündeme geldiği etkinlikte ortak platform bileşenlerinin en son tekrar söz haklarını kullanarak, gelen soruları cevaplayarak etkinlik canlı bir şekilde sona erdi...

Saddam'ın idamı ve Irak'ta son gelişmeler

Bir Okuyucu

Saddam Hüseyin'in 35 yıllık iktidarı 30 Aralık 2006'da idamıyla son buldu. Robert Fisk'in sözleriyle:

"Batı, Saddam'ı silahlandırdı, düşmanlarıyla ilgili istihbarat verdi, zulümleri için teçhizat verdi, sonra da suç ortaklarını ele vermesini önledi. Tüm gerçek, Bağdat'taki infaz odasında Saddam'la birlikte öldü. Washington ve Londra'da birçokları onun sonsuza kadar susmasıyla rahat bir nefes aldı"

Saddam Hüseyin 1937 yılında Tikrit'in bir köyünde evlilik dışı bir ilişkiden doğdu. Doğumudan kısa bir süre sonra babası intihar etti.

9 yıl sonra evlenen annesi Saddamı subay olan amcasının yanına verdi. Amcası kral II. Faysal'a karşı yapılan askeri ayaklanmada yer aldığı için uzun yıllar hapis yattı.

1955'te amcasıyla beraber Bağdat'a yerleşti. 19 yaşında aşiretin isteği üzerine bir akrabısını öldürme görevini üstlendi.

1956'da Baas Partisi'ne üye olan Saddam 1957 yılında kral II. Faysal'a yapılan başarısız suikastte yer aldı.

1958 yılında yine general Abdul Kerim Kasım'a yapılan suikastten sonra Mısıra sığındı. Gıyabında ölüme mahkum edildi. CIA'la ilk ilişkisinin Kahire'deyken ABD Büyükelçiliği ziyaretleriyle başladığı tahmin ediliyor. Beyrut'ta CIA tarafından eğitildiği iddia ediliyor.

1963 yılında Baas Partisi'ni Abdulkerim Kasım ve yakın adamlarını öldürdüğü başarılı suikast eyleminden sonra Irak'a geri döndü. Aynı yıl içinde amcasının kızıyla evlendi. Bu evlilikte 3 kızı, 2 oğlu oldu.

1964 yılında hapis cezasına çarptıldı fakat yine kaçmayı başardı. Baas Partisi'nin 1968 yılında iktidarı darbeyle almasından sonra Saddam'ın yükselişi başladı.

1969'da başkan yardımcısı oldu.

1972 'da Irak petrollerinin kamulaştırılmasına önayak oldu.

1975 yılında İran şahı Rıza Pehlevi'yle Cezayir antlaşmasını yaptı. Antlaşma esas olark Şattül Arap su yolu ve o zamanki Barzani Kürt hareketinin bastırılmasıyla ilgiliydi.

1979 yılında Başkan El Bakırı izniyle başkanlık koltuğuna oturdu.Tüm gücü eline topladıktan sonra partideki rakiplerini tek tek ortadan kaldırmaya başladı. Partinin diğer kalan üyeleri Saddam'a sadık kalacaklarına yemin ederek canlarını kurtardılar.

1980 yılında 8 yıl süren İran'a karşı savaşı başlattı. Bu savaşta en büyük askeri desteği Sovyetler Birliği'nden aldı. Sovyetler'in yanı sıra Çin, ABD, Fransa ve Almanya (özellikle nükleer ve kimyasal silah temini) Irak'a bol miktarda silah sattılar. Diğer taraftanda Sünni Arap ülkeleri Saddamı kredileriyle finanse ettiler. Amerikan'ın İran askeri üsslerini uzaydan görüntüleyip Saddam'a verdiğide söyleniyor.

1988 yılında Halepçe'de Kürtler'e karşı kimyasal silah kullanma emrini verdi.

1990'da Kuvyet'i işgal etti. Amerikan'ın müdahalesiyle 1991 yılında Körfez Savaşı başladı.

2003 Mart ayında kitle imha silahları bahanesiyle ABD ve müttefiklerinin Irak'a saldırısı başladı.

13 Aralık 2003 -ABD ordusu tarfından Tikrit yakınlarında bir sığınağın içinde yakalandı

Temmuz 2004 Irak mahkemelerinde yargılanmasına karar verildi. İlk olarak 1982 yılında kendisine düzenlenen ve başarısız olan suikast girişiminin ardından Şii kasabası Duceyl'de 148 kişinin öldürülmesinden suçlandığı davaya başlandı. Bu davada üvey kardeşi Barzan el Tıkriti'nin de aralarında bulunduğu 7 kişi'de yargılandı

Ağustos 2006, 1987'de Kürtler'e karşı soykırım yaptığı suçlamasıyla yargılandığı Enfal Davası başladı.

5 Kasım 2006, Duceyl Davası'nda insanlığa karşı işlenen suçlardan mahkum edildi ve asılarak idamına karar verildi.

3 Aralık 2006 Saddam Hüseyin, Bender ve El Tıkriti için temyize başvuruldu.

26 Aralık 2006 Irak Temyiz Mahkemesi idam kararını onadı ve idamın 30 gün içinde uygulanması gerektiğini bildirdi.

30 Aralık 2006'da İdam kararı İnfaz edildi.

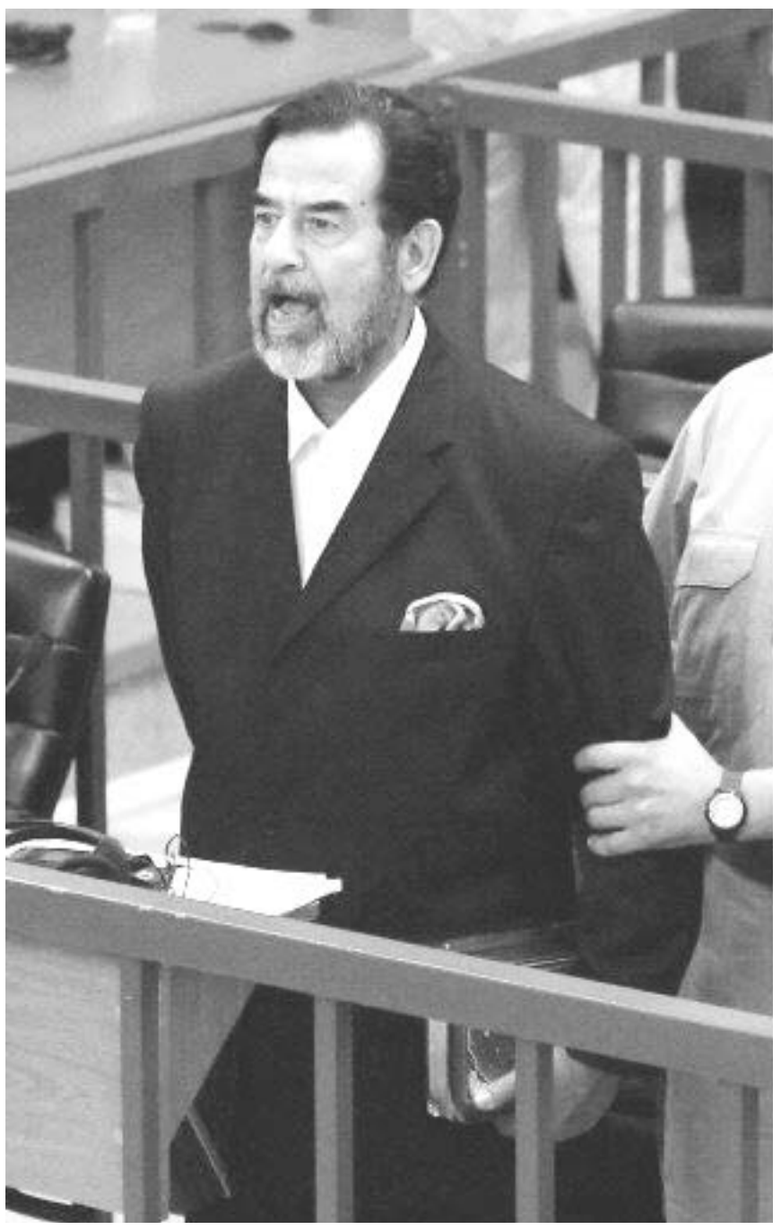

Irak'ta mezhep çatışmaları

Irak'taki şiddetin bir boyutunu işgal güçlerine karşı yapılan saldırılar oluşturuken diğer bir boyutunuda mezhep çelişkilerinden (Şii-Sünni) kaynaklanan sivillere yapılan saldırılar oluşturuyor.

Irak nüfusunun % 60'ını Şii, %20'sini Sünni Araplar, geri kalan %20'lik bölümünü ezici çoğunluğunu Sünni Kürtler olmak üzere Türkmenler, Asuriler gibi diğer azınlıklardan oluşuyor. Irak'ta Sünni ve Şii Araplar'dan sonra üçüncü güç olan Kürtler bu mezhep çatışmalarının dışında duruyorlar.

Irak'ta Araplar arsındaki mezhep çelişkilerinin boyutunu yansıtmak amacıyla Irak Sağlık Bakanı'nın Der Spıegel Kasım sayısındaki röportajını ve Sadam Hüseyin'in idamından sonra ailesine baş sağlığı ziyaretinde bulunan Amerika askarleriyle birlikte giden gazeteci Marc Thörner"la Alman ARD Televizyonunun yaptığı röportajdan kısa alıntıları sizlerle paylaşmak istedik.

" Tükenmiş Durumdayız"

"*ABD ülkemizdeki çöküntünün sorumlusudur. Rumsfeld bir çok hata yaptı. Onun gidişine seviniyoruz. Amerikalılar Iraık'ı hiç tanımıyorlar. Onlar bizi değil sadece kendilerini koruyorlar. Amerika'daki demokratların seçim zaferi işimizi kolaylaştıracak.*"

Irak'ta neyin değişmesi gerekiyor sorusuna; "Irak hükümeti daha bağımsız hareket edebilmeli, ordu ve polisimizi kendi istediğimiz şekilde düzenlemek istiyoruz. Şimdiye kadar hep Amerikalara sormak zorundaydık. Amerikalılar yarın hemen çekip gitseler ben şahsen karşı çıkmam. Gelecekte Amerika birliklerinin varlığını şartlara bağlamak zorundayız.Amerikalılar şehirleri terk edip kendi üsslerine çekilmeliler.Sadece ihtiyaç duyulduğunda ve çağrıldıklarında gelmeliler."

Sünni azınlığın Şiiler terafınadan katledilme korkusundan dolayı ABD'nin Irakta kalmasını istedikleri iddiasına karşılık verdiği cevapta; " Sokaktaki vatandaş Amerikalıların gitmesini istiyor buna Sünnilerde dahil. Fakat hükümette ve politik gruplar içinde bazıları pozisyonlarını kaybetmekten korkuyorlar. Bunlar Arap ülkeleri tarafından destekleniyorlar. Bu destek sayesinde ülkemize her gün artan sayıda intihar eylemcileri sızıyor.

İranlılar'ın Şiiler'i desteklediği iddiasına cevaben: "*İran dostumuz fakat biz ordan ne para nede silah alıyoruz. Hatta acilen ihtiyaç duyduğumuz ilaçları bile almıyoruz.Biz kimsenin kuklası değiliz. Hem İran hemde diğer Arap ülkeleri Irak'ın iç işlerine karışmaktan vazgeçmeliler.*

Her gün ülkemizde yaklaşık yüz kişi şiddet eylemleri sonucu hayatını kaybediyor, üç katı kadarıda yaralanıyor. Doktorlar aldıkları tehtidlerden dolayı memleketi terk ediyorlar. Yeterince hastanemiz ve yatağımız yok. Finansiyel ve güç olarak bitmiş durumdayız,daha fazla dayanacak gücümüz kalmadı.

Saddam kaderine razı olmalı. O bir suçlu. Onu asmamız gerekiyor hemde hiç geciktirmeden."

"Onurlu Bir Ölüm"

Irakta'ki ABD üst düzey yetkililerinin diplomasinin bir parçası olarak Saddam Hüseyin ailesine yaptıkları başsağlığı ziyaretinde Amerikalı komutanlar ve Saddam Hüseyin'in yeğenleri arasında geçen dialoglardan önemli gördüğümüz bazı bölümleri paylaşmak istiyoruz.

"Siz Amerikalılar, Irak'ta asıl söz sahibi sizsiniz. Saddam Hüseyin'in en azından onurluca ölümünü sağlayabilirdiniz."

"*İran bizimde sizinde düşmanınız. İrana karşı neden iş birliği yapmıyoruz?*"

"*Bizim Şiilerin kendisiyle bir problemimiz yok fakat biz Şii partilerinden Dava, SCIRI ve El Sadır Hareketine karşıyız. Bu gruplar İran tarafından yönlendirilip finanse ediliyorlar.*"

Marc Thörner'in verdiği bilgilere göre Saddamın ailesinden ve aşiretinden insanlar, Amerika'nın Sünni üçgeninde ön gördüğü tarım projesi için ayırdığı paradan pay almakta sakınca görmüyorlar. Amerika Birlikleri'nin onlara teklif ettiği resmi görevleri de kabul ediyorlar.

Sünniler'in yoğun olduğu Tikrit ve çevresinde Sadam Hüsayin'in idamından sonra yas ilan edildi. O bölgede bulunan az sayıdaki Şiiler sokağa çıkmaya cesaret edemiyorlar, işlerine gidemiyorlar.

"Ulusal Barış Projesi"

Son olarak bu kaous içinde Irak'taki Kürtler'in pozisyonunu belirtmesi açısından Irak Devlet Başbakanı ve KYB lideri Celal Talabani'nin Saddam Hüseyin'in idamından sonra yaptığı basın toplatısındaki konuşmasının kısa özetinide vermekte fayda görüyoruz: "*Ben, Talabani olarak idam cezasına karşıyım. Şu ana kadar, bu tür kararları imzalamadım. Fakat, Irak yasaları da Devlet Başkanı'nına, idam kararlarının önünün kapatılması için yetki vermiyor. Ulusal barış projesi bütün önceliklerin önünde yer almalı. Bu konuda, Iraklılar, af politakasının oluşturulmasında, Kürdistan Bölgesi'nin deneyimlerinden yararlanmalı.*"

Talabani, Saddam Hüseyin'le birlikte Duceyl davasında idam cezasına çarptırılan Barzan El Tikriti ile devrim mahkemelerinin eski başkanı Avad El Bender'in infazlarının bekletilmesinin yararlı olacağını da bildirdi.

Sonuç olarak;

Bu tabloya göre gelecekte olabilecek ihtimaller bizce şunlardır;

birincisi, saldırılardan bunalan ABD Araplar arasında kızışacak mezhep çatışmalarında bir taraftan birazcıkta olsa nefes alma, diğer terftan hakem rolünü üslenerek varlığını meşrulaştırmaya çalışabilir.

İkincisi, Şiiler Irak'taki pozisyonunu güçlendirdikçe Amerikalılara daha yüksek sesle çıkıp gitmelerini isteyebilirler. İran'dan dolayı şiilerle zaten çelişkide olan ABD Sünnilerle ittifaka gidebilir. Böyle bir işbirliği günden güne güçlenen Şiilerden korkan Sünnilerinde işine gelebilir. Saddam Hüseyin'in yeğenlerinin ABD yetkililerine yaptıkları teklif bunun ilk işareti olarak görülebilir.

Üçüncüsü, kendilerini bu çatışmaların dışında tutan Kürtler mevcut pozisyonunu güçlendirmeye devam ederlerse kendilerine olan güvenleri artar ve Amerika'ya olan bağımlılıklarını azaltabilirler.

Dünya Ekonomik Formu Zirvesi yaklaşırken!

İsviçre'li Klaus Schwab'ın önderliğinde 1971'de başlayarak, daha önce Avrupalı Sermayedarlarıyla sınırlı şirketler topluluğu, aradan kısa bir süre geçmesine rağmen, dünya pazarının paylaşımcılarının ilgisini görmüş ve uluslararası sermaye sahiplerinin çatısına dünüştürülerek, yıl 1986 adını Dünya Ekonomik Formu olarak değiştirilmiştir. Sözkonusu forum, her yıl, büyük sermayadarları geleneksel olarak ocak ayında toplar. İşte bu yılda emperyalist-kapitalisler, dünyanın en belirgin sermayedarlarını, Volkswagen araba firmasının stratejik ortaklığında, 24-28 Ocak tarihleri arasında İsviçre'nin Davos şehrinde bir araya getiriyor.

Emekçiler!

Bugün Ortadoğu, Afrika ve Latin Amerika başta olmak üzere, daha dünya'nın bir çok yerinde, geliştirilmiş savaş teknolojisinin en üstün „becerilerinin" sergilendigi, kitle katlıamları, doğa tahrıbatı, açlık, yoksulluk, sefalet içinde yaşamı bizlere sunan, su başlarındaki devler, marifetlerine yenilerini eklemenin, ömürlerini uzatmanın arayışıyla Davos'ta zirveye oturacaklar. Yaşamımızın her anına müdahaleyi, soluduğumuz havayı dahi derin bir kıskançlık zavallılığıyla, kudurmuşluğun sersemliliğiyle, bizlere yeni saldırı planları için zirvedeler. Dünyanın neresinden, hangi coğrafyasından gelmiş olursak olalım, bu saldırılar hepimizedir. Bu „yaşam" bizlere tercih ettirilmeye çalışılıyor. Tüm yapılmış olanlara, yapılacak olanlara karsı sessiz kalma, yüreğin dünyanın geleceği için atmalı ve öfkeni kuşanıp sokakları zapt etmelisin.

Tüm ADHK ve DHDH bileşenleri!

İnsanlığa düşman, doğaya düşman, dünya'nın geleceğine düşman bu zalimlere verilecek en güzel cevap, kitlelerin öfkesini bileyerek, birleştirmeden geçer. Din, dil, ırk, inanç farklılıklarımıza karşı, saygın duruşumuz esas alınarak, anti emperyalist bloku güçlendirmek esas görevimizdir. Dün Genova'da, Neu-Delhi'de, Kopenhag'da, Davos'ta yakaladığımız bir dizi tecrübeye sahibiz. İşte bu tecrübeler ışığında, Ortadoğu'yu, Afganistan'ı, Somali'yi, Kürdistan'ı, Etiyopya'yı, Kamboçya'yı, Vietnam'ı kana bulayan, mazlum dünya halklarının geleceğini elinde tutmaya çalışan emperyalist haydutların, zirveden çıkaracak yeni saldırı planlarıyla önümüzdeki sürece girmek istemelerini boşa çıkarmak için, mazlumların öfkesini, acısı birleştirme ve karşı koyuşu örgütlemek için, ekonomik çıkarları doğrultusunda doğa tahribaıtını meslek edinmiş emperyal-tahrip yaşamının sonlanması için, sokağa dökülelim. Hedefimiz, bir güne sıkıştırılmış öfkenin kabarıklığının dillendirilmesi değil, süreklileştirilmiş, davamlılık arz eden karşı koyuşlar örgütlemek için, olumlu, geliştirici pratikler içinde olmalıyız. Zirveye karşı gerçekleştirceğimiz yürüyüşe, Ortadoğu halklarının acısını, Nepal'de yükselen mazlum yığınların sevincini kuşanarak sokağa çıkacağız.

- **Kahrolsun emperylizm ve önderligindeki tüm dünya gericiliği!**
- **Emperyalizm Ortadoğu'dan defol!**
- **Nepal'de devrim-Yeni bir dünya mümkün!**
- **Yaşasın enternasyonalizm!**

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
Dünya Halkları Direniş Hareketi-İsviçre

Entegrasyon mu Asimilasyon mu?

Son yıllarda özellikle Almanya'da yoğunlaşan entegrasyon tartışmaları okullarda yabancı öğrencilere konulan anadil yasağıyla tekrar gündeme oturdu. Almanya'da yaşayan yabancıların önemli bir bölümünü Türkiye ve Kürdistanlılar oluşturmakta. Dolayısıyla entegrasyonu kolaylaştırmak için uygulamaya konulmak istenen, yasalar ve yasaklar öncelikle bu kesimin gündemine girmekte.

Türkiye menşeli burjuva basın olayları her zaman olduğu gibi milliyetçilik sosuna batırıp, özünden uzaklaştırarak sunarak bilinçleri bulandırırken, öte yandan birebir bizi, bizim çoçuklarımızı ilgilendiren bu uygulamalar, yaşadığı ülkelerde Türkiye ve Kürdistanlıların örgütlü demokratik gücü olma iddiasındaki yapıların ise 'gözünden kaçmakta', bu konulara bazen gereken önem verilmemekte. Dolayısıyla aslında bizi ve kitlemizi ilgilendiren bu konularda meydan gerici-faşistlere bırakılıyor.

Almanya'nın bazı bölgelerindeki okullarda uygulamaya geçirilmek istenen okul süresi içinde derslikler ve okula ait alanlar içinde Almanca dışında başka bir dille konuşmanın yasaklanması ne anlama geliyor? Bununla söylenildiği gibi yabancı ailelerin çocuklarının daha çabuk ve daha iyi Almanca öğrenmesi, çocuklar arasında gruplaşmaların engellenmesi mi hedefleniyor? Hadi biraz "iyi niyetli" olup, yapılan açıklamaların samimiyetine inanmayı deneyelim. Elbetteki bu ülkede yaşıyoruz ve yaşadığımız ülkenin dilini konuşmalı, kültürünü tanımalıyız. Okulda çocuklarımızın başarısı da, elbette ki Almanca'yı kavrama ve konuşma başarısıyla orantılı. Yani buraya kadar hepimiz aynı cümleleri kuruyoruz. Ve hala "iyi niyetli" olmayı sürdürerek devam edelim. Yasaklarla başarı sağlamak, entegrasyon (uyum) sürecini hızlandırmak ve kolaylaştırmak mümkün mü? "Yasaklama" ne kadar sonuç alıcı bir eğitim aracı. Sadece bunları tartışmaya açmak bile hayata geçirilmeye çalışılan bu uygulamaların söylenildiği gibi iki toplum arasında birbirini tanıma ve uyumu sağlamak gibi bir amacı olmadığını gösteriyor.

Son yıllarda ne zaman politikacılar "entegrasyon" dese başımıza yeni çoraplar örüldüğü düşünülürse çok da "iyi niyetli" olmaya çalışmanın bir anlamı yok. Aslında alman kapitalizminin entegrasyon diye bir derdi de yok.Entegrasyon yani uyum karşılıklı olmalıdır. Her iki kültürün birbirini tanımaya, anlamaya yönelik çabasının sonucudur. Önyargılardan arınabilmektir. Ancak bugün entegrasyon adı altında hayata geçirilmeye çalışılan politikalar; azınlık olanın çoğunluğun içinde eritilmesini yani asimilasyonu hedeflemektedir. En hafif haliyle sokaklarda adım başı "**Frankfurt İstanbul Olmayacak**", "**Berlin Alman Kalmalı**", "**Alman Güzeldir**" flamalarıyla karşılaşılan şehirlerde içe kapanmayı, tepkiyi ve dışlanmışlık hissini körüklemektedir.

Aile bileşimiyle Almanya'ya gelecek eşlere yönelik Almanca bilme şartından, vatandaşlık testlerine, yabancıların yaşadığı, üretime katıldığı ülkelerde politik alanda temsilini sınırlayan uygulamalardan, okullardaki anadil konuşma yasağına kadar her alanda hayata geçirilmek istenen asimilasyon politikalarına karşı, bunları tartışmak, kafaları açmak demokratik haklarımıza sahip çıkmak sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Uluslararası Anti-Emperyalist Gençlik Konferansı

Almanya'nın Frankfurt şehrinde, 6 Ocak tarihinde Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi tarafından "Emperyalizm ve Anti-emperyalist Gençlik Mücadelesi" adlı, Uluslararası Gençlik Konferansı düzenlendi. Konferansta; ILPS (Avrupa Seksiyonu), YDG, Red Block (İtalya) Agif Gençlik Komisyonu, AGEN (Fransa), DHDH, Nepal Birleşik Cephesi (Avrupa) ve ADGH fiilen katılırken, DGH (Türkiye-K.Kürdistan), 16 Tetori (Arnavutluk), RAS (Almanya) yaşanılan aksaklıklardan dolayı katılamadıkları için birer mesaj göndererek konferansa ilişkin görüşlerini belirttiler.

Konferans anti-emperyalist anti-faşist mücadele içerisinde yaşamını yitiren devrimci ve demokratların anısına yapılan bir dakikalık saygı durşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından ADGH Komisyonu tarafından konferansın neyi hedeflediğine ilişkin bir açıklama yapıldı. Konuşmacı "Konferansımız entellektüel anti-emperyalizmin tartışılması değil bilakis netleşen anti-emperyalist bilincin uluslararası kurumsallaşma platformudur" vurgusunu yaparak, konferansın teknik gidişatına ilişkin bilgilendirme yaptı.

İlk konuşmacı olarak kürsüye ILPS sorumlusu çağrıldı. ILPS Sorumlusu konuşmasında "Emperyalizmin öncü gücü durumundaki ABD emperyalizminin, müttefikleri ve işbirlikçi-uşak rejimleri de yanına alarak gerçekleştirdiği saldırıların günümüzdeki konsepti haline gelen yeni argümanın adı "terörle mücadele" olduğunun altını çizerek, "anti-emperyalist olan, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri güçlendirilmelidir" ibaresiyle birlikte konuşmasını sonuçlandırdı. ILPS'in ardından sunumunu yapan YDG temsilcisi "Anti-emperyalist mücadelenin önemine değinerek, anti-emperyalist birlik için mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini vurguladı.

ADGH temsilcisi sunumunu yapmadan önce konferansın örgütlenme sürecini ve örgütlenişteki izlenen hedef üzerine bilgilendirme yaparak, emperyalizmin ortaya çıkmasıyla birlikte anti-emperyalist gençlik örgütlerinin karakteristiğine değindi. Birinci Dünya Savaşıyla gelişen radikal anti-emperyalist gençlik mücadelesi ve Karl Libnecht'in önder rolünün günümüze ışık tutacak birer abide olduğunu söyledi. ADGH'in ortaya çıkış tarihi ve bu zamana kadar anti-emperyalist gençlik mücadelesi içerisindeki misyonunu anlatarak "Biz bugün bu konferansı düzenleyerek birilerini korkutuyoruz. Bunun bilincinde olalım ve anti-emperyalist mücadeleyi göğüslemek için enternasyonal anti emperyalist gençlik koordinasyonunu oluşturalım" sözleriyle konuşmasını tamamladı. İtalya gençlik örgütü Red Block, kendi ülke koşullarının demokrasi ve devrim mücadelesine ilişkin geniş bir açıklama yaparak, ADGH'in düzenlemiş olduğu konferansın tarihi öneminin yadsınmaması gerektiğine değindi. Kapitalist-emperyalist ülkelerde anti-emperyalist güzargahın yegane özünün ancak prolater dünya devrimleri için mücadele ederek verileceğine vurgulayarak Paris'te gerçekleşen banliyö ayaklanmalarının bunun en büyük halkası olduğunu dile getirdi. Agif Gençlik Komisyonu temsilcisi anti-emperyalist mücadeledeki birliğin kurulmasının günümüzün en ivedi sorunlarından birisi olarak nitelendirerek "Agif Gençlik Komisyonu'da önümüzdeki hafta gençlik mücadelesine ilişkin bir konferans düzenlemekte. Bu iki konferans ortak hedefleri gütmesine rağmen ayrı ayrı düzenlemesi gerçektende üzücü. Buda bizi anti-emperyalist mücadelede birliğin olmasının kaçınılmaz olduğunu gösteriyor." Diyerek sunumunu kapadı.

Fransa'dan katılan gençlik örgütü AGEN, kendi ülkesi koşullarını ve AGEN'in ortaya çıkış misyonunu anlattı. "68 hareketi içerisinde doğan AGEN militan devrimci gençlik sendikasıdır" diye ifade eden AGEN temsilcisi, banliyö ayaklanmalarına katılan gençliğin ruhunu konferansa taşıyarak, bunun uluslararası bir güce dönüştürülmesini kaçınılmazlığına değindi. Konferansa yaşadığı hukuksal problemlerinden dolayı katılamayan DGH bir mesajla katıldı. Mesajda kapitalizmden emperyalizme sermayenin büyüyen saldırganlığını anlatırken "Sonuç olarak konferans özellikle iki noktaya önemle eğilmesi ve doğru sonuçlar çıkarmasını umuyoruz. Birinci nokta; emperyalizmin dününü, bugününü ve yarınını doğru tahlil edebilme teker teker her coğrafyanın çelişkilerini doğru kavrayabilmekten geçiyor. İkinci nokta ise; tahlil yapılan çelişkilerin çözümüne dair pratik bir hattın çizilmesi oluşturuyor. Konferansın getirilerine paralel olarak orta ve uzun vadede uluslararası anti-emperyalist bir gençlik oluşumun temellerini, yoğunlaşılan hedefi daha belirgin hale getirecektir" diye açıklama yaptı.

DHDH temsilciliği, anti-emperyalist konferansı selamlayarak, DHDH'nin genç yığınların dinamiğinin benimsediğini, buna dair atılan pratik adımları destekleyeceğini bildirerek, DHDH'nin anti-emperyalsit mücadeledeki sorumluluklarına değindi. Son sunumunu Nepal Birlesik Cephesi (Avrupa)'dan bir sorumlu yaptı. Nepal'de 96 yılından bu yana halkın örgütlenen öfkesine dair açıklama yaptı. "Nepal tarihi çeşitli dönemlere bölünmektedir. İlk dönem kraliyet dönemiyken, ikinci dönem cumhuriyetçi maskeli monarşi dönemidir. Fakat her iki sistemde feodalizmin geniş halk yığınları üzerinde merkezileşmesidir" vurgusunu yaparak, "Nepaldeki Halk Savaşı'nın halkın en geniş katmanlarını kapsaması, onun anti-emperyalist gücünü göstermektedir. Bu savaştaki en büyük düşman emperyalizimdir" belirlemesini yaptı. Sunumunun sonunda Nepal'deki anti-emperyalsit gençlik yığınlarının eşikteki devrimin motor gücü olduğunu söyleyerek, "Gençlik tarihin yaratıcısıdır" sözleriyle sonuçlandırdı.

Sunumların ardından ikinci bölümde bileşen dışı katılımcı kurum yada kişilere söz hakkı verildi. Gelen soruların ardından katılımcı kurumlara cevap hakkı verildikten sonra, sonuç bildirgesinin çıkartılması için ara verildi. Verilen arada yoğun tartışmalar sonucunda, konferans bileşenlerinin çoğunun katıldığı; Nepal Birleşik Cephesi (Avrupa), Agif Gençlik Komisyonu (gözlemci), ADGH, DGH, Red Block (İtalya), AGEN-Fransa (gözlemci) olarak, "Uluslararası Anti-emperyalist Gençlik Koordinasyonu" nu oluşturmak için komiteleşmeye gidildi. Moladan sonra okunan sonuç bildirgesinin ardından atılan coşkulu sloganların ardından "Emeperyalizm ve Anti-emperyalist Gençlik Konferansı" sonuçlandırıldı.

6 Ocak 2007

Naima fakülteden atılamaz!

Bu perşembe, 11 ocak, Nanterre Fakültesi'nin disiplin kurulu sendikamızın bir militanını sahte kanıtlar kullanarak, yargılamak için toplandı. Aslında bu dava, 22 Kasım'da gerçekleşmesi gerekiyordu ama yapılan toplumsal dayanışma eylemleri bu yargılamanın ertelenmesine neden oldu. Fakülte yönetimi olayı unutturmak için ertelemişti aslında ve bir fırsat kolluyordu iğrenç bir şekilde intikam almak için.

Neden bir militanın uzerinde bu kadar duruyorlardı diye sormuş olursak?

Amaçları tam olarak ortadaydı, sadece Naima değil AGEN ve diğer öğrenci hareketleri hedef alınmıştı, onları rahatsız eden, muhalefet yapan herkesi dağıtmak istiyorlar kısacası. Naima bu yüzden şuan fakülteden atılmak üzere. Naima sendikacı bir militan olarak öğrenci çevresinde faaliyet sürdürüyordu, öğrenci yurtlarından atılan arkadaşlarını savunuyor, haklarını savunuyor, arkadaşlarıyla beraber üniversitede durmadan yaygınlaşan ve sıradanlaşan ırkçılığa karşı mücadele ediyordu.

Planlanmış bu disiplin kuruluyla beraber, Paris X'un Başkanı Olivier AUDIOUD, sözde güvenliği sağlamak için sendika ve tüm demokratik kurumların haklarını kısıtlamak için açıklama yaptı.

Suçlu ve hakim olan bu bozuk yargı ve adaletsizlik düzenini lanetliyoruz. Üniversite yonetimi kendi aldığı kararları kendi disiplin kurulunda "sözde bağımsız yargı olarak yansıtmaya devam ediyor. Naima'nın hiç savunma gücü kalmıyor üstelik Naima'nın avukatının üniversite yönetiminden istediği hiç bir döküman ve dosya verilmiyor. Nanterre Üniversitesi aynen feodal bir yargı sistemi gibi işlemeye devam ediyor.

Disiplin kurulunun yargı sistemi çok şaşırtıcı, eğer ekonomik imkanları olmayan bir öğrenciyseniz veya militansanız zaten baştan mahkum ediliyorsunuz. Yüksek düzey kimliği olan, yönetimin arkadaşlarıysanız korunuyorsunuz ve önceleliklerden faydalınıyorsunuz. La Fontaine'in dediği gibi "güçlü veya zayıf olmanız sizin yargı önünde ak mı, kara mı olduğunuzu belirliyor zaten".

Bizler, CNT sendikasi, Kultur PX, Birlesik ve demokratik UNEF kolektifi, öğretmenler, üniversite personeli, CGT, FO, SNASUB-FSU, Snesup koordinasyonu olarak bu çirkin davayı protesto ediyoruz.

Ne yazıkki bu saldırı üniversitede tek yapılan bir olay değil, temeli ülke çapında durmadan gelişen yozlaşmaya bağlı; öğrenci kovmalar, sendikacıların işten atılması, son sosyal olaylarda baskılara maruz kalan öğrenciler. Bir kesim suçlanirken diğer kısımın hükümeti desteklemesinin asıl amacı kendilerince sosyal barışı elde tutmak olmasıdır.

Bunun için herkesi, öğretmen öğrenci, personel, demokratik tüm kurumları, arkadaşımız Naima'yı desteklemek ve yapılan sıkı ve şoven saldırıları kınamaya çağırıyoruz. Haksızlıklara karşı pasif kalmayarak, karşı çıkalım.

HER ÇARŞAMBA GÜNÜ SAAT 12 H 30'TA FAKÜLTEDE (le halle du bâtiment C'de) TOPLANTILARIMIZ GERÇEKLEŞECEKTIR. ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE ÇAĞRILARIMIZI SÜRDÜRECEĞİZ, BULUŞMAK ÜZERE!!!

- **DAYANIŞMA ELİMİZDEKİ BİR SİLAH GİBİDİR!**
- **BİRLİK VE BERABERLİKLE KAZANACAĞIZ!**
- **KAVGAYI SADECE MÜCADELEYLE KAZANABİLİRİZ!**

Traduit par **ADGH (Le Mouvement Democratique de la Jeunesse en Europe)**

Çeviri **ADGH (Avrupa Demoratik Gençlik Hareketi)**

Tecriti kaldırın ölümleri durdurun

Türkiye cezaevlerinde tecrit; insan kişiliğini, düşünce ve davranışını parçalayan uygulamalarla ağırlaştırılmış biçimde sürüyor. Tecrit karşıtı çeşitli biçimlerdeki direniş ve eylemlerde...

Bu eylemlerden ölüm orucu biçiminde sürdürülen direnişte, devrimci tutsak Sevgi Saymaz, dışarıda Gülcan Güroğlu ve Avukat Behiç Aşçı ölem sınırına gelmiş durumdalar. Bugüne kadar, 20 cezaevine birden yapılan 19 Aralık katliamında ve F tipi karşıtı ölüm orucunda 122 kişi yaşamını yitirdi. 123. ölümün kapıda olduğu bugünlerde tecrite karşı duruşu, yeni ölümlerin engellenmesini eylemli çıkışlarla güçlendirelim.

Toplumsal bir varlık olan insanı, düşünmek üretmek, bir bireyle etkileşim içerisinde kendini geliştirmek gibi yükümlülüklerinden alıkoyan tecrit, ruhsuz, hastalıklı kişilikler yaratmayı hedefliyor. Tutsakların birbirleriyle iletişim içerisinde olmasının tüm koşuları ortadan kaldırılmış durumda.

Ortak mekanların kapısı tredman koşullarını kabul edenlere, kimlik ve kişiliğini reddedip onursuzlaşanlara açık. Tredmanla mutlak itaat ve boyun eğmek dayatılıyor. Bunu kabul etmeyen devrimci tutsaklar katı bir tecrit ile karşı karşıya kalıyor. Mektup, görüş yasağı gibi yaptırımlarda dahil, tutsaklar asgari yaşam ihtiyaçlarını karşılayamaz hale getiriliyor.

İçerde dışarıda hücreleri parçala

Devrimci tutsaklar birleşik devrimci duruşla, 19 Aralık katliamı ve zorla götürüldükleri F tipleri karşısında asla taviz verip boyun eğmediler. Bir birlerinden kopartılıp tek ve üç kişilik hücrelere kapatıldılar, fakat örgütlü kimlik ve duruşlarından vazgeçmediler. Bildikleri bir şey vardı çünkü. Bir topluma F tipi giydirilmeye çalışılıyordu. Toplumsal çözülme ve örgütsüzlük dayatılarak yaşam hücreleştiriliyordu. Bunun karşısında hücre tipi cezaevi ve hücre tipi yaşamın sınırlarının parçalanması gerekiyordu. Devrimci tutsaklar toplumun kulağı, sesi oldular gerektiğinde bedenlerini ölüme yatırmaktan geri durmadılar. Fakat işçi ve emekçiler üzerinden toplumsal karşı çıkış yeterli düzey ve etkinlikte geliştirilemedi.

F tipleri ile içerde tutsakların üzerindeki tecrit ağırlaştıkça, dışarıda emekçilerin yaşamsal ihtiyaçları ve özgürlükleri üzerindeki devlet terörü arttı. Yeni Terörle Mücadele Yasaları ile toplumsal kontrol sistemlerinde vites büyütüldü. Emperyalist politikalarla iç içe geçen saldırganlık tırmandı. Geri daha geriye gitmek istemiyorsak tecrite, Toplumla Mücadele Yasalarına karşı çıkışı yükseltelim.

Üç kapı üç kilit açılsın

Faşist devlet, işçi ve emekçiler, aydınlar, tutsak yakınları, tecrit başta olmak üzere, toplumsal sorunlar karşıtı eylem yapan tüm kesimler üzerinde terör estiriyor.

Tecritin kaldırılması, üç kapı üç kilidin açılması, ölümlerin durdurulması için yaygın, kitlesel eylemli tepkilerimizi büyütelim. Toplumsal vicdanı daha fazla sızlatacak olan, kendiside devrimci bir aydın Behiç Aşçı şahsında, yeni ölümlerin yaşanmasına izin vermeyelim.

- **Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!**
- **İçerde dışarıda hücreleri parçala!**
- **Yaşasın devrimci dayanışma!**

13.01.2007

TİKB Yurtdışı Komitesi,
MLKP Avrupa Komitesi,
TKP/ML Yurtdışı Bürosu,
MKP Yurtdışı Yürütme Komitesi,
TKİP Yurtdışı Örgütü

Sonuç Bildirgesi

Biz aşağıda isimleri bulunan; Nepal Birlik Cephesi (Avrupa), Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi, AGİF Genclik Komisyonu (gözlemci), Demokratik Gençlik Hareketi (Türkiye-K.Kürdistan), Red Block (Italya), AGEN Fransa (Gözlemci), gençlik kurumları olarak Almanya`nın Frankfurt kentinde düzenlediğimiz Emperyalizm ve Anti-Emperyalist Gençlik Mücadelesi başlıklı konferansı başarıyla sonuçlandırmış bulunmaktayız.

Bu konferansla emperyalizmin dünyamızda ezilen halk ve uluslara yaptığı her yönlü saldırısının karşısında anti-emperyalist, anti-faşist eylem çizgisinde ortak mücadele etmenin zorunlu ve gerekli olduğunu görerek bu ihtiyaca cevap verecek Uluslararası Anti Emperyalist Gençlik Koordinasyonu Komitesi kurduğumuzu ilan etmekteyiz

- Koordinasyon Komitesi, örgütsel ilkelerimizde bağımsızlık, ajitasyon ve propaganda da serbestlik ve iç işlerine saygı temelinde faaliyetlerini sürdürecektir.
- Koordinasyon Komitesi, emperyalist saldırıların ancak birlikte özgün mücadelelerimiz yadsınmadan ortak mücadelelerle püskürtülebileceği bilinciyle hareket edecektir.
- Koordinasyon Komitesi, bundan sonra yaşanacak uluslararası gelişmelerde fikir alışverişi ortak dayanışma ve eylem birlikteliklerivle gençliğin ortak kazanımlarını güçlendirecektir.
- Koordinasyon Komitesi, belirleyeceği iletişim ilişkileriyle dünyadaki gelişmelere ilişkin ihtiyaç duyulduğunda yazılı görsel yada sözlü araçlar aracılığıyla ortak açıklamalar yapacaktır.
- Koordinasyon Komitesi, belirli aralıklarla ihtiyaç temelinde toplantılar ve konferanslar örgütleyerek demokratik tartışma yöntemiyle gençliğin sorunlarına ortak çözümler bularak gençliği sorunlarına karşı duyarlı hale getirme ve eğitmeyi amaçlamaktadır.
- Koordinasyon Komitesi, dünyadaki bütün anti-faşist anti-emperyalist gençlik hareketlerini zamanla aralıksız bir mücadeleyle birleştirmeyi hedeflemektedir.
- Koordinasyon Komitesi, belirli sebeplerle konferansa katılamayan yada haberi olmayan bütün gençlik kurumlarını da koordinasyona aynı haklar çerçevesinde katılmaya davet etmekteyiz.
- Koordinasyon Komitesi, İnsanlığın en dinamik bölümü olarak bu mücadelede gençliğe önemli görevler düştüğünün bilincinde olarak, sorunların en önemli bölümünü yaşayan gençler olarak her türlü gerici kültüre haksız savaşlara, işgallere, hak gasplarına, ırkçılığa, cins baskısına, ulusal baskıya vb. bütün saldırılara karşı çıkarak halkların haklı mücadelelerini destekleyerek güçlendirecektir.

Yaşasın Anti-emperyalist Gençlik Koordinasyon Komitesi!
Yaşasın Emperyalist Saldırılara Karşı Ortak Mücadelemiz!
Yaşasın Enternasyonal Dayanışma !
Birlik-Mücadele-Zafer!

6 Ocak 2007

SİLAHLI DÜŞMAN ANCAK SİLAHLA YENİLİR!

NKP(M) adına görevlendirilen ve diplomatik görüşmeler yapmak üzere Londra' da bulunan ve Nepal Komünist Partisi (Maoist) adına, 7 Perlamenter Politik Parti ile Görüşme ve Diplomasi Komitesi Temsilcisi olarak görev yapan Suresh Ale Magar ile Nepal' deki güncel gelişmeler üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik. Suresh Ale Magar, Gaurav' ın Hindistan devletinin kolluk güçlerince esir edilmesinden kısa bir süre sonra diğer bir başka yoldaşıyla beraber yakalanarak Nepal gerici rejimine teslim edilmişti.

Uzun zaman kendisinden haber alınamaması neticesinde katledilmiş olduğu sanılıyordu. Ancak Nisan 2006 Halk Hareketi sonrasında geri adım atan gerici Kraliyet rejimi, kendisini ve diğer yoldaşıda dahil, bir çok politik tutsakla beraber serbest bırakılmak zorunda kalmıştı.

Nepal'de faşist darbeden söz edilmektedir. Böyle bir olasılık varmı?

Şu anda böyle bir şey beklenmiyor. Eğer böyle bir şey meydana gelse bile bunun sadece çelişkileri keskinleştireceğini umut ediyoruz. Ama bu hiç olmaz da denilemez. Kral kliği dışında kimse böyle bir darbeden yana değil.

Nisan ayında kitle gösterileri sonrasında ateşkes yaşandı. Ateşkesten sonraki gelişmelerden bahsedermisini? Nisan 2006'da ilk olarak ateşkes yapıp barış sürecine girdik. Partimiz NKP (Maoist)'in başlattığı 10 yıllık Halk Savaşı neticesinde amaçlarımızı ve yakın hedefimizi barış içinde yapabileceğimiz sonucuna vardık. Monarşiyi yıkmak, Cumhuriyet kurmak amaçlarımıza doğru, tüm Perlamenter Politik Partiler, Kral Gyenandra'dan uzaklaşmak zorunda bırakıldı. Bu güçler bize yakınlaştılar. Diğer anlamıyla onlarla ittifak kurabileceğimizin koşullarının oluştuğunu fark ettik. Bu ittifakla Monarşiyi yıkma mücadelesine girilebileceğine inandık. Bu konuda 12 noktada bir anlaşma metni, Partimiz ve 7 Politik Parti tarafından imzalandı. Bu çok büyük bir güven yarattı ve anlaşma kitleleri daha sıkı mücadeleye teşvik etti. Sonuç olarakta bu tarihi 19 günlük kitle hareketi cereyan etti. Bu hareket tüm dünya halklarını şaşırttı ve otokratik Monarşiyi yetkilerinden oldukça sınırlamaya mecbur bıraktı ve 7 politik parti ittifakına devretti. Hükümet, silahlı çatışmayı barışçıl yollarla çözmek için 7 perlamenter politik parti ve bizimle görüşmek istedi. Halkın tam da bunu beklediğini düşündük. Bu nedenle biz ateşkes ilan ettik ve barış görüşmeleri sürecine iştirak ettik. Monarşiyi seçimler ve anayasal meclis yoluyla devirebileceğizi düşünüyoruz. Buna perlamenter politik partiler de hemfikir oldular. O günden bugüne barış görüşmeler devam ediyor. Kuşkusuz engeller var. Engeller ortaya çıkıyor. Ancak inanıyoruz ki, bütün bunlar aşılacaktır ve barış süreci mantıki sonucuna varacaktır. Çünkü halktan gelen amansız baskı söz konusudur. Bu baskı, çatışmayı barışçıl yollarla çözüme kavuşturulmasını hissettirmektedir. Provakasyonlar ve engellerin sebebi esas olarak statükocular ve diğer gerici güçler ve ulusal teslimiyetçiler nezninde görülmektedir. 7 perlamenter politik parti ittifakından geliyor. Dış müdahalelerden; özellikle savaş yanlısı ABD emperyalizmi ve dünya halklarının bir nolu düşmanı teröristten geliyor.

Kitleler arasındaki barış talebi baskısından söz ettiniz.

Bu objektiftir. Devrimci yaratıcı bir parti olarak, Monarşiyi barış yoluyla yıkıp Demokratik Cumhuriyet kurulabilecek mi? Düşman barış içinde iktidarını terkedecek mi? Biz düşmanın barış yoluyla yıkılacağına inanmadık. Silahlı düşman silahla yıkılır. Fakat Nepal'in mevcut koşullarında 230 yıllık Monarşinin yıkılıp, Cumhuriyetçi sistemin barışçıl yollarla kurulabileceği mümkündür. Kral kliği tamamen yalnızlaştırılmış durumdadır. Ancak bu söz konusu sürecin Yeni Demokratik Devrim olduğu anlamına gelmez ve gelmemeli. Ayrıca devrimin barışçıl yollarla gerçekleşebileceği anlamına da gelmez, gelmemeli. Partimiz şuna inanmaktadır ki, Nepal'de cumhuriyetten sonra bile Yeni Demokratik Devrim'in halen gerçekleşme ihtiyacı vardır. Bu süreç kesinlikle YDD'ye giden bir adımdır. Şunun altı özellikle çizilmesi gerekir; 10 yıllık muazzam Halk Savaşı sürecinde şu gerçeği gördük. Nepal devrimi kendi güzergahını çizmek durumundadır ve Yeni Demokratik Halk Devrimi'nden önce bir aşamayı daha katetmek mecburiyetindedir. Bu Monarşinin lağvedilmesi ve Cumhuriyetin kurulması aşamasıdır. İki şey göz önünde bulundurulması gerekir. Birincisi, Nepal, ne Rusya, ne Çin'dir. Ekim Devrimi Rusya'da yaşandığında orada Nepal'deki gibi Monarşi vardı. Fakat ülke kapitalistti. 1949'da Çin'de DHD gerçekleştiğinde ise toplum yarı-feodal, yarı-sömürgeydi. Tıpkı Nepal'de olduğu gibi. Ancak orada cumhuriyet vardı. Oysa Nepal'de Monarşi var. İkincisi, Nepal'de şöylesi problemlerde var. Yerli Dalit halkı (Dokunulmaz kastına mensup) Madheshis (Hindistan kökenli olupta ova-düzlük Terai bölgesinde yaşayan haklar vs.) Böylesi bir fenomenle, ne Rus Devrimi, ne de Çin Devrimi'nde karşılaşılmıştı. Partimiz ayrıca şunu görmektedir; Monarşinin yıkılması ve Cumhuriyetin kurulması YDD gerçekleşmesini kolaylaştıracak ve hızlandırılacaktır. Bu ne bir sapmadır ne oportunizmdir ve nede teslimiyet anlamına gelir. Lakin böylesi suçlamarda bulunan ve kuşkular taşıyanlar mevcuttur. Bizim derinden bilince çıkarıdığımız ve kuvvetle savunduğumuz şey Marksizm-Leninizm-Maoizm'nin devrimci ilkeleridir ve bunu her zamanda yapmaya devam edeceğiz. Bizim için Monarşinin devrilmesi ve Cumhuriyetin kurulması bir platformun ötesinden başka bir şey değildir. Bunun sayesinde bir süre dinlenme fırsatı bulacağız ve nihai hedefimize doğru yürüyüşümüze devam edeceğiz ve ilerleyeceğiz. Bu ise DHD, Sosyalizm ve Komünizmdir. Bizim yaptığımız ve yapmaya çalıştığımız MLM'yi Nepal'in somut koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulamaktır.

Halkın bu kaçınılmaz gördüğünüz objektif barış beklentisini, silahlı mücadele ve devrimci şiddetle ilişkisini nasıl ele alıyorsunuz? Bu kitleleri boş beklentilere sokmaz mı?

Sanmıyorum, çünkü sınıf mücadelesi içinde parti olarak silahlı mücadelenin zorunluluğuna dair onları eğitmeye ve aralıksız aydınlatnaya devam edeceğiz. Diğer bir tanımlamayla, MLM'nin temel ilkeleri temelinde kitlelerin aralıksız ve sürekli eğitimi devam etmektedir. Kitlelere barışın sadece tali ve geçici olduğunu söylüyoruz. Fakat mücadelenin mutlak ve kalıcılığını durmadan bıkmadan söylüyoruz. Bu durum şu gerçeklik tarafından teyid edilmektedir ki, partimiz 1991'de parlementer seçimlere katılmıştı, fakat 3 yıl sonra topyekün boykot tavrını geliştirmiş ve akabinde bir fırtına misali 1996 yılında Halk Savaşı'nı başlatmıştır. Fakat süreç içerisinde, 2001 senesinde barış görüşmelerine katılmıştır. Ancak taleplerimiz yerine getirilmediğinde biz yeniden görüşmelerden çekildik ve silahlı mücadeleyi tekrardan sürdürdük. Her aldığımız kararda halk bizi destekledi. Biz halkı doğru ve bilimsel temelde eğittiğimiz için bu mümkün olabildi. Dolayısıyla, biz sadece barışçıl yollarla gidileceğini düşünmüyoruz. Biz halkın yürüttüğümüz devrim mücadelesinde sahip olduğu kaygı ve bundan merak duymasını büyük memnuniyetle karşılıyor ve değer veriyoruz. Biz sadece eleştirenleri ve yorumlayanları değil, fakat aynı zamanda yoldaşça tereddüt duyanlarada değer veriyoruz. İleri ve devrimci kitleler iç ve dış komploları merak etmektedir. Kitlelerimize devrimci bir iyimserlikle Nepal devrimi için, yenilgi olasılığından çok, başarıya gitme büyük olasılığı olduğunu söyleyebilirmisiniz? Biz devrime yönelik içte ve dışta gelişebilecek herhangi bir karşı saldırı ve komplonun hiç bir zaman olmayacağını söylemiyoruz. Ancak şundan da tamamen eminiz ki, tüm bu saldırılar NKP(Maoist) önderliğindeki Nepal halkı tarafından mutlaka yenilgiye uğratılacaktır. Çünkü biz, sadece siyasi değil fakat aynı zamanda askeri gücüde elde etmiş bulunuyoruz. Biz ayrıca, tüm dünyadaki devrimcilerden güçlü bir destek aldığımızında bilincindeyiz. Önümüzdeki dönemde mücadelenin alacağı yeni biçimler neler olabilir? Bildiğiniz gibi Nepal devrimi proleter dünya devriminin bir parçasıdır. Son derece parlak bir geleceğe yakındır ve elde etmesi gereken başarıyı mutlaka elde edecektir.

Nisan ayaklanmasından ne türden bir başarı elde ettiniz.

Yine NKP(Maoist) önderliği altında birleşmiş halk kitleleri yeni ve güçlü bir dalga daha yaratabilirmi? Şayet barış görüşmeleri başarısızlıkla sonuçlanır ve halk düşmanları yeni bir komplo hazırlamaya kalkarsa, amansız bir halk ayaklanmasının Nepal'de gerçekleşmesi yönünde kesin bir kanaate varmamıza yol açacak sebebler fazlasıyla mevcuttur. Ayrıca partimiz Nepal'de, şayet barış görüşmeleri başarısızlıkla sonuçlanırsa, büyük bir kitle ayaklanmasını başlatmasını karar altına almıştır. 7 aydır devam eden barış görüşmelerinin seyri içinde şehirli kitlelerden bile geniş destek aldığımızı gördük. Şayet geniş barışçıl bir kitlesel gösteriler yetersiz kalırsa partimiz, tüm ülke çapında muazzam ve güçlü silahlı bir ayaklanma başlatacaktır. Diğer çalışmaların yanısıra, bu yönlü hazırlıklarda devam etmektedir. Dört türden hazırlık söz konusudur. Bunlar barış sürecinin başarıyla sonuçlanması için ön görülmüş hazırlıklardır: **1- Görüşmeler 2- Diplomatik girişim 3- Barışçıl güçlü kitlesel gösteriler 4- Silahlı halk ayaklanması.**

Nepal'li komünistler, gericilerin ve emperyalistlerlerin iç çelişkilerini nasıl ele almaktadır? Bu noktada kaygılar olsa da, Nepal'i komünistler dünya ilerici ve devrimci hareketini şaşırttı! Halk Savaşı'nın seyri içerisinde biz ulusal düşmanlarımızın iç çelişkilerini doğru biçimde ele almada oldukça ileri bir yetenek sergiledik. Ancak şunu da gördük ki, devrimi başarabilmek için aynı derecede şöyle bir yeteneğe de sahip olmalıyız. Bu, uluslararası çelişkileride doğru tarzda ele alınmasını gerektirir ki, bugün bunu çok daha somut ve yakıcı olarak hissetmekteyiz. Önümüzdeki süreçte yapacağımız, büyük önderlerimizinde bize öğrettikleri gibi, baş düşmanı izole et, ikincil olanından yararlan. Diğer tali olanlar içinde baş düşman üzerinde odaklan, ve esası saf dışı etttikten sonra lokma lokma yut veya onları kendi çelişkileriyle boğuşmak zorunda bırak. Nepal'de, Türkiye/Kuzey Kürdistan'da ve hatta Birleşik Kralıklar'da kadınlar çok ağır baskılara maruz kalıyor. Biliyoruz ki, devrim sürecinde Nepal'de kadınlar büyük haklar elde ettiler. Nedir bu kazanılan haklar ve gelişmeler, önümüzdeki süreçte bu soruna ilişkin nasıl bir hat izleyeceksiniz? Birinci olarak, partimiz kadın meselesi üzerine çok bilimsel ve doğru politik uygulamayı benimsemiştir ki, onlar gökyüzünün yarısı ve yeryüzünde yaşayan büyük bir kesimdir. Partimiz onları devrimci ilkeler ışığında eğitmiş bulunuyor. Bugün, kadınların ideolojik ve politik seviyeleri göreceli olarak oldukça yüksektir. Kadınlar arasında sınıf bilinci hayli ileridir. Devrimin kadınları baskıdan kurtararak özgürleştireceğini herkesten daha çok kadınlar bilince çıkarmışlardır. Kadınlar halihazırda Halk Kurtuluş Ordusu'nun yüzde 40'ını oluşturuyor. Ve aynı zamanda şehir komiteleri seviyesinde yüzde 40'ı kadar önderlikte kadınlar yer almaktadır. Kadınlar sadece çatışmalarda yer alıp zalim Nepal Kraliyet ordusunun kana susamış katillerine nice yenilgilere uğratmakla yetinmemiş, aynı zamanda bütün dünyaya sahip oldukları örnek ve takdire şayan kahramanlıklar göstermişlerdir. Ve yine yeni devlet iktidarının da fiilen uygulayıcıları olarak yerlerini almışlardır. Kurtarılmış alanlarda kadınlar üzerinde sömürü kalkmıştır. Eski topluma ait eski alışkanlıklar, eski değer yargıları halen kısmen varlığını korumaktadır. Feodalizmin ve diğer gerici kültürün bir çok karakteristik özelliklerinin tümü kökten sökülüp atılacaktır. İşaret ettiğimiz toplum yeni toplumdur, kadınlar yeni kadınlardır.

Zaman ayırdığınız için teşekkürlerimizi iletirken, son olarak gazetemiz Devrimci Demokrasi aracılığıyla halkımıza ve okurlarımıza söylemek, iletmek istediğiniz bir mesajınız varmı?

Partimiz devrimci destekleri için tüm Türkiye'li halka teşekkürlerini iletir. Bu desteğe, son nihai zafer kazanılıncaya kadar, devam edeceğine umudumuz tamdır. Kardeş partimiz Maoist Komünist Partisi'nin ve değerli yoldaşlarımız olan 17 büyük komünist önder ve savaşçının gerici Türk rejimi tarafından hunharca katledilmeleri karşısında son derece büyük bir üzüntü ve şok yaşadık. Ancak kahraman Türkiye halkı, bu darbenin sonuçlarını ve yaşanan acıları güce dönüştüreceğine olan inancımız tamdır ve ülke çapında Türkiye devrimini zaferle taçlandıracaklardır. Partimiz, 17 komünist önder de dahil, Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin bütün şehitleri önünde saygıyla eğilmektedir. Gazeteniz aracılığıyla yoldaşlara selamlarımızı gönderiyorum. Devrimci Demokrasi Gazetesi'nin NKP(M) temsilcisi ile yaptığı ve 16-30 Kasım 2006 tarihli 100. sayısında yayımlanan röportaj

Enver Gökçe

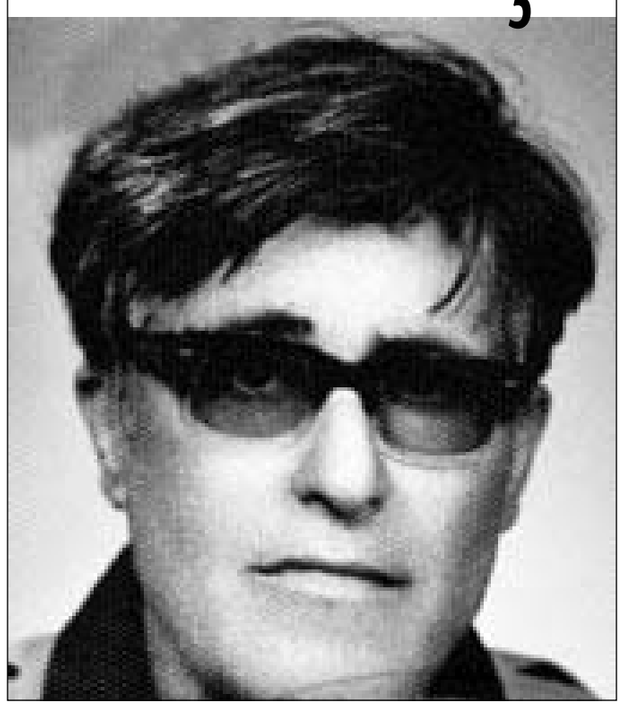

1920 yılında doğmuşum. Ankara'ya gelişimiz çok soğuk, hemen hemen kışın yeni başladığı zamana rastlar. O zaman dokuz yaşındaydım. Yağmurlu bir günde köyden ayrıldık. Arapkir'e ordan da Hekimhan, Kangal yoluyla Sivas'a kadar kara yoluyla ve kış vaktinde yolculuğumuzu sürdürdük.

Ulaşım yolları iyi değildi. Hatta o koşullarla zor ilerliyorduk. Ve hayvanlarla geliyorduk. Hanlarda yata yata. O zaman uzun bir yolculuktan sonra, on bir günde Ankara'ya gelebildik.

Ankara yeni kurulabilen on beş bin nüfuslu küçük bir kasaba görünümündeydi. Şehir bugünkü Ulus veUlus'taki heykel çevresinde ve Samanpazarı denen yer etrafında, Ankara Kalesi'nin çevresinde toplanıyordu. Bundan böyle burada yaşayacaktık.

Derken 929 yılında o zamanlar, Ankara'da Hüseyin Avni isminde bir zatın yönettiği hususi bir ilkokul vardı. Oraya paralı girip okunuyordu. Okullar yeni başlamıştı. Ben gecikmiştim zaten. Bu okula kayıt oldum. İlk okulu burada okudum ve bitirdim. 935 ve 936 yıllarında Cebeci Ortaokulu'na devam ettim. Lise tahsilime gene Ankara'nın Gazi Lisesi denen ünlü okulda devam etmiştim. 939 yılında öğrenimimi tamamladım.

Bu yıllarda yeni yeni okuyor, tadalıyor, gelişiyor ve kendimi yetiştiriyordum. Ta ilkokuldayken bu sevgi içimize atılmıştı. Celalettin Tevfik Bey adlı bir öğretmenimiz vardı. Bu öğretmen bana kendi derslerinde eski şairlerden (N.Kemal ve başka şairlerden) ünlü şiirler okur ve okuturdu. Bana şiirin güzelliklerini anlatırdı. Bu öğretmene karşı, bana okuma sevgisi aşıladığı için, saygım büyük olmuştur. Yine Gazi Lisesi'nde edebiyat derslerine Fevziye Abdullah ve İsak Refet gelirlerdi. İsak Refet edebiyat hocamız oldu. Bu hocalar beni yönlendirdiler edebiyata. Ben de mümkün mertebe faydalandım. Bu hazırlıklarla üniversite yaşamına başlamış oldum. Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde Türkoloji adlı bir bölüm vardı. Burayı seçtim.

İşte üniversiteye devam etmem sırasında, daha doğrusu devrimci fikirlere olan yakınlığım dolayısıyla, fakültenin ilk yıllarından itibaren, bazı derneklere ve yatınlara yöneldim. Bunlarla bağlantı kurdum.

Ülkü dergisi adlı ünlü Halkevi Dergisi'nde çalışmaya başladım. Görevim düzeltmenlik ve dergi çıkarma tekniği üzerineydi. O zaman dergiye Ahmet Kutsi Tecer ve Bedrettin Tuncel yön veriyorlardı. İdare kısmında Ahmet Serdaroğlu adlı sevdiğim bir insan çalışırdı.

Dergiye, Nurullah Ataç, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ahmet Kutsi Tecer zaman zaman uğrarlar ve konuşurlardı.

Ben bu arada, gene Ankara'da çıkan bir dergide, bir şiir yayınlamıştım. Bu şiir Ahmet Kutsi Tecer tarafından görülerek beğenilmemiş, (bu şiir, "Köylülerime" adlı ve "Dost Dost İle Kavga" adlı kitabımda yayınlanan şiirdir.) bana Ahmet Kutsi Tecer tarafından şiirin çok kötü olduğu söylendi. Benim şiiri bırakarak düzyazı yazmam istendi. Ben de o zaman, Ahmet Kutsi Tecer'e "ben daha kötüsünü de yazarım" diye güya esprili olarak cevap vermiştim.

Ülkü'de birkaç yeni arkadaş tanıdım. Bunlardan bir tanesi Sefer Aytekin'di. O zamanlar çok devrimci bir rol oynayan Sefer Aytekin hayatımda unutamadığım insanlar arasındaydı.

O zamanlar Ankara'da bulunan Arif Damar (Arif Barikat) ve bugün de edebiyatımızın bilinen kişilerinden Mehmet Kemal de benim ilk edebiyat arkadaşlarımdır. Mehmet Kemal'le aynı mahallede otururduk. Benim ilk arkadaşlarımdan birisidir. Yine Ceyhan Atuf Kansu'da daha ilkokul çağında, belki de ilk tanıdığım en eski arkadaşlarımdan birisidir. Kendisiyle Hususi bizim mektepte beraber okumuştuk. Bu arkadaşlardan sonra şair Niyazi Akıncıoğlu'nu tanıdım. Bunlar "On Beşinci Yıl" isimli kahvenin devamlı sakinlerindendi.

Belirli hocalar dışındaki hocalarla ilişkimiz her şeyden önce bir talebe hoca münasebetinin dışına çıkmazdı. Yani siyasi bakımdan yahut diğer yönlerden herhangi bir fikir alış verişinde bulunmak olmazdı. Yalnız devrimci hocalarımızdan, Pertev Naili Boratav, Behice Boran, Niyazi Berkes ve karısı Mediha Berkes'le aramız gayet iyiydi.

O sıralarda gene dergi ve gazete çıkarırken bir çok matbaacı, mürettip işçi arkadaş tanıdım. Bunlardan bir tanesini hiç unutamam. Bu Hasan isimli işçidir. Ve sonra adına "Mürettip Hasan" isimli şiiri yazdım. Çok iyi, Anadolu Halkından bir gençti Hasan. Hasan'la daha sonra 951 büyük tevkifatta da karşılaştık. Onu da tutup getirmişlerdi. Zavallı Hasan beş seneye mahkum olmuştu ve veremdi de. Sonunda çok yaşamadı zaten.

O zamanlar gençtik, sıhhatliydik tabii. Her işi benimseyerek yapıyorduk. Bu yüzden bizim derginin çıkışında mesela Ant Dergisi'nin çıkışında, ortaya getirilişinde büyük yararların olduğu doğrudur. Ve bu işleri hiç bir şey beklemeden, kendiliğinden ve tabii olarak yapıyorduk.

Sanatçılık ilişkilerimiz gelişmeye başladı.

Ben gençliğimde de kesin olarak içki tarafları değildim. Bu yüzden o zamanki ünlü Ankara meyhanelerinden hiç birine gitmedim, gitmezdim. Ve arkadaşlarımı da bu yerlere gitmekten men ettim.

Yine bu devrede ünlü halk ozanları, Aşık Ali İzzet, Aşık Veysel, Habib Karaaslan gibi temiz şairlerin hepsiyle teker teker tanıştım, ilgilendim. Onların gerçekten temiz bir halk yüzleri vardı. Ve bu taraflarıyla az çok ilgilendim ve temaslar kurdum.

O gün iki şey vardı ortada benim için. Bir yanda Garip hasta sanat anlayışı diğer yanda dinamik halk edebiyatının yüzü. Bunlar karşı karşıya getirilince ben elbetteki kendi sınıfımdan gelme halk ozanlarından taraftım. Bu yüzdendir ki o devrede bu şairlerin yanında olmam. Nitekim halk ozanları bu işte gerçek yerlerini göstermişler ve her zaman doğrunun ve güzelin yanında olmuşlardır.

Biz tavrımızı belirlemiştik.

945 yılında yani Garipçilerin edebiyatımıza egemen oldukları bir çağda dergi yayınlamaya ihtiyaç duymuştuk. Bu devre henüz toplumcu akımı güçlendirmeye çalıştığımız bir devreye rastlar. Orhan Veli ve arkadaşları o zaman devrimci şiirleri yoksayan ve yozlaştıran bir çalışma içindeydi. Ve bu sebeple biz Ant çevresine, küçük bir topluluk da olsak, devrimci sanat sorumluluğunu üstlenmiştik. Daha evvelden Yeni Edebiyat dergisi tarafından yürütülen akımın mümessili olarak karınca kaderince çalışmalarımızı sürdürüyorduk. Bu anti-faşist ve devrimci bir gençlik ve onun devrimci sanatı etrafında yeni bir akımın mümessili toplumcu sanatı ortaya çıkarmayı amaçlayan gençlerdik denebilir.

Bizim varlığımız aslında önemsizdi, küçüktü, ama doğruydu. Biz bu doğrudan dolayı bir aradaydık.

Bu sırada Nurullah Ataç ve arkadaşları bizim bu tutumumuzdan habersiz gibi görünüyorlardı. Bizim adımızı yoksaymak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Rahmetli Nurullah Ataç yalnız kendi dar çevresinde ve Orhan Veli etrafında yaygara koparıyordu.

Bu devredeki edebiyat çalışmalarımızın yararlı olduğu kanısındayım. Buna rağmen onların bu tavrı yüzünden bir çok yetenekli genç körelip gitti. Hatta denebilir ki Nurullah Ataç ve arkadaşları bu devrede bizim bu sınıfsal karşı koymamıza, güçlenmemize, bilemeden yardım etmişlerdir.

O günkü tavrımızın sadeliği ortadadır.

948 yılında, o zaman anti-faşist bir dernek kurmuştuk. Türkiye Gençler Derneği davası denildi bu davaya. Bu derneğin yüz elli kadar üyesi olmuştur. Ve harp sonrası devresinin bir parçasıdır.

Dernek her türlü anti-faşist ve demokratik fikirli genci bir araya getiriyordu.

Derneğin Ankara Denizciler caddesinde bir ahşap evde merkezi vardı. Faaliyetleri arasında halka her türlü yardım vardı. Örneğin, halkın hasatına bilfiil iştirak etmek, katılmak gibi faaliyetler bunların arasındaydı.

Hatırladığıma göre, o zaman dernek, içlerinde ben de olmak üzere, sekiz on üyesi bir İstanbul Ankara arasında yürüyüş tertip etmişti. Bu Ankara İstanbul yolculuğu beş altı gün sürdü ve tamamlandı.

Derneğin bir çok yapıcı işe yönelmesi, Ankara çevresinde bulunan ırkçı Turancıları rahatsız etmeye başladı. Dernek fakülte ve Ankara çevresinde yaygınlaşmaya başlamıştı. Bu nedenle ırkçı Turancılar derneğin gidişine karşı bir takım eylemlere giriştiler. Gösteri yapmaya başladılar. Derneğin yıkılması etrafında tehditler çoğaldı.

Biz o zaman safça, yirmi otuz kişi, bir odacık yerde toplandık ve elimizde sopalarla gelenleri bekledik.

Turancılığın etkinliği çoktu o zamanlar.

Turancılar saldırdı. Dernek yıkıldı bir kaç saat içinde. Kitaplar yırtıldı. Sokaklara atıldı. Dernek üyelerinden yakaladıkları birkaç kişiyi dövdüler. Fakat dernek faaliyetine devam etti. Dernek etrafında bir takım provakasyonlar aldı yürüdü.

Sonucunda dernek üyelerinden iki kız arkadaş biri Melahat Kürşal, diğeri Nural ve ben, Mehmet Kemal Şevki Akşit tevkif edildik. Gerekçe olarak dernek üyelerinin komünizm propagandası yaptıkları ileri sürülüyordu. Bu yüzden tutuklandık. Ankara cezaevine götürülüp tıkıldık.

Üç ay devam eden sorgudan sonra hiç kimseyi mahkum edemediler. Hepimiz beraat ettik. Böylece üç ay boşu boşuna geçti.

Bu devre hapishanede bir kaç tane şiir yazdım. "Görüşmeci" isimli şiir bu devrenin mahsulüdür. Görüşmeye arkadaşlarım kendi ailemden kızkardeşim gelirlerdi. Bu şiiri daha sonra "Görüs Günü" adıyla yayınladım.Gene bu devrenin anısı olarak "Fakültenin Önü" adlı şiir, bu gösterilerden sonra yazılmıştır.Bu şiirde olayları günü gününe yansıtan en iyi bir şiirimdir.

Bu sırada memlekette büyük bir umut başlamıştır. Demokrat parti memleket için büyük bir ümittir. Ve Türk halkı da Demokrat Parti madrabazlarının peşinden gitmektedir.

Benim kişisel durumumsa, fakülteyi bitirmişim, iş arıyorum. O zaman Milli Eğitim Bakanı olan Tahsin Banguoğlu benim üniversiteden hocamdır. İş için müracaat ediyorum. Bana verilen cevap bir sürü bahaneden sonra yine de beklememdir. Nihayet işten ümidimi keserek başka bir ekmek parası kazanmak için yeniden çeşitli işlere girişiyorum.

Bu arada İstanbul'da Yurtlar Müdürlüğünde bir işe talibim. Neticede Yurtlar Müdürlüğünde yönetim memurluğu işini alıyorum.

Yurtlar müdürlüğünde görevime 1950 yılının içinde, ekim ayına doğru başladım. İlk görevim Çarşı Kapı öğrenci yurtlarındaydı. Daha sonra çalışmalarım beğenilmiş olacak ki, bir çok yurtların kuruluşunda görev aldım. Çarşı Kapıdan sonra Yıldız Teknik okulu yurdunda yeni görevime başladım. Bu arada kısa bir müddet için Denizcilik yurduna ve tekrar Kadırga Öğrenci yurduna atandım. Bu devre benim hayatımda çok önemli bir devredir.

Bu devre 951 tevkifatının başladığı devredir. 951 Tevkifatı İstanbul'da Ekim ayında başlatıldı.

Gazetelerde okuduğumuza göre Sevim Tarı isminde bir kadın Paris'e giderken yakalanmış. Bunun üstünden bir süre geçti. Bundan sonra, buna dayalı olarak Tevkifat başlamıştı. Ben de bir kaç öğrenciden sonra Eylül'e doğru tutuklandım. O zaman kadırga öğrenci yurdunda bulunuyordum. Daha önce yurt binasında kaldığım odanın arandığını, didik didik her tarafın araştırıldığını görmüştüm. Bu olayın üzerinden bir hafta geçti ki, tutuklanma günüm geldi.

O zamanlar İstanbul 1. şubesi geçici hapishane olarak kullanılıyordu. Teker teker o günün devrimcileri ve demokrat fikirli gençleri alel acele tutuklanıyordu.

Aşağı yukarı tevkifat için bütün hazırlıklar bitmiş olacak ki, büyük darbe indi. TKP Tevkifatı denilen meşhur 951 Tevkifatı olayı başlamış oldu. Bu tevkifatta alışılmamış bir çok yıldırma yöntemleri uygulandı.

Gene tabutluklar, falakalar ve her türlü insanlık dışı işlemler yapıldı. Ve sonuçta yüz altmış sekiz insan askeri mahkemede yargılandı. Gereği şekilde hepsi de cezalandı. Ben şahsen bu davada hiç bir fayda görmediğim için avukat bile tutmadım. Ayrıca bir çok gene hapishaneden tanıdığım insanlar da savunmalarını kendileri verdiler. Epeyce direndik. Fakat sonuç olarak şunu söyleyeyim, yüz altmış sekiz kişi bu davada hepsi hüküm giydiler. Bunların isimleri ve aldıkları cezalar yayınlanmıştır.

Ben savunmamı kendim yaptım. Hatırladığıma göre o zaman çok iyi bir savunma hazırlamıştım. Yapılan isnatları reddettim. Bazı arkadaşlarımla olan temaslarımın kanuni olduğunu gizli bir örgüt tarafından yönetilmediğimi iddia ettim. Fakat kaale alınmadı.

Ben savunmamın özünde Marksizmi istediğimi beyan etmiştim. Mahkeme bildiğini okudu. Sonuçta yedi seneye mahkum edildim. Ayrıca bu cezanın üçte bir bölümlük kısmı kadar da sürgün cezam vardı. Böylece mahkeme sonuçlandı ve herkesi ceza evlerine dağıttılar.

İlk toplandığınız yer İstanbul 1. Şubeden sonra Harbiye cezaevine, tekrar İstanbul 1.Şubesine ve Yıldız'daki Güvercinlik adı verilen eski bir binada tutuklu kaldık. Böylece iki yıl 1.Şube bir yıl da .....

İleri cezaevleri statüsüne göre bütün Türkiye Hapishanelerine dağıtılmış olduk. Son parti Adana cezaevine gönderildik. 1.Şubede kaldığım zaman içinde işkence yapıldı. Havasız ve hatta ekmek ve su bile verilmediği günlerde iki yıl birinci şubenin ünlü odalarında gün geçirdik.

Bu arada içerde, bir çok kanunsuz işlemlerin yapıldığı doğrudur. O sırada ruhi deprasyon geçirenlerin ve intihara yeltenenlerin sayısı da oldukça kabarıktır.

Adana'ya kadar parmaklarımızdan ve ellerimizden kelepçeli olarak getirildik. Siyasi koğuşa yerleştirildik. Adana'da Zeki Baştımar, Mihri Belli, Şevki Akşit de bulunuyordu.

Yedi yıl Adana'da tamamlandı. Adana cezaevinden sürgün yerime gönderilmek üzere salıverildim. Sürgünü geçireceğim Çorum'un Sungurlu kasabasına geldim.

Her gün Sungurlunun bir karakolunda İspat-ı vucut ediyorduk, kendimiz gösteriyor ve imza atıyorduk. Kalacak yerimiz yoktu, iş yoktu. Halimiz Allaha kalmıştı. Böylece sürgünümüz devam etti.

Neden sonra ordan başka bir yere, iş bulabileceğim bir yere naklimi yaptırmayı istedim. O zaman Sungurlu mahkemesine başvurarak Ankara'ya naklimi istedim. Böylece sürgünün bir kısmı Ankara'da geçti.

Hapishanede herkes kendine göre bir işle meşgul olurdu. Günlük hapishane hayatının dışında benim işim gene sanat oldu. Şiirle uğraşıyordum. Bu arada benim önemli yapıtlarımdan birisi olan "Yusuf ile Balaban"ı yazmaya başladım. O devrelerde böyle bir şiir çalışması yapacağım belliydi. Bir takım sıkıntılar başlamıştı ve şiirin ilk mısraları dökülmeye başladı. "Ve; zaman akar, zaman gecer, / Zaman zindan icinde." Dizeleriyle başlayan şiir kafamda şekillenmeye başladı. Ve sonuçta otuz şiirlik bir destan kısa bir müddet içinde zannederim bir ay içinde bitirmiş oldum. Destan böylece tamamlanmış oldu. Ben de rahatlamıştım ama, asıl iş bu parçaların dışarıya çıkarılmasıydı. Neticede o işi de başardım. Destan sağ salim dışarıya çıktı. Fakat daha sonra aynı titizlik destanın saklanmasında gösterilemedi. Ve eser tamamen bugün elimden çıktı. Kayboldu. Bugün destanın elimde kalan parçaları arasında sonradan, Baslangic, uy kirpi kiz kirpi, bu Balaban`in dünyadan Göctügüdür, ve Kirtim Kirt adlı son bölüm kalmıştır.

Destanı birçok arkadaşım okumuştur. Dışarda da okunmuştur. Elden ele geçtiğini de öğrendim hatta. Destanı Ahmet Arif de okumuştur.

Hapishanede günlük çalışmalarım arasında Fransızca da önemli bir yer tutar. Orhan Suda ile o zaman aynı ranzada kalıyorduk. Bana dil bakımında çok yararları dokunmuştur. Orhan Suda ile hergün aynı ranzanın etrafında günümüzü geçirirdik. Ve çalışmalarımız bitince akşamları volta atardık. Böylece günler akıp geçti.

O zamanlar edebiyatla uğraşan Hilmi Akın, Arif Ünal (Ahmet Arif) ve ayrıca saz çalışmalarına devam eden Ruhi Su ve devlet tiyatrosundan şimdi rahmetli olmuş Ulvi Uraz ve Kemal Bekir gibi ünlü sanat adamları bulunuyordu. Sükran Kurdakulda o zamanlar tutulup getirilmişti. Sonuçta o da üç sene sekiz aya hüküm giydiği için cezasını geçirmeye çalıştı aynı hava içinde. Değerli bir gençti.

Süleyman Ege ile İstanbul sokaklarını, Beyazıt'ı karış karış her gün gezer dolaşırdık. Adnan Menderes'e karşı yürütülen miting be gösterileri izlerdik. İşte tam bu sırada yani 28-29 Nisanda Beyazıt'ta bir takım gösteriler yapıldı.Aynı gün de Turan Emeksiz'in öldüğü yahut ta ertesi gün Beyazıt meydanı hınca hınç doluydu. "Turan Emeksiz" adlı şiirim bu devrede yazılmıştır.

Bu gösteriler her gün devam ediyordu.

Bizler de birkaç işçi arkadaşla habire Beyazıt meydanının etrafında dolanıp duruyorduk.

Bir gün evimden alınarak götürüldüm. Olaylardan korkan eski yöneticiler, ve Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı bir liste yapmış. Bu listede adımız vardı. Tutuklandık. Bizim kendi istediğimiz bir yere ama sıkıyönetim dışında herhangi bir bölgeye gitmemiz teklifi yapıldı. Ben o zaman, kendi memleketim diye, bildiğim ülke diye ve bunca uzun süren hapislik ve sürgünden sonra biraz nefes alırım diye Erzincan'ı seçmiştim. Zaten Ankara, İstanbul ve İzmir dışında bir yer seçmemiz gerekiyordu. Böylece Erzincan'a gitmeye karar verdim. Uzun bir yolculuktan sonra Erzincan'a geldim. Birkaç günüm şurda burda gözaltında tutularak geçti. Yollarda bir değişiklik olmadığı için, köyüme çok zahmetli gelebildim.

O zamanlar köyden birkaç kişi bu işten sevinmez göründülerse de, çoğunlukla kendi halkım tarafından gayet iyi karşılandım. 27 Mayıs devrimi başladı. Köyün radyosundan devrimin yapıldığı okundu. Menderes'in de yakalandığı okundu.

Bundan sonradır ki, şuraya buraya sürülen arkadaşlar da özgürlüklerimize kavuşmuştuk. Böylece ikinci sürgün de bitince hayat kavgasının içinde kaldık.

Eskiden beri tanıdığım Fetih Giray bir günlük gazete çıkarmaya başlayınca ben de iş için müracaat ettim. O zamanlar için küçük bir parayla gazetenin düzeltmenlik görevine başladım.

Bu gazete küçük trajlı bir reklam gazetesiydi. Bir ara İsmail Gençtürk isimli genç bir delikanlı da bize yardımcı olarak yanıma verildi. İsmail Gençtürk herhaliyle bir memleket çocuğu olduğu belliydi. Biz onunla altı ay kadar beraber çalıştık. Nihayet gazete 963 yılına doğru kapandı.

Bu arada bozulan sağlığımın tedavisi için kaplıcalara gittim. Haymana, Kızılcahamam ilçelerindeki kaplıcalardan şifa aradım.

Gazete kapanınca yeniden işsiz kaldık. Pablo Neruda çevirilerini sürdürüyordum.

Neruda bilindiği gibi dünyanın en büyük şairlerinden birisidir. Şiirle uğraşmam dolayısıyla Neruda 'ya eğilimim güngeçtikçe artıyordu. Neruda çarpıcı ve büyük bir ozandır. Dünyayı ve insanları seven birisi. Başından da büyük olaylar geçmiştir. Gizli yaşadığı, sürgünde kaldığı yıllar olmuştur. Büyüklüğü biraz da buradan gelmektedir. Benim ona ilgim de bu bazı yakınlıklarımızdandır.

İstanbul'a gittim. Daha önceleri de gitmiş olmama rağmen, İstanbul'u pek tanımıyordum. Yerleştim. Hatta Menekşe'den bir ev de tuttum. Bir çok çalışmam olacaktı. Çevirileri de hızlandırmıştım.

Ant dergisiyle de bir ara ilişkim oldu.

Bir spor dergisinde de düzeltmen olarak çalışıyordum.

Bu dönemde en önemli iş diyebileceğim çalışmam, Meydan Larus'taki çalışmamdır. Bu işi bana Yaşar Kemal bulmuştu. Yaşar Kemal eski bir dosttu. Çevresi de şimdi genişti. Bu iş beni çok rahatlattı.

Bu iş kısa sürdü.

Sakıncalılığımızdan dolayı dergiyle ilişiğimiz kesildi. Bu kararı o zaman bana derginin önemli bir yönetmeni olan Günay Akarsu isimli arkadaş tebliğ etti.

İstanbul'da çocuk yayınları yapan bir yayınevi vardı. Bu yayınevinin Dünya Masal ve Efsaneleri adlı bir dizisi vardı. Çin, Hint, Eski Mısır gibi dünya uluslarının masal efsane kolleksiyonlarını çevirdim. Yedi sekiz kitap tutuyordu. Basılmak üzere hazırlıklar yapılmıştı. Ekonomik sıkıntılar başgösterince, kendi köyüme yerleşmem gerekiyordu. İstanbul'a veda ederek kendi köyüme yerleştim. Kitapların basılıp basılmadığı konusunda bilgi alamıyorum. Bir kazık daha atılıyor bize.

Her yıl kış aylarında köyümde bulunuyordum. Yazları gezebileceğim zamanlarda dışarı çıkıyordum. Ankara, İstanbul gibi şehirlere geliyordum.

Bu arada şiir üzerindeki çalışmalarım ve çevirilerim devam etti.

Ben sınıf edebiyatı yapıyorum.

Türk halkının hayatın her dönemde aktif olan, güzel olan, büyük olan bu halkın sanatını yapmaya çalışıyorum.

Bence sanat herşeyden önce bu sınıfın yaşam kavgasındaki gücünü kudretini ortaya koymasındadır.

1940 yılına gelinen zamanlarda Türkiye'de çeşitli sanat görüşleri varolmuştur. Bilhassa endüalist sanat biçimine karşı ve toplumcu yanı olan cereyanlar bu devrede etkili olmuştur. Gayet tabi olarak bu toplumcu yanı kuvvetli olan akımın içindeydim. Ve içinde olacağım. Hani eski bir söz vardır: İnsan nasıl yaşarsa öyle düşünür. Bu çok doğrudur. Yani düşüncesini, yani bilincini onun sosyal hayatı, sosyal pratiği belirler. İnsana kendi çevresinde olan ilişkiler gene diyalektik bir bakışla açıklanabilir. Sanat ise daha karmaşık bir olaylar zinciridir. İyi, başarılı bir eseri meydana getirebilmek için önce sosyal bir içerik, sonra da estetik bir kılıf zorunludur.

Sosyal içeriği ve estetik yönü kuvvetli eserler ancak başarılı olur. Ben büyük sanatçılarda bu içeriği ve estetik yanın kuvvetli olduğunu görmüşümdür. Örneğin, Nazim'da ve Neruda'da bu sosyal ve estetik yönler bir bütün halinde ortaya konmuştur. Güzel ve kuvvetli olmak buradan gelmektedir.

Bir sanatçının doğru, devrimci bir yönde birşeyler verebilmesi için, pratik ve teori arasındaki işbirliği daima gözönünde tutması gerekir. Dünyayı ve olayları ancak diyalektik metodun ışığında kavrayıp yorumlayabiliriz.

Sanatla bilinçle duyarlık arasında tam bir uyum olmalıdır. Ne salt bilinç ne salt duyarlık tek başına yeterli değildir. Bir sanat eserinden, devrimci sanattan söz ettiğimizde, devrimci bir görüş açısında hareket ediyoruz. Yani dünyamızı insanca yaşanacak bir hale getirmek için şiiri ve sanatı sosyo-politik bir mücadelenin tanımlayıcı araçları olarak görüyoruz.

Baştan bakıldığında asıl mesele, insanın görüşlerinde kararlı olmasını meydana getirmiştir. Sadece namuslu olmak da yetmez. Sonuna kadar hem namuslu hem de sapına kadar bilinçli olmak şarttır. Gerçek sanatçı, pazarlıkların, küçük hesapların insanı değildir ve olamazda.

Şimdi benim yapmak istediğim bir iş var. 951 Tevkifatını yazmak. Eğer sağlığım el verirse, ömrüm vefa ederse, 951 Tevkifatının destanını yazacağım. Bunun için kafamda bazı tasarılarım vardır. Eğer bu işi başarabilirsem çok mutlu olurum.

İyi bir sanatçı olmak için önce, kendini halkını sevmesi daha doğrusu bu halkın içinden bu halkın en devrimci sınıfına bağlılık göstermesi içtenlikle bunu yapmak şarttır.

Hayatı tüm yönleriyle seveceksiniz.

İyilik kötülükleriyle, pisliğiyle, fakat seveceksiniz.

Suyunu, dağını, toprağını, çevreyi de kendisi kadar her şeyini seveceksiniz. Bunu sevdiğiniz bir sürede, bunları yapıtlarınıza geçirebildiğiniz ölçüde büyük ve yol gösterici olacaksınız.

Ben, Türk halkının içinden çıkmış, halkımızın özelliklerini yapıtlarımda yansıtmaya çalışan genç sanatçı arkadaşlarımı şimdiden kutlarım.

Ankara 1977 - 1980
Enver GÖKÇE

Enver GÖKÇE 19 Kasım 1981 tarihinde Ankara'da yaşama veda etti.

“Egemenlerin korkusunu daha da çoğaltmak gerek”

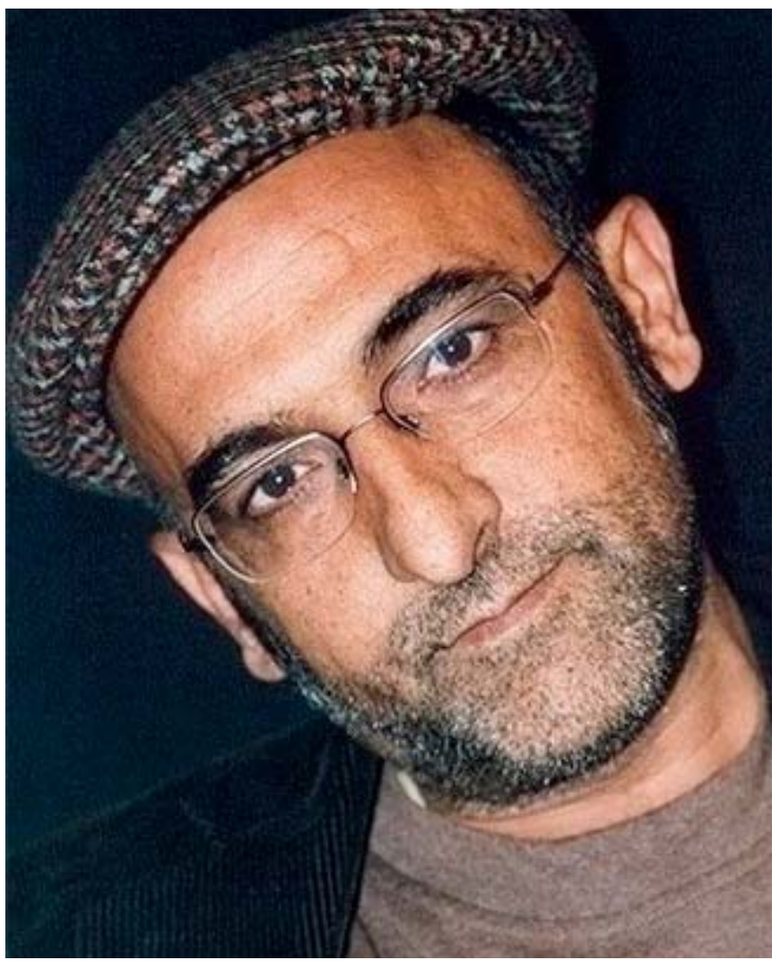

Söyleşi: Mehmet Çetin

-Demokratik Gençlik Hareketi'nin gerçekleştirdiği 9. Enternasyonal Yılmaz Güney Kültür-Sanat Festivali'nde Jüri Özel Ödülü bu yıl size verildi. Bu konuya dair hissedişlerinizi bizimle paylaşır mısınız?

-Düş yoldaşlarımın bu inceliğine teşekkür etmek öncelikli hissediş-im. 'Mum, dibine ışık vermezmiş' misali bir alışkanlığın içinde durduğumuza göre, arkadaşlarımızın bizi hatırlamaları ve emeğimizi ödüllendirmeleri kuşkusuz ki sevindirici oldu. Dahası da var:

80'li yıllarda, kuşatıldığımız hapishane koşullarından bir tür entelektüel firar olarak yaşadığımız yazınsal faaliyet ve ödüller alma dışında, 1990'dan bu yana; yani dışarıya çıktıktan sonra hiçbir yarışmaya ne yarışmacı ne de jüri üyesi olarak katılmadım. Bu sadece bana ait bir davranış değildi, değil. O yıllardan başlayarak, sanat-edebiyat dünyamızda biçimlenen muhalif çevrelerle, egemen sistemin yeniden üretilmesine katkı sunan yarışma, ödül, ceza, imza günleri vb. pek çok alışkanlığa tavır alageldik. Bu tavrımız esasa dair sürmektedir de. Yakın yıllardaki ideolojik sağcılaşmanın etkileri bu devrimci tutumu kısmen zayıflatmış görünse de, argümanlar da, tavrı sürdürenler de ortayerde. Bu, olanca kan kaybına karşın hâlâ önemli bir kazanım ve olanak, kanımca.

Kapitalist yarıştırmacı ahlakla böyle bir hesaplaşmadan gelen birimizin bu ödülü severek almasını nasıl karşılamalı o halde? Bunun da tartışmaya değer oluşuna karşın, kişisel hissiyatım; öncelikle, bu ödülün, sözünü ettiğimiz yarıştırmacı ahlakın dışında, yani para, ün vb. beklentiler ötesinde, bir tür 'kadırkıymet' bilme inceliğine karşılık düştüğüdür. Kültürel geleneğimizi yeniden kurma anlamında önem atfettiğim bu davranış, en geniş anlamıyla düş yoldaşı olarak gördüğümüz bir edebiyatçıya dostluk sunma, destek verme duyarlılığıdır olsa olsa. Bu tür duyarlıkların geliştirilmesinin çok da önemli olduğu kanısındayım.

Daha özelde ise, ödülün, muhalif sanat-kültür dünyamızın romantik vicdanlarından sevgili Yılmaz Güney adıyla verilmesidir ki, Adhk katılımcılarının da önemli bir kısmı, bunun bizim açımızdan önemini bilmektedir zaten. Nitekim, 2004 Eylül-Ekim'inde, Adhk'nın Avrupa çapında organize ettiği 9 dolayındaki Yılmaz Güney konulu söyleşilerde ilişkin yaklaşımlarımızı geniş geniş paylaşma fırsatı da bulmuştuk.

-Gençliğin bu tür faaliyetlerinin yeni dönemde daha başarılı sonuçlar elde etmesi için ne tür görüş, eleştiri ve önerileriniz olabilir?

-Demokratik Gençlik Hareketi'nin, özellikle yakın yıllardaki atılımlarını ilgiyle izlediğimi, çaba ve emeklerinden ötürü kendilerine teşekkür ettiğimi belirtmek ilk cümlem olsun isterim. Avrupa'daki bu atılımı besleyen Türkiye'deki Özgür Düşün Kolektifi'nin ufuk genişletmeye işaret eden çabaları ise ayrıca ilgiye değer. Örneğin geçen yıl sürdürülen ve bugünlerde de bir sempozyum olarak İstanbul'da gerçekleştirilen 'Aydınlık Sorgular' projesi son derece anlamlı bir çalışma bana kalırsa. Fizik nedenlerle sempozyuma katılamıyor olsam da, ve sorulara verdiğim yanıtlar genç arkadaşlar tarafından nasıl karşılandı çok bilmiyorum ama, o bağlamda kendilerine daha 'özel' bir şeyler de söylemeye çalışmıştım. Vesile olduğu için, bundan birkaç cümleyle de olsa söz etmem gerekiyor.

Kavramlar da, verili ifade araçları da masum değil, bu bilinir. Yani, ejderhayla mücadele ederken onun yöntem ve araçlarını kullanırsanız, niyetinizden bağımsız olarak siz de ona benzeyebilir, yani siz de ejderhalaşabilirsiniz. Demektir ki gelenek ya da sistemden ödünç aldığımız kimi yaklaşım, yöntem, kavram ve araçlara karşı daha eleştirel bir mesafede durmak gerekmektedir. Bu anlamda, ve mesela; 'aydın' kutsamasından vazgeçmek gerektiğini düşünüyorum. A priori olarak 'muhalif' bir aydın yoktur çağımızda. Burjuvazi nasıl ki tarihsel olarak 'ilerici' rolünü çoktan tamamladıysa, yaklaşık aynı sürecin, yani aydınlanma sürecinin ürünü olan 'aydın' da bir anlamda burjuvazinin izlediği seyiri izleyegelmiştir. Zihniyet dünyası devrimcileşmemiş, sistemin sunduğu 'aydın' olma rantını da keyifle yiyen ama söylemde 'ilerici' gözüken ne kadar çok aydının olduğu, yakın yıllardaki Kemalizm korosuna katılma biçimlerinde bile göz çıkartacak kadar açığa çıkmıştır. Sistemin, ideolojik-kültürel inşasında bu 'aydın'lardan ne kadar yararlandığı artık kimselerin saklısı olmasa gerekir.

Demeye çalıştığım; yeni yaklaşımlar geliştirmeye çalışan gençliğin dikkat etmesi gereken asıl nokta, kutsamalar, fetişleştirmeler, yarıştırmalar vb. egemen sistem emaneti yaklaşım, yöntem ve araçlarla da, bu anlamda zihniyet dünyalarıyla da hesaplaşmak, devrimcileşmenin ideolojik evrenine katkıda bulunmak gibi bir yaklaşımı öncelemektir. İdeoloji-kültür alanında yaşanacak böyle bir devrimcileşmenin, hayatın pek çok cephesine nasıl bir motivasyon sunacağı ise, açık olsa gerekir. Yani kendi kavramlarımızı, yöntemlerimizi ve ifade araçlarını yaratmakta daha ısrarlı olmalıyız, diye düşünüyorum.

-Yakın dönemde yayımlamış olduğunuz 'Atımı Bağladım İğde Dalına' adlı lirik yazılar kitabınız ve uzun bir aradan sonra yeni baskısını yaptığınız 'Asmin' adlı öykü kitabınıza dair düşüncelerinizi sorsak?

-Asmin, pek çok arkadaşımızın da haberdar olduğu üzere, 1985-90 yılları arasında, içinden geçip geldiğimiz o ölüm-kalım günlerinde yazılmış öykülerden oluşan bir kitap. Cezaevinden çıkınca ilk baskısını yapmıştık. Aldığı ödülden mi, o anlamda basında önemsenebilir bir ilgiyle karşılanmasından mı, ya da 'ne' anlattığımızla sınırla kalmayıp 'nasıl' anlattığımızla ilgili emeğimizin yarattığı özel bir karşılıkla mı, baskısı çok kısa bir sürede tükenmişti. Ama altı yıl bekledikten sonra ikinci baskıyı, ve yine sekiz yıl bekledikten sonra şimdilerde üçüncü baskıyı yapmış olduk. Baskıları kısa sürede tükenen ve bu anlamda ilgiyle karşılanan bu kitabı niye bu kadar uzun aralıklarla yayımladığımı ise, hiç sormayın. Çünkü sorulduğunda, benim bile tebessümle karşıladığım yanıtlarım oluyor.

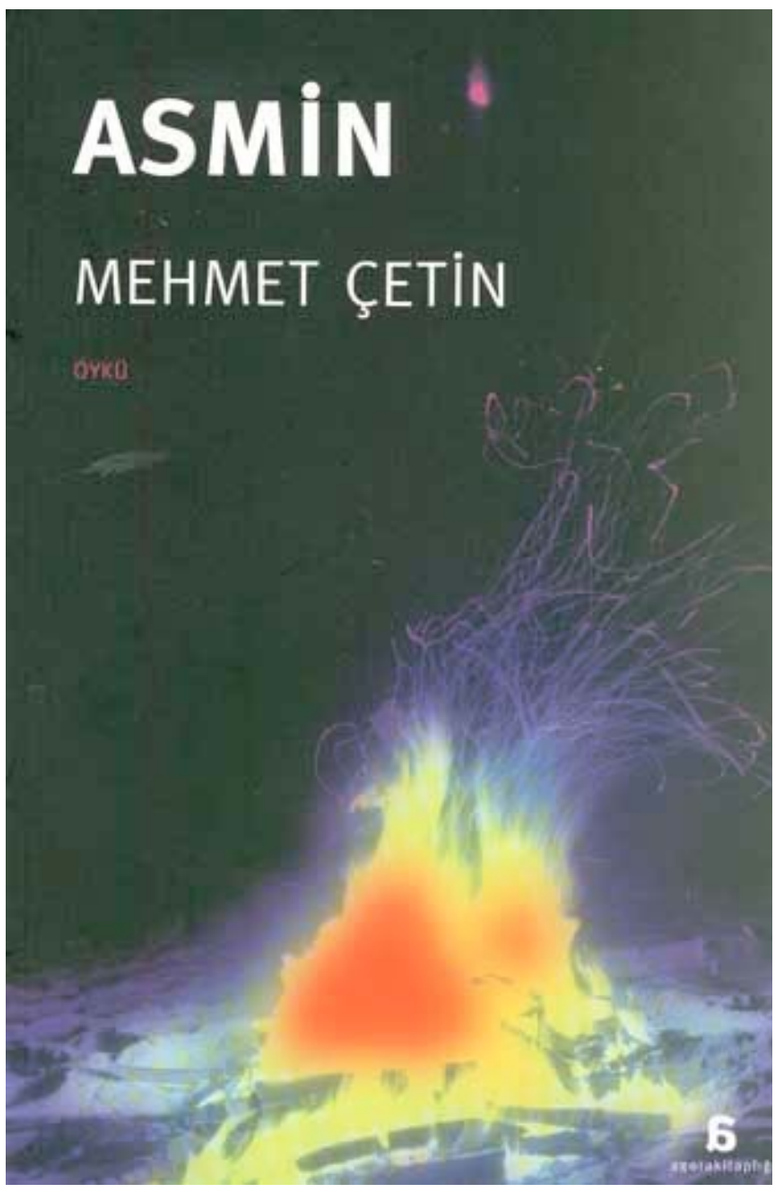

Asmin'in bu baskısında yeni bir şey var ama:

Kitaba da adını veren 'Asmin' adlı öyküyü ilk kez bu baskıya aldım. Nedenini, aydın meselesine dair az önce dediklerimle alaklı olarak, paylaşmak isterim. O günlerdi, yani sözünü ettiğim o ölüm-kalım günlerinin zindanında, 1988 yılında, o 'aydın'ların önemli bir kısmının bizi 'hapishane edebiyatı' tanımlaması ve neredeyse kınamasıyla yok saydıkları günler. Ama edebiyatta belli başlı bütün ödülleri de yoksanan bu insanlar alıyordu. Derken, Güneş gazetesinde o 'aydın'lardan birinin bir ropörtajını okuyorum. Hem iyi bir yazar hem de ilerici-devrimci bilinen bu şahıs, içeride edebiyat yapmaya çalışanlar için; 'onlar çoluk-çocuk, edebiyattan ne anlarlar' mealinde cümleler kuruyordu.

Bırakalım aydın oluşu, sıradan bir insanın dahi vicdanını sızlatacak koşullarda yaşadığımız halde (ki şimdi de f tipi cezaevlerinde yaşanıyor benzeri durum ve o aydınların tutumu yine dikkat çekici olmalı), evet, egemenlerin kuşatma ve saldırısına katkı sunan bu yaklaşım çok üzmüştü bizi. Derken, o günlerde, sözünü ettiğim o 'aydın' yazarın da jüri üyesi olduğu bir öykü yarışması haberini okuyunca, oturup iki öykü yazmıştım hemen. İki öykü de, devrimci hayatları konu edinen, o hayatlara güzelleme niyetli öykülerdi. Ama, devrimci hayatlara karşı önyargısından

haberdar olduğum o yazar ve benzerlerini biraz da önyargılarıyla yüzleştirmek için mi, yarışmaya kendi adımla değil, bir arkadaşımın adıyla ve içeriden değil, dışarıdan katılmıştım. Sonuçta, yediyüz küsur öykü arasından 'Asmin' adlı öykü birincilik ödülüne değer bulundu. Ben de oturup bir güzel mektup yazdım o yazara; onca kınadığı, hatta aşağıladığı ve yoksaydığı bir hayatın içinde duranlardan birine ödülü vermişti çünkü, ama bilmeden! O dolayımla da, kendisini vicdanına, ya da bizim eskilerin deyimiyle 'ulu divana' havale ettim.

'Atımı Bağladım İğde Dalına' adlı yeni kitaba gelince; aslında, okuyanların da farkedeceği üzere, hem söylem, hem izlek ve hem de meram bağlamında Asmin ile kanbağı olan bir kitap. Tür olarak, öyküleme ile şiirsel söylem arasında duran, 'lirik yazılar' tanımlamasıyla andığım bir edebi deneyim oldu. Yirmi yıla yayılan bir zaman içinde yazılmış, kimisi değişik gazete ve dergilerde yayımlanmış, kimisi de ilk kez bu kitapta yayımlanan bu yazıların toplamda işaret ettiği yer, yine hayatlarımız. Aşkta, dostlukta, vefada, ölümde, savaşta, yalnızlıkta, düşte ve zindanda sınanmış hayatlar ve bu hayatlardan öğrenileceklerle, dünyanın katlanılmaz şimdisine ve sonrasına dair devrimci müdahalalere, bir deneyim bilgisi olarak katkı sunmak aynı zamanda. Kitapta anı gibi gözüken kimi yaşanmışlıkların dile getirilme saikleri de burada saklı zaten. Dert 'anı' anlatmak değildi yoksa, değil.

Bu anlamıyla kitap, bir akranlar, arkadaşlıklar kitabı oldu aynı zamanda; yani onur duyduğum hayat ve arkadaşlıklara 'güzelleme' niyetli bu kitap, tam da bu nedenle 'düş yoldaşlarıma' adandı zaten. Dahası ise, kitap okundukça, ilişkin değerlendirmeler alındıkça sürecek sohbette dile gelsin, dileğindeyim.

-Yakın dönemde gerçekleşebilecek yeni çalışmalarınız, etkinlik ve projeleriniz hakkında neler söylemek istersiniz?

Doğrusunu söylemek gerekirse, dünyanın şimdisini anlamaya, anlayabildiğimce anlamlandırmaya çalışmak ana uğraşım benim. Projelerin de, etkinliklerin de, yazma serüveni ve yayımlamanın da hem kalbinde, hem de aklında bu niyet, bu çaba saklı. İşgallerle, savaşlarla, zulümle, ilişkin meşrulaştırmalarla karartılmaya çalışılan dünyamızda, aklımızın yettiği, dilimizin döndüğünce sınırsız ve sınıfsız bir dünya hasretine katılmaya, katkıda bulunmaya çalışıyoruz. Dünyanın şimdisinin hatırlatıcılığıyla olacak ki, hayatın hangi alanında olursak olalım, devrimci ısrarı belki her zamankinden daha çok korumak ve geliştirmek gerektiği kanaatindeyim. İlişkili olduğum toplumsal hayatta bunu yapmaya çalışmak dışında, kişisel kimi uğraşlarım da, hep böyle bir mecraya akma dileğindeler.

Yakın dönem için bunu biraz daha somutlayacak olursak; değişik gazete ve dergilere yazmak, atölye çalışmalarını sürdürmek, bir çok ülkeye yayılan sohbetler dolayımıyla meram paylaşmaya devam etmek dışında, yine kitaplar var gündemde. Lal Laleş tarafından Kurmanci'ye kazandırılan seçme şiirlerim Mart 2007'de Diyarbakır'daki Lis Yayın tarafından yayımlanacak. Aynı dönemde, yirmi küsur yıldır ana dilimle yazdıklarımdan oluşan Kırmancki şiir kitabım da yayımlanmış olacak. O vesileyle baharda bölgede olacak, ve kitaplar dolayımıyla sohbetlerde bulunacağım. Yüz yüze yapılan bu sohbetleri çok önemsiyorum. Ayrıca, elektronik dergi olarak E-Ütopiya'nın yayına hazırlanması, muhalif edebiyatçılarla yeni bir edebiyat dergisi projesi, Umut Akar ile Mayıs 2007'de bir albüm, ve bu vesileyle Haziran için öngördüğümüz 'Dendare Raa Sure' başlığı altında bir Avrupa turnesi, Ekim 2007 gibi yeni bir lirik yazılar kitabı, vb.

Kısacası, diğer kimi uğraşlarımız ve hayat izin verirse, yakın dönem için bu tür faaliyetleri öngörmüş durumdayız. Ama bütün bu uğraşları önceleyen ana niyet; 'gülün gül ile tartılacağı' bir kardeşlik baharına gidişte, muhataplarıyla meramın da, olanak ve davranışlarında paylaşılmasıdır. Herkesin, üzerine düşen sorumluluğu daha bir dikkat ve duyarlıkla üstlenmesi fazlasıyla elzem gibi gözüküyor. Bilindiği gibi, egemen sistemin artık tek tek muhalif konumlanışlarla fazla bir sorunu yok gibi. Onların ana korkusu, bu muhalif duyarlık ve çabaların birlikte hareket etmeleridir ki, ortak çağrımız egemenlerin bu 'korku'sunu daha da çoğaltmak olsun, derim.

BİLİNMEZE DOĞRU

gençyürek

Uykusunun en derin yerinden, bir gece yarısı, onu bir telefonun sesi uyandırdı. Yarı uykulu bir halde, eli acı acı bağıran telefonu aradı buldu. Ahizeyi kulağına yaklaştırıp, "alo." dedi ürkek bir sesle.

Ahizenin öteki ucundaki ses onun bir an için kendine getirmeye yetti. Ses tanıdık birine aitti. "Ne!" diye karşılık verdi. "gecenin bu vaktinde mi?! şaşaladı, elinde telsiz telefon olduğu halde, ayağa fırlayıp kalktı. Konuşmuyor, yalnızca kendisine söylenileni can kulayla dinliyordu. Oda karanlıktı. El yordamıyla, duvardaki elektrik düymesini aradı buldu. Düymesini aşağı doğru indirince yandı lamba. Oda bir anda ışığa boğuldu. Gözleri kamaşıverdi birden.Gözü duvar saatine ilişti, dördü biraz geçiyordu. "Neredeyse gün ışıyacak, sabah olması yakındır." diye geçirdi içinden. Aynada kendini gördü. İyice yaklaştı aynaya. Kendi suretine boş boş bakınmaya başladı. Şaşkınlığı hala üzerinde duruyordu... Saçları yer yer beyazlamıştı. Oysa daha genç sayılırdı, yirmi altısını yeni bitirmişti. Kulağına yapıştırdığı telefonu fark ettiğinde, indirdi yerine bıraktı. "Ne yapacağım, şimdi ben.!?" diye telaşa kapıldı, aynadaki aksine bu soruyu yöneltirken. Elleri titriyordu. Ağlamaklı olmuştu. Oysa böylesi bir haberin kendisine ulaştırıldığında sevinmesi gerekiyordu, üzülmesi değil... Uzun bir süredir kendisini yurtdışına çıkaracak şebekeden mutlu haberin çıkmasını bekler haldeydi. Haber gelmişti, ama sevinemiyordu bir türlü. Beyninin içinde yanıt bekleyen onlarca soruyla bir, mutfağa yürüdü gitti. İçi yanıyordu. Vücudunun her yanını hararet basmıştı. Buzdolabını açtı, içerden bir şişe soğuk su çıkardı. Kapağını açıp, dikti başına. Soğuk su ağzından aşağılara kadar taştı, neredeyse tüm vücudu ıslandı. Soğuk su titretti onu, acı acı gülümsemesine yol açtı... Rahatladığını hissetmiş, kendine gelir gibi olmuştu. Şişeden arta kalan suyu avucuna döktü, buz gibi suyla yüzünü bir güzel yıkadı. Uykusu dağılır gibi oldu. Mutfaktan çıktı doğruca, anne ve kız kardeşinin birlikte uyudukları odaya gitti. Odanın kapısını araladı önce, içeriyi dinledikten sonra girdi içeriye . Baş uçlarına sessizce kıvrılıp oturdu. Mışıl mışıl uyuyordu ikisi de. Belki böylesi daha iyiydi. Yüzlerini karanlıktan ötürü seçemiyordu. Kıvrıldığı yerden usulca kalktı, pencerenin yanına gitti. Perdeyi araladığında, sabahın ilk ışıkları, odaya doluştu. Oda biraz aydınlanmış, yüzleri seçilir hale gelmişti. Tekrar yanlarına ilişti. Önce kardeşinin saçlarşnş sevip koklamaya başladı. İpek gibiydi saçları. Oradan aldığı bir tutam saçı, burnuna yanaştırıp kokladı, derin derin içine çekerek... Eğildi annesinin yanağına hafif bir öpücük kondurdu, doyamadı bir kez daha...

Ağlıyordu, acısını içine gömmüş, gözyaşları sessizce içine akıyordu. Fazla dayanamayınca, iliştiği yerden kalktı. Odadan çıkmadan önce son bir kez ardına bakmak istediyse de yapamadı vazgeçti bu isteğinden nedense. Bir kez daha acıdı yüreği, tarifsiz bir sızıyla burkuldu.

Acılarıyla bir odasına geri döndüğünde, karyolanın altına gizlemiş olduğu valizini çıkardı.Üzerini aceleyle giyindi. Zaman geçirmeden evi terk etmesi fikrine kapıldı birden. Öyle de yaptı. Kendini sokağa, karanlığa bıraktı, valiziyle bir... Sokak karanlık, bomboştu, hiç bir yasam belirtisi yok gibiydi. Arızalı sokak lambası bir yanıyor bir sönüyordu. Elindeki valizi yere indirdi, onu çekelemeye başladı. Valizin tekerleri, yer yer taşların aralarındaki boşluğa takılıyor, ilerlememesi için adeta direniyor, "Gitme,kal.!" diyordu adeta. Çabası boşunaydı...

Anne yatağında gözlerini sıkıca kapatmış, derin bir uykudaymış gibi gösteriyordu kendini. Oğlunun baş ucuna iliştiğinden haberi vardı. Her şeyi görüyor ve duyuyordu. Anne de oğlunun sevgi gösterilerine karşılık vermek istiyor, ona sıkıca sarılmak, bağrına basmak istiyor, onu bir çocuk tadında doyasıya öpmek istiyordu. Ama yapamadı. Yapmak istemiyordu çünkü... Oğlunun uzun süren bir cezaevi yaşamından sonraki psikolojisini iyi biliyordu. Yaşamda bir başına kalmıştı oğlu, etrafında kimsecikler kalmamıştı. Tutunacağı bir örgütü, güvenebileceği bir yoldaşı yok gibiydi. Oğlu birilerine küsmüş, kırılmıştı. Birileri de ona... Güvendiği dağlara çoktan karlar düşmüştü. Hoş O da karlar düşerken, kılını kıpırdatmak istememiş, yalnızca oturduğu kösesinde izlemekle kalmıştı. Bu duruma düsen bir tek o değildi ki... Daha önceden yurt dışına çıkmış bir iki yoldaşı dışında, kimsecikler arayıp sormaz olmuşlardı. Küskünlüğü, yaşama kızgınlığı birazda bundandı. Mahallede bir olayın çıkması, bundan oğlunun sorumlu tutulması, evinin davetsiz misafirler tarafından basılır olması, oğlunun yaka paça alınarak şubeye götürülmesi için cabasıydı. Usanmıştı kadın. Yoksa izin verir miydi? oğlunun uzaklaşıp gitmesine. Oğlunun yaşamasını, hayata tutunmasını istiyordu kadın. Yakınlarına, "Gitsin, kurtarsın canını" diyordu sıkça." razıyım ben buna." Uyansa, oğlunun sevgisine karşılık verse, gitmesine engel olacağının bilinci içindeydi. Oğlu odadan çıktığında, o da hemen ardından sessizce kalkmıştı. Kız uyanmasın diye de içinden dualar etmişti. Kızı abisine bayılır, abisi de Ona... oğluna görünmeden, onu uğurlamak, gidişini izlemek, son bir kez görmek istiyordu. "Belki bir daha göremem." diye düşünüyordu. Aklındaki olumsuz düşünceleri bir bir kovduktan sonra, sokağa bakan pencereye koştu. Kendini perdenin ardına gizledikten sonra, perdeyi araladı dışarıyı izlemeye koyuldu. Arızalı sokak lambasına kızdı, onu tamir etmeye yanaşmayan belediye görevlilerine kızdı, küfretti hatta. Sokak lambalarını sapanlarıyla kırıp bozan çocuklara lanetler yağdırmaya başladı. Geceye, karanlığa kızdı. Tan yerinin geç ağarışına kızdı. Yoksulluğuna kızdı, küfretti. Zalimlere karşı insanların bir tek yumruk olmayışlarına kızdı. Kocasının, erken bir yaşda, inşaatta iskeleden düşerek ölmesine, kendisini yapayalnız, bir başına bırakmasına kızdı. Kızmadığı, küfretmediği hiç bir şey kalmamış gibiydi.

Oğlunun siluetini zar zor seçebiliyordu.Sonra göremez oldu. Valizinin tekerlerinin sesi, gecenin yüreğine yalnızlığına karışıp yitip gittikten sonra, saklandığı yerden çıkabilmeyi akil edebildi sonunda. Yatak odasına geri döndüğünde, bir şey yaşanmamış gibi, yatağa girdi. Kızını kendine doğru çekerek, ona sıkıca sarıldı. Defalarca öptü. Kokladı onu... yorganı başına kadar çekti, ağlamasına devam etti sessizce.

Sokağın sonuna vardığında, durdu, geriye baktı. Evlerine, ardında bıraktıklarına son bir kez bakmak istedi. Sokak karanlıktı hala. Sokak lambasının şimşek gibi yanıp çakmasından,evleri bir görünüyor, ardından hemen kayboluyordu. Boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissediyordu. İçinden ağlamak, isyan etmek istiyordu. O yalnızca ağlamayı seçti. Sırtını duvara verdi, evini, sokağı izlemekten vazgeçti nedense. Cebinden sigara paketini çıkardı, içinden bir tekini aldı ağzına götürüp yaktı, dumanı derin derin içine çekmeye başladı. Öksürmeye başladı, kesik kesik öksürmeye... Sigarası bitmeden bir tekini daha yaktı. Bu kez sigarasına acılarını, öfkelerini, sevinçlerini ve özlemlerini bir güzel sarıp, birlikte içmeye başladı...

Sonra her şeye bos vererek, valizini yerlere sürerek, akıp gitti yoluna...

BİZDE AŞK VE SEVGİ BETİMLEMESİ ÜZERİNE

Fetih Koç

a) AŞK VE ŞİİR

Sevgi yoğunlaşmış biçimi olan aşk, kalbimizin volkanıdır. Zaman içinde gelişip serpilen sonsuz sevgi birikimidir. Sevecenlikle şaraplaşan sürekli bir özveridir. Cesarettir.

Aşk bitimsiz bir arayıştır. Pir akan bir nehirdir. İnsanı güzelleştiren, tatlı üzünçler sunan ateşli bir duygudur. Onu sevgi ve özlem besler. Onu ancak, sevgisizlik kurşuna dizer. Ve en uzun aşk, ve en sürekli aşk karşılıklı olmayan aşktır.

Herkesin ayrı bir aşk betimlemesi ve tarifi vardır:

Bana göre veya benim için aşk özlemin çağrısıdır, özgürlüğe koşan bir rüzğardır. Çılgınca kökünden kopan bir fırtınadır. İnsanı sarıp sarmalayan gizemli, bir yaşama sevincidir. Yani dokunmaktır tutkuyla tutuşan tene. Aşkın büyüsü tinsel sıcaklıkta serpilir. Tensel güzeliklede şaraplaşır. Tenler birbirine yaklaştıkça demli bir çay kıvamına gelir. İşte bunun için aşka aşık olmak gerkir.

Aşk gibi sevgide mutlaka edinilmesi, çözümlenimesi, öğrenilmesi gereken yaşamsal bir enerjidir. İnsanlığın mutlu geleceği sevginin olağan üstü gücünü, değiştirici, dönüştürücü işlevini öğrenmeye bağlıdır.

Aşk ve sevgi tıpkı şiir ve müzik gibi, insanın duygusal yaşamının vazgeçilmez, ayrılmaz öğeleridirler. Sevgisiz geçen günümüz, aşksız geçen zamanımız boştur. Yani yaşıyan bir ölüden farkımız yoktur.

Sevgisiz bir ortam, oksijeni tükenmiş bir fanus gibidir. Orada ne özgürlük vardır, ne duygu nede düşünce. Yani sevginin olmadığı yerde aşkıda kimse aramasın. Aşk ve sevgiye kolayca varılmaz. Aşka ulaşabilen insan büyük özverilerle emek sarf eden insandır.

Aşk ve şiir birbirine tutsak iki sevgili, veya mahküm edilmiş bir özgürlük savaşçının mavi gökyüzüne hasret kalması gibidir. Her ikisi de yılanmış şarap gibi, sevgiyle beslenip olgunlaşarak, insanoğlunun duygu dünyasını aydınlatır.

b) SEVGİ YAĞMURU

Sevgi, insanı yetkinleştiren en yüce duygudur.İnsan eğtilmiş sevgiyle gelişir ve serpilir bir tohum gibi. Sevgiyle eğitilen insan tohumla filizlenir boy verir. Sevgisiz insan, kuru bir ağaca benzer. Doğruluktan, iyilikten, paylaşmaktan uzaklaşır. Belirsiz bir geleceğe yönelir.

İnsan sevince, sevilince yaşamın tadını bulur. Sevgiyi eken insan, ilkbahar güneşi gibi de sevilir. Sevmeyen insan sevilmez. Sevgi yaşamın zenginliğidir. Paylaşıldıkça çoğalır. Sevgi insana yaşama sevincini verir. Yaşama tutkusunu getirir. Üretme, yaratma coskusu sunar. Seven insan yağmur gibidir. Yağdıkça dünyayı ve doğayı güzelleştirir. Sevgi mutlulukta çiçek açar. Özveriyle, emekle güçlenir.

Sevgi insanın en üstün gücüdür.

Sevginin çeşitli biçimi vardır: Doğa sevgisi, insan sevgisi, çocuk sevgisi, yurt sevgisi, hayvan sevgisi vs gibi. Sevginin yoğunlaşmış biçimi olan aşk, yöneldiği varlığı sonsuz güzelleştirir.

Halk ozanlarımızdan aşık Veysel, bu duyguyu şöyle dile getirmiştir.

Güzelliğin on para etmez
Bu bendeki aşk olmazsa

Çünkü sevdiğimiz varlık bizim gözümüzde eşsiz güzeldir. İşte onun için derler "aşkın gözü kördür."

Şiirlere dökülen sevgi yağmuru aşkımızın çeşitli biçimlerini yansıtır.

c) SEVMEKTE SANATIN EYLEMİ

Sevmek, bir sanattır. Tüm güzel sanatlar gibi, sevek eyleminde bilgi ve emek gerektirir.

İnsanoğlunun derin izler bırakan şiirler, şarkılar,türküler, oyunlar, öyküler-romanlar, filimler, resimler hep bilinçli sevgilerin ürünleridir. Yaratım gücümüzü kamçılayan, bizlere yaşam sevinci veren tüm sanat yapıtları, estetik bir eylemle yoğrulmuştur.

Sevmek bir sanat olduğuna göre, bu sanatı öğrenmek, sabırlı bir çaba gerektirmektedir.

Sevgi konusunda derin düşünceler, felsefi görüşler üreten Erich FROM "SEVEME SANATI" adlı eserinde şöyle der: "Sevgi, sevdiğimiz şeyin yaşaması, gelişmesi için duyduğumuz etkin ilgidir. Sevginin etkinlik özelliği şu temel ögelerde ortaya çıkar: İlgi, sorumluluk, sevgi ve bilgi... Sevgi yanlız beli bir insana bağlılık değil, bir tutumdur. Sevme sanatında usta olmak isteyen kişi, yaşamın her döneminde disiplin, yoğunlaşma ve sabır edinmeye çelışarak işe başlamalıdır. Sevgi alçak gönülük, nesnelik ve akıl ister."

Akıllı olmak, duyguları bilinç çiçekleriyle güzelleştirmektir.

Eflatun derki: "Sevgi çiçek açmayan yere uğramaz."

Sevgiyi, yüreğimizde, etrafımızda sürekli tutabilmek için, güneşli ve çiçekli ortamlar oluşturmalıyız. Kalıcı sevgiler üretmezsek, sevgileri bilinçle besleyemezsek, şu Atasözündeki gerçek ortaya çıkar:

"Sevgi geçer yalan olur, sonra sokar yılan olur."

Yani öyle kuru-kuruna sevmek olmaz. Zaten öylesi sevgi, gerçek sevgi değildir. Bu tür sevemler ve sevgiler gerici sistemin "arabesk kültürü"n ürünüdür. Biz buna karşıyız. Ve bu tür sevgiyide red ederiz.

Çünkü sevgi, fedakarlık, mütevazılık, özlem, istek, acı, sevinç, hoşlanma, haz,mutluluk... gibi duygular, sabırlı bir eğtimle estetik güzeliğe egemen olursa, insanlığın önü açılır. Sanatın büyülü gücü, yürekler arasında kalıcı köprüler oluşturur.

Bir Japon Atasözü "aşk, duyguların egemenliğidir" der. Duguların egemenliği, kimi zaman sevinçlerde, kimi zaman acılarda yoğunlaşır. Seviçlerde yoğunlaşan duygular mutluluğa, acılarda yoğunlaşan duygular mutsuzluğa kapı açar.

"Elmas nasıl yontulmadan güzelleşmezse, insanda acı çekmeden olgunlaşmaz" der filozof.

Duygularımızın egemenliği, nasıl ortaya çıkarsa çıksın,bize düşen görev sevgilerimizi kin, intikam, ölme, öldürme ve intihar...gibi merazi ve arabesk yaklaşım ve tutumlardan uzak tutmaktır.

Bu duygu ve düşüncelerle bir şiirimden, bir dörtlük aktararak tamamlamak istiyorum.

Öyle delal delal durma
kış geçer bahar olur
sen mavileşir gökyüzü olursun
ben ay dede
sonra buluta dönüşür
yağmur olur yağarız
toprak olur yeşeririz
sen çiçek olur açarsın
ben seni koklar, okşar, öperim...

BULUTLAR KÜPE TAKAR MI?

A. Eylem

O Amedli Enesti,
O 6 yaşındaydı,
O laiklik hayaleti'nin dolaştığı ülkedey'di,
O sömürülmeye, yıldırılmaya,
O direnci bastırılmaya çalışılan kelebeklerin arkadaşı,
O anne'nin güneş'te yüzünü yıkadığı evladıydı,
O 365 günün,
Sadece 3 gününü iyi yaşıyanlarındandı,
O Amedin yıkık,
Engebeli,
İnişli, çıkışlı sokakların'da büyüyen,
O daha okul sıralarıyla tanışamayan,
O şeyta'nın bile evlatlıktan ret ettiği;
Pençeli yılanlar'la,
90 cm'lik boyuyla,
İki avuç içine sığan yüzüyle,
Ceylan gözleriyle,
Küçük elleriyle,
Heycanla giyip,
Koştuğu 27 numaralı spor ayakkabılarıyla,
O panzer'e taş atan koluyla savaştı.

Yinede düşürttüler Enes'i belediye çukuruna,
Siper yüreğine aldığı keklik,
İndirdi tepe'den aşağı küçük Enes'in vücudunu.

O XXI yüzyıl'da yaşıyordu,
Hani varya,
Kardelenin açası geldiği bir yıl'da,
Arıların bal yapası,
Koyun'la kuzu'nun melemesi,
İnsanın ekmek yiyesi!
Koşup, gülmek, okumak,
Güvercin uçurtası,
Yaraların kabuk tutası,
Kürtçe mırıldanmak istediği bir yılda!

Bebelerin lorileri,
Anaların, babaların feryadı,
Kardeşlerin çığlığı,
Dedelerin, ninelerin sızlayışı,
Hamile kadınların bağrısı,
Düştü kardelenin kucağına o gün,
O gün,
Uzak doğu'nun Huaying dağı bile ağlıyordu.

Hani senin eşitliğin?
Hi söyle!
Hani senin özgürlüğün?
Hani senin devletin?
Hani senin kanunun, adaletin?
Hani senin sahibin diye sormazlarmı Enes'e?
Sorarlarmıydı?
Sormazlar Enes!
Mumyalar geri döndü,
Mumyalar konuşmaz'ki?
Kalk, uyan Enes,
Bak,
6 yaşında'ki bir bulut'a küpe takıyorlar...

Gurul gurul akıyor,
Pervane çark gibi dönüyor,
Susmuyor işte yine susmuyor,
Soruyor işte yine soruyor,
İstemiyor alacak,
Bir gün,
Bir gün sahipsizin oğlu bir gün!!!

Avrupa Demokratik Kadın Hareketi

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetin yıl dönümü vesilesiyle başlattığı kampanyayı 3 Aralık'ta sona erdirdi

Bir aylık çalışma şeklinde ele aldığı kampnyayı şiddet, şiddetin kökeni ve türleri şeklinde komitelerinde bir aylık çalışmayla ele aldı. 18-25 Kasım tarihleri arasında kitlenin yoğun olduğu yerlerde kadına uygulanan şiddetin fotoğraflarını serileyerek bildiriler dağıtıldı.

Hollanda

18 Kasımda açılan standa Hollanda'da şiddete uğrayan kadınların resimleri sergilendi.Türkçe ve Hollandaca ya çevrilmiş bildirilerin dağıtıldı. Hollandaca "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal, Şiddete Son" "Mücadelenin Sembolü Mirabel Kardeşler" sloganları atıldı.Standımızı 3 kadın kurumunun ziyaretiyle sona erdi.

Fransanın Paris şehrinde 25 Kasımda tüm kadın kurumlarıyla bir yürüş organize edildi.Gelenekselleşen yürüyüşte Türkiyeli kadın kurumlarının yanısıra Fransız kurumlarda katıldı.Ayrıca 3 Aralık tarihinde Türkiyeli Göçmen İşçiler Kültür Derneği, ADKH Paris, Kültürel Atölye Derneği Şiddete karşı ortak bir konferans örgütledi.Divan Seçimi ve Dia gösterimiyle başlayan konfersta şiddetin kısa tarihi, Cinsel Şiddet , Aile içi ve Topluımsal şiddet konularının yanısıra kadınların günlük yaşamda uğradıkları şliddet de tartışıldı.Konferans Kadın gruplarının sundukları teblihlerelebakış açılarını geniş bir şekilde sundular.

Hamburg

3 Aralık tarihinde ADKH'nin organize ettiği AGİF ve Kadın sığınma evinde (Frauen Helfen Frauen) çalışan Oya Cüre Tunca'nın da katıldığı bir panel organize edildi. ADKH Hamburg komitesinin hazırladığı sinevizyon ilgiyle izlendi.Pnelde kadına yönelik şiddet ve kadın sığınma evleriyle ilgili bilgiler verildi.Canlı atmosferde süren panelde değişik bakış açılıarıyla tartışmalar sürdürüldü.Toparlama bölümünde ADKH temsilcisi Kadın hareketini tanıtarak örgütlenme çağrısında bulundu.

İsviçre

ADKH ve ATİK Yeni Kadınla birlikte açılan fotoğraf standında Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı.Ayrıca Almanca ortak imzalı açılan pankartın yanı sıra ortak sloganlarda atıldı.

Frankfurt

18 Kasımda Avrupa Demokratik Kürt Kadın Hareketinin Organize ettiği yürüyüşe ADKH'de yer aldı.Bir çok Yerli ve Türkiyeli Kadın grupları davet edilmesine rağmen ADKH ve ADKKH dışında katılım sağlanmadı.200 yakın kadının taşıdığı dövüz ve pankartlar sokakta geçen insanlar tarafından ilgiyle karşılandı.Yaklaşık iki saat süren yürüyüşte ortak Kürtçe ve Türkçe sloganlar atıldı.17 Kasım 2006'da wisbaden şehrinde yaşanan Töre Cinayetide protesto edildi.

Ayrıca Frankfurt Gençlik derneğinde her ayın son Cumartesi gününde Frankfurt Demokratik Kadın Hareketi çalışanlarının kitleye açık sürdürdüğü çalışmasının ikinciside organize edildi. 25 Kasım vesilesiyle Son yabancılar yasaındaki değişiklikler ve Kadının yasa karşısındaki durumunu anltan Av. Elif Pınar, Alman yasalarının kadınları korumadığını vurgularken kadın müvekkillerinin yaşadığı sıkıntıları anlattı. Frankfurt Demokratik Kadın Hareketinin sunduğu perspektif ve önerilerle panel sona erdirildi.

İsviçre Demokratik Kadın Hareketi'nin 11 Ekim Çarşamba günü, Radyo LORA'da yaptığı programın içeriğini sizinle paylaşıyoruz.

Radyo Lora, İsviçre'de ve Almanya'nın güney bölgesinde dinlenen radyodur. Haftanın belli günlerinde Türkçe yayın yapıyor.

Radyo Lora: *Demokratik mücadelenin özü nedir?*

İDKH: Demokrasi yeni tartışılan, ya da çağımıza özgü bir kavaram değildir. İnsanlık tarihi boyunca alt-üst, ezen-ezilen olduğu sürece tartışıla gelen bir kavramdır.Yani sömürü oldukça Demokraside tartışılan bir sorundur.Tarih boyunca hep birileri iktidar olmuştur.Ve bu iktidarını korumak için çeşitli hukiki, eğitim, ahlaki vs. sosyal yaşamı etkileyen kurallar koymuşlardır. Bu kurallar herzaman hakim olanın lehine ve hakim olmayanında alehinedir.Bu tür toplumsal dengesizlikler karşısında alt olarak ifade edebileceğimiz sömürülenlerinde bir takım itirazları sözkonusudur. Bu itirazlar toplumun niteliksel dönüşümlerine göre farklılıklar ifade etsede özünde aynıdır. Örneğin feodal toplum döneminde sınıf farklılıklarından kaynaklı köylülüğün toprak ağalarına karşı yürüttüğü mücadele biçimi ve talepleri ile kapitalist toplumda işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadele ve talepleri gibi.Biçim farklı ama öz aynıdır. Kadın sorunuda bu şekliyle ele alınmalıdır. Birebir aynı olmasada tarihsel süreç içerisinde biçim olarak aynıdır.

Kadın sorunu sınıf mücadelelerinden neden öz olarak farklıdır? Kadın, kadın olmaktan kaynaklı her toplumsal aşamada sistem tarafından sömürülürken aynı zamanda erkeğinde sömürü ve baskısı altındadır. Kadının cins olarak sömürülmesi köleci toplum olsun, feodal toplum olsun, kapitalist toplum olsun sürekli kendisini koruyan ve değişmeyen bir çelişkidir. Kadın ve erkek sistem tarafından sömürülürken aynı zamanda erkekte sistemden öğrendiği yöntemlerle kadını bir kez daha sömürüye ve baskıya maruz tutar. Yani erkek bir kere sömürülürken, kadında cins faklılığından kaynaklı ikinci kere sömürülmüş oluyor. Toplumlar tarihi boyunca kafa ve kol arasındaki çelişki, kır-kent arasındaki çelişki gibi cinsler arasındaki çelişkide değişmiyor. Ve bu çelişkilerin özünü oluşturan Aile-özel mülkiyet ve devlettir. Kadın ister farkında olsun isterse olmasın erkek egemenlik anlayışına karşı mücadele yürüttüğü zaman aynı zamanda aile-özel mülkiyet ve devlet gibi gerici kurumlara karşıda mücadele yürütmüş oluyor. Bu zeminde ele aldığımızda kadının en ufak haykırışı ve ayağa kalkışı dikkate değer bir öneme sahiptir. Ne varki bu ayağa kalkış cins farklılığı noktasında bilince dökülmedükçe köklü olarakta sorun çözülmemiş olacaktır. Yani ifade etmek istediğimiz aile, özel mülkiyet, devlet gibi kurumlar yıkılmadıkça kadının özgürleşmesi gerçekleşmiş olmayacaktır. Ve kadın sorunu kendisini sürekli tekraralayıp gündeme getirecektir.

Kadının bu sorunları görüp mücadele etmesi demokrasi sorunudur. Özünde sorunun kaynağını tespit edip ona karşı mücadele etme ihtiyacı duyar. Kadın sorunun tespit edilip çözüm yollarının aranışı bu günkü toplumlar açısından demokrasinin özüdür.

Radyo Lora: *Avrupa Demokratik Kadın Hareketi, Berna Ünsal Saygılı tarafıdan kurulmuştu. Berna Ünsal 17 Haziran 2005te Mercanda 17lerle birlikte şehit düştü. Saygıyla anıyoruz. Berna Ünsal geçen yıl Ateş Böceği programına katıldığında, kadının özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin tek tek bireylerle değil, örgütlü mücadeleyle olacağını dikkat çekmişti. Geçen bir yıl içinde Demokratik Kadın Hareketinde ne gibi değişmeler, gelişmeler oldu?*

İDKH: Öncelikle Berna Saygılı Ünsal yoldaşımızı ve diğer devrimci önderleri bizde buradan birkez daha saygıyla anıyoruz. Berna yoldaşımızın ADKH kurulması noktasında çok büyük emekleri vardır. Aslında Berna kadın hareketimizin temelini attı ve bizde bu gün bu temel üzerinde şekillenmeye çalışıyoruz. Temmuz 2002'de ADKH kurulması perspektifi önümüze konuldu. Bu perspektif bir broşür şeklinde Avrupanın hertarafına dağıtıldı. Bernanın aramızda olduğu dönemlerde örgütsel iskelet diyebileceğimiz bir çalışma aşamasındaydık. Berna vurulduktan sonra Avrupanın çeşitli ülkelerinden 65-70 kadının katılımıyla 15 Ekim 2005 'te Frankfurt'ta merkezi bir toplantı yaparak ADKH-Girişimini oluşturduk. Amacımız kuruluş kurultayımızı yaparak ADKH yı girişim aşamasından çıkarıp kadın Hareketi aşamasına getirmekti. Kurultayımıza kadar Avrupanın çeşitli ülkelerinde tanıtım toplantıları ve komiteleşme çalışmaları yürüttük. Çeşitli tarihsel süreçlere ilişkin bir takım eylemlilikler gerçekleştirdik. Aynı zamanda bu çalışmalar neticesinde 10 Haziran 2006 ta kuruluş kurultayımızı gerçekleştirerek kadın örgütlülüğümüzü girişim aşaşmasından hareket aşamasına taşıdık. Ve şu anda Avrupada kadın hareketi olarak faaliyetlerimizi sistemli bir şekilde yürütüyoruz.

Bu arada 18-25 Kasım arası Avrupa düzeyinde merkezi bir kampanya başlattık. Kampanyamızı mirabel kardeşler şahsında kadına yönelik şiddete hayır şiarıyla elel alıyoruz. Bununla ilgili biz İsviçre'de diğer kadın kurumlarıyla beraber Zürichte stand açacağız. Standda şiddete uğrayan kadınların resimlerini sergileyip bildirimizi dağıtacağız.

Radyo Lora: *Kadınların günümüzde aslında tam olarak ne istedikleri anlaşılmıyor. Günümüz kadınların talepleri nedir. Mesala burjuva feministleri toplum içerisinde eşitlenebilme talepleri olarak şekillendi. İlk talepleride*

- *Evliliğin kurulması, biçimlendirilmesi ve sona erdirilmesinde eşit hak.*
- *Kadın ve erkeğin çocuklar üzerinde eşit söz hakkı.*
- *Her iki cins için bir tek cinsel ahlak.*
- *Kadının kendi mülkiyeti, geliri, kazancı üzerinde özgürce kullanma hakkı.*
- *Kadının meslek öğrenimi ve mesleki çalışma özgürlüğünün garantilenmesi.*
- *Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadına erkekle eşit hareket ve çalışma özgürlüğü hakkı.*

Peki emekçi kadınların talepleri nedir?

İDKH: Şunu belirterek başlayalım, Feminist kadın kurumlarının talepleri bizimde taleplerimizdir. Feminist kadınlarla kendimizi karşı karşıya getiremeyiz. Demokratik Kadın Hareketi kadınların Anti-Emperyalist, Anti-Faşist ve Anti-Şövenist mücadele örgütüdür. Yani karşı devrime hizmet etmediği sürece her dinden, kültürden, renkten, düşünceden kadınların ortak örgütüyüz. Bizim içimizde de feminist kadınlar yer alabilir ve birlikte mücadele edebiliriz. Demokratik olarak saydığınız talepler bizimde taleplerimizdir sahipleniyoruz.

Tarihimizden Öğrenelim

Geçmişin deneyim ve birikimlerini geleceğe taşıma, öğrenme ve öğretme geleneğinin bir parçasıyız. Kadın Hareketi olarak Tarihin bir kesitinde Kadın Hareketlerinin mücadelesinde yer alan yada bir biçimde katkıda bulunan Kadınlardan öğrenmek gerektiğine inanıyoruz. Mitolojideki kadından 1800 yıllarda Ortaçağ döneminden, 1900'lü yıllarda kadın haklarına katkıda bulunan kimi sembol kadınları anlatmaya çalışacağız. 15 Ocak Rosa Luxsemburg'un Ölüm yıldönümü vesilesiyle başlamış olduk.

Hayatı

1871 yılının (bazı kaynaklara göre 1870) 5 Mart'ında Yahudi bir ailenin çocuğu olarak Polonya'da doğdu.Aile yaşamında Leh ve Alman kültürü hakimdi. Roza küçükken geçirdiği bir kalça rahatsızlığına konulan yanlış teşhis sonucu, yaşam boyu aksak yüremek zorunda kalıyor. Onyedi yaşında Varşova Kız Lisesini bitirdi. Daha genç yaşlarında sosyalizmle tanıştı ve dönemin solcu gruplarında yer aldı.. 1889'da Çarlık polisinin elinden kurtulmak için İsviçreye kaçtı.Varşova'ya ancak on altı yıl sonra dönebildi.1889 yılında Zürih Üniversitesi'ne girdi. Burada felsefe, tarih, politika, ekonomi ve matematik öğrenimi gördü, hayatında büyük etki bırakacak isimlerle tanıştı.

1890 yılında tanıştığı(daha sonra yaşamını paylaştığı) Leo Jogiches'la birlikte Polonya Marksist İşçi Partisi olan SDKP'yi kurdular.Kitle karşısında yaptığı ilk konuşma, Sosyalist Enternasyonalin 3.Kongresindeki konuşması bir olay olarak nitelendiriliyor ve Rosa bir yıl sonra SDKP'nin yayın organı olan İşçi Davası'nın(Sprawa Robotnicze) genel yayın yönetmenliğine getiriliyor. Bu sırada Zürih'te öğrenim görmeye devam eden Rosa 1898 yılında doktorasını tamamladı. Özgür bir Polonya için çalışmalarına devam etse de, onun kafasındaki tabloda Almanya, Avusturya ve Rusya'da devrim gerçekleştiği taktir de Polonya özgür olabilirdi..

Luxsemburg Almanyada mücadele etmeye karar vermişti.Ancak Almanya'ya giriş yapabilmesi için sahte evlilk yaparak Rosa Lübeck soyismini aldı.1898 yılında Berlin'e taşındı, SPD'nin (Almanya Sosyal Demokrat Partisi) aktif bir üyesi oldu. SPD'nin yayın organının başına getirildi. Burada Bebel, Kautsky, Clara Zetkin'le dost oldular.1900 yılına gelindiğinde Luxemburg'un fikirleri tüm Avrupa'da sosyalist çevrelerde büyük yankı uyandırmakta, yazdığı makaleler ilgi görmekteydi. Özellikle Eduard Bernstein'in düşüncelerine getirdiği eleştiriler ile öne çıkıyordu. Alman militarizminin yükselen değer olması Luxemburg'u fazlasıyla rahatsız ediyordu. 1904 ile 1906 yılları arasında siyasi faaliyetleri ve görüşleri yüzünden üç kez hapse girdi. Bu hapis cezalarının hiçbiri onu yıldırmadı faaliyetlere devam etti. SPD'nin eğitim merkezlerinde Ekonomi ve Marksizm öğretmeye başladı.

Rosa Luxemburg

Savaşın başlamasıyla esen milliyetçi rüzgar SPD'nin de milliyetçi bir davranışa girmesine neden oldu, bu Luxemburg'un fikirlerine karşıydı ve partiyle olan tüm ilişkisini kesti.Milliyetçilik karşıtı olması Rosa'de enternasyonalist anlayışı geliştirmişti.Rosa'ya göre cinsiyet ayrımı,sınıf ırk yada milliyet ayrımı Uluslar arası Proleteryayı parçalıyordu.Bağımsız Musevi hareketinide aynı nedenle desteklememişti. 5 Ağustos 1914'de Karl Liebknecht ile beraber Internationale grubunu kurdu. 1 Ocak 1916'da bu grubun adı Spartaküs Birliği (Spartakusbund) oldu. Grubun devlete karşıt tutumu yüzünden 28 Haziran 1916'da Luxemburg hapis cezasına çarptırıldı.1918 Kasım'ında Luxemburg hapisten çıktı. Faaliyetlerine devam eti ve Liebknecht ile birlikte Alman Komünist Parti'sini kurdu. 15 Ocak 1919'da Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Wilhelm Pieck, tutuklandılar, Pieck kaçmayı başarırken Luxemburg ile Liebknecht yedikleri darbelerle bilinçlerini kaybettiler. Aynı gün, Luxemburg ölene kadar dövülmüş ve ölü vücudu nehre atılmış, Liebknecht de başından yediği kurşunlarla öldürülmüştü.

Luxemburg hem kadn olarak hemde Musevi olarak eziliyordu.Gençlik yılları Çarlık döneminde zorla Ruslaştırma politikasına karşı

örgütlenmeyi getiriyordu. "Polonya'da kadınların durumu Avrupanın öteki katolik ülkelerinden farklı değildi.Yüzyıllar boyu alçakgönüllü ve yumuşakbaşlı olmanın erdemleri öğretilmişti onlara;feodal babaerkil aile ortamlarında günah ve cezalandırma korkusuyla yetiştirilmişlerdi.Toplumsal konumuna göre kadından ya kendine uygun bir erkekle topraklarını birleştirmek yada toprak işleyecek çocuklar doğurmak amacıyla yararlanmıştı.Polonya folklorunda ve belki de gerçekte, ilk "özgürleşen" kadın, kocasını zehirleyerek ekonomik ve dolayısıyla kişisel,bağımsızlığını kazanmış bir duldu." Kilisenin baskısı altında ezilen Polonyalı kadınlar bireysel özgürlük savaşı vermekteydiler.Polonyanın bağımsızlığı için 1863 ayaklanmasının tek destekçileri davasına inanan museviler değildi.Bu ayaklanma aynı zamanda "Kadınlar Savaşı" olarakta anılıyor.Kadınlar sadece kadınca özellikleri değil "çalışma ve düşünme yeteneklerinin" de kendilerine verilmesini istiyorlardı.Polonyalı kadınları bunaltan gelenekçi baskılar kiliseyi, geleneği ve toplumu karşılarına almasını sağladı..Musevilere karşı artan ırkçı ve ayrımcı tutumlar, kadınlar söz konusu olduğunda da cinsel baskıyıla gösteriyordu kendisini.Getirilen kısıtlamalarla kadınların gelişmesi durduruluyordu.Eğitim hem kadınlar için hemde Museviler için kurtuluşlarının önemli adımlarıydı.Baş kaldıran ve simgeleşen Polonyalı kadınlar Luxsemburgun gençlik döneminin bir parçasıydı.

Luxsemburg, kadın haklarının örgütlü mücadelesini sürgün yıllarında öğrendi.Almanyada geçirdiği yıllarda August Bebel ve Clara Zetkin sosyalist kadın haklarına işçi hareketleri kadar önem veriyorlardı.Ancak Lukxsemburg 1915'e kadar "insanların cinsiyetlerine göre ayrılması, sömürenlere karşı ortak bir cephe oluşturulmsı gerektiğine olan inancı onun kadın hareketi konusundaki tutumunu belirler.Onun açısından cinsiyet ayrımı;sınıf,ırk yada milliyet ayrımı gibi Uluslar arası proletaryayı bölen zararlı bir parçalanmadan başka bir şey değildi" diye anlatıyor Elzbieta Ettinger. 1915'e gelindiğinde Rosa, Hollandadaki Uluslararası Kadınlar Konferasına katımaya karar verir.Alman Sosyal Demokrat Partisi'nde iktidar esas olarak erkeklerindi ve gittikçe tutucu bir nitelik alıyordu.Rosa'nın buna karşı duruşuda değişiyordu.

Sevgiliye Mektuplar kitabı Rosa Luxsemburg'un tüm iç dünyasını tanımamızı sağlıyor.Eşi Jogiches'le olan yazışmalarında belirgin olarak görülen kendine güveni, saatlerce çalışma ve üretme enerjisi,zekiliği ve iktidar hırsı.Bu özellikleriyle birlikte hızla gelişen başarısı eşiyle ilişkilerinde iktidar çatışmasınada dönüyor..Günümüzde de devrimci kadınların ve erkeklerin ilişkilerinde bu çatışmalar yaşnmakata.Mülkiyet ilişkilerinin aşılması, insanlaşma sürecinin yaşanmasıda ancak insanın insanla olan ilişkisideki devrimle mümkün olacaktır.

Eserleri

- Gesammelte Werke ("Toplu Çalışmaları"), 5 cilt, Berlin 1970-1975.
- Gesammelte Briefe ("Toplu Mektupları"), 6 cilt, Berlin 1982-1997.
- Politische Schriften ("Politik Yazıları"), 3 cilt, Frankfurt am Main 1966

Türkçeye Çevrilmiş Kitapları ve Yazıları

Spartakistler Ne istiyor? (Belge Yayınları, 1979)
Kitle Grevi, Parti ve Sendikalar,(Z Yayınları, 1990)
Hapishane Mektupları, (Boyut Yayınları, 1986)
Sevgiliye Mektuplar (Kaynak Yayınları 1984)
Sermaye Birikimi (Alan Yayınları 1986)
Rus Devrimi (Verso Yayınları)
İktisat Nedir (Belge Yaynları 1987)
Ulusal İktisada Giriş (Belge Yayınları)
Sosyal Demokrasinin Bunalımı (Belge Yayınları)
Ulusal Sorun Üstüne (Belge Yayınları)
Sosyal Reform mu Devrim mi? (Belge Yayınları)

ULUSLARARASI GENÇLİK KONFERANSINA GİDERKEN

Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi olarak bu aralar siyasal gündemimizi meşgul etmekte olan "Emperyalizm ve Anti-emperyalist Gençlik Mücadelesi" adlı bir çalışma içerisindeyiz. Şüphesiz her çalışma gibi bu çalışmamızın arka planında yatan bir perspektif bulunmakta. Bu da günümüzün canihane sistemi olan emperyalist burjuvazinin hükümdarlığı altında, mazlum halklar ve ezilen sınıfların biriken öfke selini örgütlü bir mücadeleye kanalize etmektir. Böylesi bir çalışma, yapısı itibariyle demokratik kitle örgütünün çalışma tarzının yanı sıra politik kitle örgütü yöneliminde içermektedir. Buda Gençlik Örgütü'müzün sürecin sorumluluklarını yapısıyla bütünleştiren siyasal yöneliminden gelmektedir.

Uluslararası Konferans çalışmalarımızın kökeni eskilere dayanmasına rağmen ilk olarak vücut bulduğu tarih 14. Kongre'mize denk düşmektedir. Lübnan saldırısıyla kızgınlaşan emperyalist çelişkiler Ortadoğu özgülünde kendisini fiili işgallerle gösterirken bu seneryonun baş aktörü ABD, hem yerel güçleri hizaya çekmeyi öngörüyor hemde git gide kutuplaşan emperyalist kamplara karşı hala dünyanın "jandarması" olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Latin Amerika'daki milyonların öfkesi, Avrupa banliyölerinde uzun yıllar sonrasında tekrardan boy veren gençlik ayaklanmaları, Fransa'da hayatı durdurma aşamasına getiren Anti-CPE eylemlikleri ve Nisan ayında emperyal birliği korkuya boğan Nepal Halkının şanlı direnişi, ayrı ayrı coğrafyalarda dünya gericiliğine karşı indirilen darbeler olmuştur. Konferansımız tüm bu gelişmelerin yaşandığı süreçte, savaşları, ölümleri, yoksullukları yaratan emperyalizme ve onun dayandığı kapitalist sisteme karşı evrensel karşı koyuşun gençlik birliğini yaratmak için tarihi bir önem arz etmektedir.

Dünya gericiliğine karşı hiçbir mücadele seyri düz bir rota sergilememiştir. Büyük 68 Hareketi bile, yaratmış olduğu etkilere rağmen örgütlü bir güce dönüşememiş bir çok ülke özgülünde devrim perspektifinden ekonomik talep derecesine kadar düşürülmüştür. Bunun siyasete yön veren ideolojiyle alakalı olduğu kesindir fakat, mevcut hareketlerin sürekli güce dönüştürülmemeside yaşanan başka bir tahribat olmuştur. Lakin insanın güzelden yana olan tarihi bize ezilen halk yığınlarının zincirlerinden başka kaybedecek birşeyleri olmadığını defalarca kanıtladı. Sınıflar tarihinin çirkin araçları olan örgütlerin, sınıflı toplumu aşma mücadelesi gereği, örgüt aygıtı, bugün bizi ortak sorunlar üzerinde daha güçlü enternasyonal kurumlaşmaya itiyor. Bir avuç gericinin hegomanyasına karşı yarınları zaptetme yürüyüşünde milyonların sesi olabilmek için birliği ama mutlaka birliği ana hedefine alan tüm anti-emperyalist gençlik güçlerinin farklıklıklarına rağmen tek merkezden yönetildiği bir koordinasyon esas görevlerimiz arasındadır. Evet, hedefimiz tarihe sadece ayna tutarak dünyamızın mevcudiyetini sergilemek değil aynı zamanda onu örgütlemektir. Hedefimiz entellektüel birikimimizi sergilemek değil, entellektüel birikimi enternasyonal pratiğin hamuruyla, tüm dost gençlik güçleriyle birlikte yoğurmaktır. Köhnemiş düzenin tepesine inecek çekice, milyonların gücünü aksettirebilmektir.

Uluslararasi konferans bir çok ülkeden gelen gençlik organizasyonların katılımcılarıyla birlikte ortak sorunlarımıza ortak çözümlemeler yaratmak için çetin bir tartışma platformu olacaktır. Konferansımız yarınlara sağlam adımlar atabilmenin zorunlu kavşağında anti-emperyalist bilinci, demokratik kitle örgütü saflarında neo-liberal politikalarıda mahkum ederek ilerleyecektir. Tüm katılımcılar kendi sınıf düşüncelerini gereği ayrı çizgileri temsil etmeleri konferansımızı muğlaklık içerisinde bırakamayacak bilakis devrimci anti-emperyalizm noktasında daha da güçlü kılacaktır. Farklılıklarımızı gündemleştirme eğilimi içerisinde değiliz. Yakalayacağımız ana halka anti-emperyalist yönelimimiz olacaktır.

Konferansımızın örgütlüme esnasında yaşanan bazı tartışmalar ve yaklaşım biçimleri anti-emperyalizmin kavranılmamasıyla alakalı olarak ortaya çıkmıştır. Gerek başvuruda bulunduğumuz dost kurumlarımız gerekse saflarımızda bulunan bazı genç yoldaşlarımızın siyasal geriliği, enternasyonal konferansın uluslararası koordinasyona dönüşmesini yadsımakta, pasif tavır sergilemektedirler. Kimi yoldaşlar ise bunun "güç sorunu" olduğunu söylemekteler. Biz ise siyasete önderlik eden doğru çizginin nicel duruma rağmen gelişmeleri iyi analize ederek toplumsal deneyimler süzgecinden geçirip geniş halk gençliğinin pratiğiyle bütünleştirdiğimiz taktirde başarılı olacağımıza inanıyoruz. Güce tapanlara ise söylecek tek sözümüz tarihe bakmalarıdır. Ekim devrimi öncesi Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Parti azınlıkta olmasına rağmen ilk isçi iktidarını muzaffer kılabildi. Sosyalist Gençlik Enternasyonali içerisinde II enternasyonalin ihanetine karşı, devrimci tavrı örgütleyen yine nicel olarak diğer gençlik örgütlerinden "güçsüz" olan İsviçre, İtalya, Macaristan v.b gibi gençlik örgütleride azınlıktaydı. 130 bin kişilik üyesiyle Alman Sosyalist Gençlik Birliği ise (sol devrimci kanat hariç) "anavatan savunması" adı altında emperyalizme yedeklendi. Geçmişin zengin tecrübelerini kendine ışık edinen ADGH, birlik noktasında yakaladığı niteliksel seviyeyle, doğru siyasal çizgi önderliğinde konferansı başarılı kılacak atmosferi sağlayacağı gibi, koordanisyonuda aynı kararlılıkla dost kurumlarla olusturacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Konferansa koşulları gereği katımlamayanlar yada bizim koşullarımızdan kaynaklı ulaşamadığımız birçok anti-emperyalist organizasyonlar mevcut. Şüphesiz tüm kurumların katılmaması büyük bir eksiklik olduğu gibi, geleceği örgütlemeninde engeli değildir. Hedefimiz konferans sonrası kurulacak olan koordinasyonla birlikte, berraklığı sağlayarak yaygınlaşmak olacaktır.

Uluslararası konferans amperyalist haydutların "demokrasi" çığırtkanlığı altında işgal, katliam, sömürü ve kültürel engizisyon yarattığı yerkürede, umudu örgütlü mücadeleye dönüştürmek için start almıştır. Hedefimiz büyük; biz dünyayı istiyoruz. Bir avuç gerici azınlığın milyarlarca insanın geleceğine kara çalmasını son bulması için; ulusal baskı, kast, cins, sinir, sınıf ayrımının ortadan kalması için savaşmayı seçiyoruz. Bu meşakkatli yolu bizimle adımlayanlarla birlikte, insanı merkezine alanlara sesleniyoruz.

Umudun gençliği olun! Geleceğin gençliği olun! Gençlik gelecek gelecek ellerimizde....

AVRUPA DEMOKRATİK GENÇLİK HAREKETİ

ADGH'nin düzenlemiş olduğu 9. Enternasyonel, Devrimci Sanatçı Yılmaz Güney Gençlik Kültür-Sanat Festivali başarı ile sonuçlandı.

Almanya'nın Frankfurt kentinde düzenlenen festivalimize Fransa, İsviçre, Avusturya ve Hollanda'nın yanı sıra Almanya'nın bir çok kentinden gelen yaklaşık binüçyüz kişi (1300) katıldı. Emperyalist saldırganlıga ve kültürel yozlaşmaya karşı Devrimci sanat ve sanatcısını sahiplen şiari ile düzenlenen festivalimize, Tiyatro, Halk oyunları, Solo, Grup (müzik), Şiir, Öykü dallarında toplam doksan baş vurunun oldugu festivalimize dayanısmacı olarakta Grup Hassat ezgileri ile renk kattı. Bazı Teknik sorunlardan dolayı belirlenen saatte başlanamayan festivalimiz bir saat gecikmeli olarak ADGH Kültür-Sanat Komitesinin hazırlamıs olduğu dünden bugüne dünya genclik hareketinin mücadelesini konu alan belgesel sinevizyon gösterimi ile başladı. Gençligin tarihsel olaylara katılımı ve bu devrimci mücadelede oynadıgı rolünü konu alan belgesel katılımcılar tarafından ilgi ile izlenerek ayakta alkışlanarak, sloganlarla selamlandı.Gösterilen belgesel filmden sonra festivalin yarışma bölümüne geçildi. Birbirinden degerli Juri üyelerinin önünde emeklerini sahneleyen, katılımcılardan dereceye girerek ödül alanlar şöyle sıralandı:

Tiyatro Dalı

Tiyatro Atelye (Ludwigsburg)
Demir Tiyatro (Fransa)
Yanki Tiyatro (Düsseldorf)
En iyi Seneryo: Domane Dersim
En iyi Bayan oyuncu: Burcu Geyik
En iyi Erkek oyuncu: Tuncay Arslan

Halk Oyunları

Kardelen Halk Oyunları Ekibi (Ludwigsburg)
Acot Halk Oyunları Ekibi (Fransa)
Iran Halk Oyunları Ekibi (Fransa)

Muzik Grubu

Lale ve Grubu
Melek-Songül-Seda
Alican-Canan-Burcu-Erdem

Solo

Deniz Dogan
Barış Batur
Cihan Özkaya ve Cem Ölmez (Paylasti)

Öykü

Birol Karatag ve Gülsüm Karatag (Paylasti)
A. Dersim Güler
Nahit Aydogmuş

Şiir

Engin Çelik
Güngör Senkal- Birol Karatag (Paylastilar)
A.Dersim Güler

Juri üyelerinin puanlama yaparken zorlandığı, birçok dalda ödüller birden çok katılımcılar arasında paylaştırıldı. Ayrıca festivalde Tiyatro Atelye Çocuk Grubu'na, Domane Dersim Çocuk Tiyatro Grubu'na, Civcivler Tiyatro Ekibi'ne ve Küçük Kardelenler Halk Oyunları Ekibi'ne özel başarı ödülleri layık görüldü. Juri Özel ödülü de Juri tarafindan Şair Mehmet Çetine layık görüldü. Heryıl gerçekleştirilen Yilmaz Güney Genclik Kültür-Sanat Festivalinin bu yılkı festival özel ödülünü, gectigimiz aylarda bir komplo sonucu tutuklanan BEKSAV yöneticisi ve Emekci Kadınlar dernegi üyesi Çicek Otlu ya verildi. 25 Kasım Dünyada kadına yönelik şiddeti protesto gününde yapılan festivalimiz, Çicek Otlu şahsında, verili düzen tarafindan kadına karşı uygulanan baskı, şiddet, cinsel tacize dikkat cekmek için verilen ödülü almak için sahneye gelen AGİF kadın kollarından bayan bir arkadaşın yaptıgı konuşma çoşkuyla alkışlandı. Ayrıca buyıl ilk defa festivalimizde güzel sanatlar dalında açılan sergiye bircok ressam resimleriyle katılırken amatör fotograf sergisi seramik, vitray ve cam seramik dalında bir çok sanatcı ürünlerini sergileme fırsatını buldugu festivalimizde, özellikle ADGH Kül-San-Komitesinin sergiledigi savaşın gölgesinde çocuk olmak ve ADKH'nin savaş ve kadın fotoraf sergisi büyük ilgi gördü. Bir çok kurum ve kuruluşun katılımcı olarak dayanışmada bulundugu festivalimizde, ADHK, ADKH, DGH (Türkiye-Kuzey Kürdistan), DHP, YDG Hessen bölge komitesi, AGIF, Rhein-Main Tuncelililer kültür Dernegi, Muzaffer Orucoglu,Ömer Leventoglu, Kizil Blok(Italya) birer mesaj yollıyarak festivalimizi selamladılar. Ayrica Su TV Avrupa Genel Yayın Yönetmeni Suna Canan ve Ekibinin yanı sıra, Özgür Politika, Demokratik Gündem gibi yayın kuruluşlarıda festivalimize katilarak destek sundular. Gece gec saatlere kadar süren festival yapılan ödül töreniyle büyük bir başarıyla sonuçlandı.

Avrupa Demokratik Genclik Hareketi Merkezi Komisyonu
28 Kasım 2006

Komünizm mücadelesinde ölmek yenilmek değildir, zafer bizim olacak!

Anma Gecelerine Katılalım!

20 OCAK 2007

Cumartesi Saat: 16:00

Arena Kultur Haus

Ulmer Str. 241 · 70327 Wangen/STUTTGART

PROGRAM:

- Hasan Yükselir
- Grup Şiar
- Grup Harman
- Delil Dilanar
- Diren
- Haluk Gerger
- Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri
- Sinevizyon

27 OCAK 2007

Cumartesi Saat: 16:00

Düğün Salonu

Sevenstar Baumweg 14 · 30453 Hannover

PROGRAM:

- Hasan Yükselir
- Rençber
- Ali Haydar Can
- Grup Dağlara Ezgi
- Grup İsyan
- Atılım Temsilcisi
- Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri
- Sinevizyon